

Фисна Дейвис

Наследницата

от

Дакота Билдинг

Завладяваща история за две жени от различни епохи, чийто живот е променен завинаги от най-знаменитата жилищна сграда в Ню Йорк

ФИОНА ДЕЙВИС
НАСЛЕДНИЦАТА ОТ ДАКОТА
БИЛДИНГ

Превод: Цветана Генчева

chitanka.info

Завладяваща история за две жени от различни епохи, чийто живот е променен завинаги от най-знаменитата жилищна сграда в Ню Йорк.

1884 г.

Когато Сара Смайт среща в Лондон Тиодор Камдън, един от архитектите на забележителната Дакота Билдинг в Ню Йорк, той ѝ предлага работа там. Пред Сара се отваря невероятната възможност да замине за Америка и да промени съдбата си. Шансът да бъде лейди мениджър на най-грандиозната жилищна сграда в света и да вижда всеки ден Тиодор, който, макар и женен, я разбира по-добре от всеки друг, е особено изкушаващ...

1985 г.

Интериорната дизайнерка Бейли Камдън наскоро е излязла от рехабилитационен център за алкохолици. Останала е без дом, без работа, без пари и отчаяно търси нови възможности. Дядото на Бейли е бил отгледан от известния архитект Тиодор Камдън, но липсата на генетична връзка означава, че не тя, а братовчедка ѝ Мелинда, ще наследи огромното богатство на фамилията Камдън. Мелинда предлага на Бейли работа и тя приема да ремонтира големия скъп семеен апартамент в Дакота Билдинг, където е живял и загинал Тиодор Камдън. Това, което Бейли открива в мазето, ще преобърне не само всичко, което е знаела за корените си, но и напълно ще промени живота ѝ. Защото сграда с толкова богата и трагична история не може да пази вечно тайните си...

Разделени от сто години, историите на Сара и Бейли се преплитат. И за двете Дакота Билдинг е желано убежище. Всяка от тях се стреми към любовта и се бори срещу стереотипите и съблазните на епохите, в които живеят.

След „Момичетата от хотел «Барбизон»“ Фиона Дейвис отново предлага увлекателен роман, в който се смесват история и измислица.

Това е завладяващ разказ за тънката линия между любовта и омразата, успеха и провала, страстта и лудостта.

„Наследницата от Дакота Билдинг“ ни пренася в най-емблематичната жилищна сграда в Ню Йорк, с която се свързват имена на известни личности като П. И. Чайковски, Ленард Бърнстейн, Боно, Джон Ленън и др.

Фиона Дейвис е родена в Канада и е израснала в Ню Джърси, Юта и Тексас. Започва кариерата си в Ню Йорк като актриса, където работи на Бродуей и в регионални театри. След десет години сменя кариерата си и започва работа като редактор и писател. Завършила е колеж „Уилям и Мери“ и Колумбийския университет със специалност журналистика, а в момента живее в Ню Йорк. Първият ѝ роман „Момичетата от хотел Барбизон“ е издаден на български език.

На Кейтлин, Ерин и Лорън

ПЪРВА ГЛАВА

Лондон, юни 1884 г.

Светът на Сара се преобърна в мига, в който видя детето на първа на прозореца на стая 510.

Работеше като камериерка вече няколко години, но се издигаше бавно. Най-сетне, преди месец, бе назначена за главна икономка в лондонския хотел „Лангъм“. Една от неприятните ѝ задачи беше да държи изкъсо камериерките, всички до една млади момичета, които не притежаваха и грам здрав разум. Вместо да оправят стаите, тя често ги заварваше да се кискат по коридорите или да флиртуват с момчетата, които носеха чай или доставяха цветя.

Тази сутрин я извикаха в офиса на мениджъра и я порицаха, задето не е достатъчно строга с поверените ѝ момичета.

— Мека си с тях. Започваме да се питаме дали не си прекалено млада за поста — заяви господин Бърмингам, седнал зад бюрото от орехово дърво, което имаше елегантни издължени крачета, но с размерите на малка лодка.

Сара бе навършила трийсет наскоро и съвсем не се чувстваше млада, а и не се държеше по този начин. Когато постъпи на работа в „Лангъм“, тя не откликна на опитите за приятелство на празноглавите камериерки на нейната възраст, защото знаеше, че трябва да изпъкне, ако иска да се издигне. Това хладно отношение даде резултат и по-високата заплата компенсираше липсата на приятелство.

Само че за господин Бърмингам, на когото му доставяше удоволствие да разплаква по-младите камериерки, самоналожената изолация на Сара не бе достатъчна.

Посочи ѝ да седне. Щом Сара се настани, стаята сякаш се промени, мебелите изглеждаха по-различно от последния път, когато господин Бърмингам я повика тук — или пък бе толкова подразнена, че той поиска да се срещнат в най-натоварените часове на деня, че бе обзета от нервно напрежение. Работодателят на Сара беше нисък на ръст и имаше нещастieto да е с тяло, подобно на кокоше яйце с двоен

жълтък. Тя беше няколко сантиметра по-висока от него. Незнайно как обаче господин Бърмингам я наблюдаваше отвисоко от стола си, който приличаше на трон. Тя погледна към пода. Долните тринайсет сантиметра от краката на стола бяха боядисани в различен цвят. Изглежда, беше поръчал да ги наставят.

Когато вдигна отново поглед, той се наду като пуяк, очевидно ядосан, че тя е забелязала.

Младата жена се понамести на стола.

— Много се извинявам, господин Бърмингам, ще бъда по-строга с момичетата.

— Ако ти създават трудности, шамар. А още по-добре, изпрати ми ги, и аз ще ти свърша работата — той облиза устни.

Точно така. Тя знаеше, че това ще му достави огромно удоволствие.

— Има ли нещо друго?

— Не, госпожо Смайт. Може да вървите.

Тя все още се опитваше да свикне, че се обръща към нея с *госпожо*. Странно как едно повишение ѝ осигури не само висока заплата, ами и ново обръщение, което нямаше нищо общо с положението ѝ на омъжена жена, или по-точно неомъжена. Към нито една икономка не се обръщаха с *госпожице*. Не беше прилично. Момичетата все още свикваха да се обръщат към нея с цялото ѝ име, а и тя трябваше да настоява да се съобразяват. Не биваше господин Бърмингам да ги чуе, че я наричат Сара. Това можеше да се окаже последната капка вода в препълнената чаша.

В този горещ юнски следобед, след като обиколи коридорите и мазето, за да се увери, че всички поставени задачи са изпълнени, тя се върна в офиса си на шестия етаж, за да провери отново сметките за прането. Искаше да се отърве поне за малко от киселите погледи, с които я стрелкаха момичетата; лицето ѝ бе уморено от мръщене. Единственият прозорец в стаята бе отворен широко, за да влиза подобие на ветреца, но времето сякаш отказваше да прояви благосклонност. През целия ден беше тихо и влажно и в хотела се усещаше задуха — и миризма — също като в оранжериите на Кю Гардънс. Движение зад пердето я накара да стане от бюрото с надеждата да се увери, че ще има следобедна буря.

С разочарование видя, че небето е прозрачно синьо. Погледна към вътрешния двор и един етаж по-долу мярна пухкава ръка, пръстите ѝ бяха стиснали ръба на перваза. След това се протегна друга ръка и направи същото, появи се глава, обсипана със златни къдрици. Отзад на главата на момиченцето се виждаше кадифена панделка, изкривена на една страна. Сара притаи дъх. Сигурно всеки момент бавачката щеше да дръпне детето назад.

Малката, наклонена през перваза, с известно усилие застана неподвижно за няколко секунди и огледа земята долу. Сара се опита да внуши на детето да се дръпне от опасното място. Ако извикаше, рискуваше да уплаши момиченцето и то да полети надолу. Така и не се появи никой. Сара с ужас наблюдаваше как едното краче се прехвърля през перваза при ръцете. Детето вероятно се опитваше да излезе от задушната стая, привлечено от по-хладния въздух навън.

Нямаше време за губене. Сара изскочи от кабинета си и хукна по коридора, в едната ръка стиснала връзката ключове, които висяха на кръста ѝ. Вдигна полата си по-високо, отколкото беше прилично, докато се спускаше по стълбите. Гледаше няколко крачки пред себе си, да не би да се подхлъзне на гладкия мрамор. На петия етаж двама от гостите на хотела излизаха от асансьора. Тя профуча покрай тях и подхвърли нещо като извинение, без да спира. След това зави наляво и затича — стори ѝ се безкрайно дълго — по коридора към стая 510. Не почука, за да не стресне малката, а и вече нямаше значение дали ще попадне на някого, или не. Нямаше значение, че онова, което прави, е против политиката на хотела.

Ключът се превъртя и тя отвори вратата. Момиченцето, в рокля с прасковен цвят, се беше изправило на перваза и стискаше рамката на прозореца с една ръка. Беше на около три. Защо бе оставено само?

Уолтър, един от портиерите, и Мейбъл, камериерката на етажа, се появиха до Сара. И двамата дишаха тежко. Сигурно бяха дотичали след нея, усетили, че нещо не е наред.

Сара разпери ръце, за да спре Мейбъл и Уолтър да влязат в стаята.

— Шшш. Да не би да изгуби равновесие.

— Къде е бавачката ѝ? — прошепна Мейбъл. — Никой ли няма в спалнята?

— Не знам — Сара пристъпи напред на пръсти, сякаш се страхуваше, че подът ще се продъни всеки момент. Дебелият килим заглуши стъпките ѝ.

Докато приближаваше прозореца чу, че детето си пее. Беше детска песничка.

Малката обърна глава и погледна Сара. Розовите ѝ устнички се разтвориха, очите ѝ станаха кръгли.

Сара протегна ръка и затананика тихо същата песничка. Детето се разсмя, но след това очите му внезапно се напълниха със сълзи — характерна за възрастта промяна в поведението.

— Мама! — извика то, след това тръсна глава. Сара не смееше да пристъпи напред и мускулите ѝ се напрегнаха от усилие, че не прави нищо, че стои като закована. В стаята влетя порив на вятъра и разроши къдриците на момиченцето, накара го да се олюлее леко. Ако паднеше назад, в стаята, Сара щеше да успее да го прихване, за да не се нарани.

Само че малката се изви и ръката ѝ започна да се изплъзва от рамката. Какви малки нокътчета, малки пръстчета!

Сара се хвърли напред. Ръката ѝ сграбчи бухналата пола на роклята и я дръпна с всички сили. Детето изпищя, плъзна се по перваза навътре, на безопасно място. Двете паднаха едновременно на пода, преплели ръце и крака, омотани във фусты, а момиченцето се оказа седнало в скута на Сара.

Изви се и я погледна, примигна от учудване. Сара беше сигурна, че ще се разплаче, вместо това обаче то запя отново песничката и протегна ръка, за да погали Сара по брадичката.

— Браво, точно навреме — рече Уолтър, когато двамата с Мейбъл пристъпиха до нея.

— Мислиш ли, че се е наранила? — попита Сара.

— Нищо ѝ няма. Ти омекоти падането. Добре ли си? — Мейбъл пое детето в ръце, а Сара остави Уолтър да ѝ помогне да се изправи. Приглаждаше полата си и разтриваше бедрото си, което със сигурност до утре щеше да посинее, когато висока, слаба жена се появи на вратата.

— Какво, за бога, става тук? — попита жената, стиснала ръката на малко момиченце, няколко години по-голямо от тригодишното в ръцете на Мейбъл.

Сара веднага се сети за името, под което жената бе записана в книгата за гости. Баронеса Тиодор Камдън. Пътува с три деца, съпруг и малка свита прислужници. Господин Бърмингам бе предупредил Сара да изпълнява всички желания и изисквания на семейство Камдън, тъй като съпругата била дъщеря на барон.

Сара пристъпи напред.

— Детето се беше изправило на перваза на прозореца и ние го свалихме оттам.

— По-точно казано, спасихме живота му — уточни Уолтър. — Госпожа Смайт се хвърли напред и я дръпна вътре в последния момент.

Малката, изглежда, усетила напрежението на възрастните, ревна. Жената я грабна от ръцете на Мейбъл и я притисна до себе си. Когато детето утихна, госпожа Камдън вдигна очи, сякаш ги виждаше за пръв път.

— Благодаря ви за помощта, но къде е бавачката й?

Сякаш по поръчка, в стаята влезе простовато на пръв поглед момиче.

— Госпожо? — попита бавачката, на лицето й се изписа недоумение.

— Къде бяхте, госпожице Морган? Лула за малко да падне и да се убие, защото не сте били до нея.

— Моля? — Момичето огледа всички в стаята. — Излязох само за минутка, за да оставя картичка на рецепцията. Мислех, че господин Камдън е тук — замълча, огледа се, сякаш се опитваше да го накара да се появи отнякъде.

— Би трябвало да сте тук и да се грижите за децата.

Момиченцето зарови глава в рамото на майка си и ревна отново.

— Къде е Лутър? — Госпожа Камдън нахлу в съседната стая и всички я последваха. Друго дете — момченце, приблизително на същата възраст — лежеше на огромното легло. Спеше дълбоко, а по челото му бяха полепнали от пот къдрици.

Сара, застанала до госпожа Камдън, имаше чувството, че усеща страха и облекчението, които се излъчваха от жената, също като по-леки трусове след силно земетресение. Бавачката пое Лула от ръцете й и се зае да успокоява момиченцето, като избягваше погледа на работодателя си.

Колко ужасно щеше да бъде, ако се беше случило нещо. Две малки деца, оставени сами в стая с широко отворен прозорец — самата мисъл бе ужасна. Сара се обърна към госпожа Камдън. Профилът на баронесата беше изящен, косата ѝ — светла, с изключение на гъстите черни мигли, които обрамчваха лешникови очи. Сара бе виждала голям брой титулувани особи в „Лангъм“ и те всички се движеха по особен начин в света, уверени, че всяко тяхно желание трябва да бъде изпълнено. Рядко се случваше да види някой от тях в момент на криза.

Тя усети, че Уолтър и Мейбъл са зад тях, и с готовност се зае да опази достойнството на жената.

— Може ли да сме ви от полза с нещо, госпожо Камдън? — попита Сара.

— Не, това е всичко — изражението на жената омекна: — Благодаря ви, че я спасихте.

— Разбира се, госпожо — Сара кимна на Уолтър и Мейбъл и ги поведе към коридора. Щом вратата се затвори зад тях, Сара въздъхна с облекчение.

— Размина се на косъм! — Уолтър потри чело с opakото на ръката.

— Беше невероятна, Сара. Искам да кажа, госпожо Смайт — обади се Мейбъл.

Най-голямото желание на Сара беше да се свлече на пода, но не можеше да позволи персоналът да я види в момент на слабост.

— Вълненията ни стигат за този ден. Обратно на работа! И Мейбъл, не забравяй да се обръщаш към мен, както е редно.

— Разбира се, госпожо Смайт.

Сара се обърна и се отдалечи по коридора, благодарна, че разтрепераните ѝ колени са скрити под пластове фусты и поли.

* * *

През останалата част от деня всеки път, когато Сара си припомняше събитията в стая 510, сърцето ѝ започваше да блъска силно. Ами ако не беше успяла да хване детето навреме? Ами ако се беше наложило да се наведе над перваза и да види безжизненото телце, проснато на твърдата земя във вътрешния двор? Тази вечер нямаше да

може да заспи във влажната жега на скромната си квартира в Бейсуотър.

Дотогава обаче имаше предостатъчно работа. Довърши счетоводните книги и се канеше да отиде да провери освободените стаи, когато някакъв мъж почука на вратата на кабинета ѝ. Разбра, че е мъж, по силното, тежко потропване. Почукванията на камериерките, които бяха готови да я залееят с извинения, че я безпокоят, звучаха немощно, докато мъжете, независимо дали беше господин Бърмингам, или портиерът, чукаха по различен начин.

Тя стана и отвори вратата. Очакваше господин Бърмингам да се е качил, за да я порицае, че е имало инцидент с гостите. Вместо него видя непознат. Сякаш усетил неудобството ѝ, той отстъпи крачка назад.

— Госпожа Смайт?

— Да. С какво мога да ви бъда полезна, господине? — Очевидно човекът беше гост на хотела — облечен в шит по поръчка костюм, който му стоеше като излят, пъхнал копринена шапка под мишница.

— Моля да ме извините за притеснението — той избърса чело с ръка. — Как издържате тук в тази нетърпима жега?

— За щастие, се случва рядко.

— Доколкото разбрах, днес сте спасили дъщеря ми Лула. Искях да ви благодаря лично. Казвам се господин Тиодор Камдън — акцентът му беше американски, гласът — топъл тенор.

Сара посочи стола срещу бюрото си, покани го да седне. Той се движеше неочаквано грациозно за толкова висок мъж. В него нямаше нищо красиво според стандартните разбирания. Главата му беше малка, в контраст с широките рамене, очите бяха разположени наблизко над неправилен нос. Само че всичко това, взето заедно, създаваше истинска магия. Тя сведе очи и затвори счетоводната книга, за да престане да го зяпа.

— Радвам се, че е жива и здрава. Добре е, нали? — Образът на разплаканото момиченце отново се върна.

— Да. Дадохме ѝ парче шахматна торта и тя напълно забрави за инцидента — той се разсмя, а след това по лицето му за кратко се изписа болка. — Не знам какво можеше да се случи, ако не бяхте дошли навреме. Близнаците Лула и Лутър непрекъснато се забъркват в неприятности.

— Най-добре да не мислите за това.

Сара не знаеше как да продължи. В малкия ѝ кабинет никога досега не беше влизал гост на хотела, а посетителят ѝ беше толкова висок, че заемаше почти цялото пространство.

— Как разбрахте какво става? — Господин Камдън се отпусна на стола и постави шапката в скута си. Изглежда, не разбираше колко неблагоприятно е да седят така, въпреки че вратата бе оставена отворена нарочно. Той сякаш се наслаждаваше на положението, докато повечето гости дори не биха си помислили да общуват с персонала.

— Стаята ви се вижда от прозореца тук. Станах за малко свеж въздух и я видях как се качва.

— Момичето трябваше да гледа близнаците, докато госпожа Камдън е навън. Няма нужда да ви казвам, че я уволнихме начаса.

— Добре че всичко се нареди — освен за бавачката, разбира се.

— Какво е съотношението персонал към гости тук?

Какъв странен въпрос.

— Имаме триста стаи, а персоналът е почти четиристотин души.

— От колко време сте икономка?

— Това е първият ми месец — вече беше сигурна, че той не е дошъл единствено за да благодари. Друга бе причината за тези въпроси. Тя изпъна рамене и се приведе леко напред, сякаш се бореше с прииждащи пориви на вятъра, любопитна да разбере. — Но работя тук вече единайсет години.

— Познавате добре хотела.

— Точно така.

— Господин Бърмингам каза, че сте изключително способна.

Значи господин Камдън беше разпитвал за нея.

— Много е любезен.

— Сградата е огромна, говоря за хотел „Лангъм“. Красива постройка.

— Да — американците са наистина странни. Той май никак не бързаше да се върне при семейството си. Ами ако господин Бърмингам го беше изпратил, за да я подложи на тест? — За мен е истинско удоволствие да работя тук.

— В този хотел е монтиран първият хидравличен асансьор в Англия. Знаехте ли този факт?

Може пък да е от мъжете, които колекционират факти и обичат да се перчат с познанията си. Тя кимна.

Господин Камдън се усмихна.

— Не спирам да говоря, моля да ме извините. Просто исках да намеря начин, за да ви благодаря.

— Няма нужда. Персоналът на хотела прави всичко по силите си за своите гости.

— Вие сте направили нещо повече. Надявам се, не сте се наранили.

— Съвсем не.

Една от перачките надникна в стаята, но отскочи, когато забеляза господин Камдън.

— Извинете, госпожо Смайт. Ще дойда по-късно.

— Всичко е наред, Едуина.

— Майка ми се казваше Едуина — господин Камдън се завъртя и ѝ се усмихна. Лицето му грейна от удоволствие. — Едуина, може ли да те помолим да ни донесеш чай?

Очевидно имаше намерение да поостане. Защо точно, тя така и не можа да се досети. Едуина се обърна към Сара. В очите ѝ се беше загнездила същата лека тревога, която се забелязваше в очите на Сара, но Сара се овладя.

— Да, Едуина, благодаря.

Момичето хукна нанякъде и господин Камдън се обърна към Сара.

— Надявам се, не ви задържам.

— Ни най-малко. Няма нужда повече да споменавате инцидента. Всичко е наред, както се казва.

— Позволете да ви попитам за произхода и квалификацията ви.

— Не съм сигурна, че е необходимо, господин Камдън.

Той се изчерви. Тя нямаше намерение да го поставя в неудобно положение, просто искаше да насочи разговора в друга посока. Колко лесно обаче поруменя той, също като ученик. Малко объркан, гостът наведе глава и заекна.

— В професионално отношение, разбира се. Интересувам се как се управлява този огромен хотел.

— Уверявам ви, че рядко се случват инциденти като днешния. През повечето време работи като добре смазана машина — това беше

един от любимите изрази на господин Бърмингам. Тя не го харесваше, тъй като превръщаше персонала, хора от плът и кръв, в части на машина, но не беше сигурна как да поддържа разговора с господин Камдън.

— Сигурно. Кой според вас е най-големият проблем, с който се сблъскват хората от персонала?

Тя се замисли.

— Ние сме първокласен хотел, господин Камдън. Стараем се да задоволим всички прищевки на гостите. Понякога е доста сложно, тъй като процентът на новопостъпили и напуснали кадри е висок.

— Много ли гости водят своя прислуга?

— Разбира се. Но и техните стаи трябва да бъдат чистени и оправяни. Камериерките на дамите и камериерите на господата имат своя роля, различна от онова, което предлага хотелът.

— Преди това работили ли сте като обслужващ персонал?

— Не, но мама беше икономка на граф. Преди това чиракувах при една шивачка.

— Значи сте работили в сферата на услугите.

Изобщо не трябваше да казва толкова много за миналото си. Само че нещо в държанието на този човек я караше да говори повече, отколкото беше прилично. А сега изпадна в неудобно положение.

Донесоха чая и Сара остана доволна, че ги прекъсват. Дотук с непрестанните въпроси на господин Камдън. Щеше да преобърне нещата и отново да овладее положението. Докато наливаше чая, го попита за работата му. Американците, изглежда, обичаха да разказват за постиженията си.

Той не пропусна случая.

— Участвам в изграждането на жилищен блок в Ню Йорк Сити.

— Архитект ли сте?

Той грейна.

— Да. Работя за великия Хенри Хардънбърг.

Сара поклати глава.

— За съжаление, не съм чувала това име.

— Той завладя Ню Йорк Сити с един замах. Създал е сграда, в която най-добрите семейства ще могат да живеят елегантно, уединено и ще се възползват от услуги като пране и поддръжка. Дори имаме шивач и пекар сред персонала. Както разбирате, силно се интересувам

от вътрешната уредба на места като „Лангъм“. Кой върти колелото и как.

Това обясняваше всичко. Тя отпусна рамене и му отправи топла усмивка, облекчена, че господин Бърмингам не стои зад този разпит.

— Проектът ми се струва грандиозен.

— Сградата „Дакота“, така се нарича, ще промени начина, по който живее висшата класа в града. Сега елитът на Ню Йорк живее в къщи като вашите, с по едно семейство в къща. Идеята да се ползва общо пространство и удобства с други, както е при французите, се смята за неудобство.

— Защо?

— Прекалено много прилича на работническо жилище, където десетки семейства живеят в бедност и мръсотия.

Той продължи да говори за новата сграда, едва спираше, за да си поеме дъх, и тя изпи чая си бързо, доволна, че течността овлажнява пресъхналото ѝ гърло. Най-сетне той извади часовника си.

— Трябва да вървя. Тръгваме си скоро, връщаме се в Ню Йорк. Не искате ли да работите в Дакота Билдинг?

Чашката ѝ изтрака върху чинийката.

Той се разсмя.

— Виждам, че ви хванах неподготвена. Трябва ни главна икономка, а вие очевидно сте с прекрасна квалификация. Ню Йорк Сити е много вълнуващо място, уверявам ви. Мога да спомена за вас пред господин Дъглас, агента на сградата.

Думите му се лееха бързо, сякаш идеята му беше хрумнала току-що. Може и така да беше. Това бе тя, типичната американска дързост. Въпросът ѝ се стори нелеп — да замине за друга страна, след като имаше прекрасна работа тук, нищо че господин Бърмингам никога не беше доволен.

— Доволна съм от поста си, господин Камдън. Въпреки това ви благодаря за предложението.

— Говоря напълно сериозно — и гласът, и изражението му се оживиха, докато обясняваше подробностите: — Ще ви изпратя официално писмо, когато се върна, както и билет за пътуването. Откриването е насрочено за края на октомври. Помислете. Това е най-малкото, което мога да направя след онова, което сторихте днес за семейството ми. Ще помислите ли?

Тя поклати глава. Той се беше увлякъл, импулсивен американец като много други, които бе срещала в „Лангъм“. Прекалено шумен, прекалено натрапчив, без каквото и да било чувство за приличие.

— Не, господин Камдън. Въпреки това ви благодаря. Моля ви, уведомете ме, ако има още нещо, което да направя за вас по време на престоя ви. Пожелавам ви приятен ден.

След като той си тръгна, тя затвори вратата и пристъпи към прозореца. Прозорецът на стая 510 бе плътно затворен, а завесите — спуснати. Много добре.

Вълненията за този ден бяха предостатъчни.

ВТОРА ГЛАВА

Фишбърн, август 1884 г.

— Наистина не разбирам защо трябваше да идваш. Добре съм.

Майката на Сара се загърна в одеялото с треперещи ръце и Сара едва потисна импулса да скочи и да го нагласи на отпуснатите ѝ рамене. Така обаче само щеше да я подразни.

Отпи от чашката шери.

— Идвам по това време всяка година. Нали не си забравила? Когато е отпусъкът ми от хотела.

— Помня, разбира се, все още не съм си изгубила ума, Сара — спря сините си очи върху дъщеря си, ъгълчетата на устните ѝ бяха отпуснати недоволно надолу, както обикновено. — Просто не разбирам какъв е смисълът. Можеше да останеш в Лондон и да се скъсаш от работа, защото май това ти доставя най-голямо удоволствие. Имам намерение да поговоря с лорда по този въпрос.

Бяха се събрали около камината в къщата във Фишбърн, където майка ѝ се беше установила преди години, след като напусна поста си при граф Чичестър, на шейсет и четири километра на изток. Дори през дългите августовски вечери къщата си оставаше студена като в ноемврийско утро, сякаш стените, също като майка ѝ, отблъскваха външната топлина.

Сара се опита да я върне към настоящето.

— Вече не работиш за лорда, нали? От трийсет години — броят им се помнеше лесно.

Майка ѝ поклати глава.

— Не мисля — думите ѝ прозвучаха някак далечно, сякаш говореше в дълъг тунел.

— Сега съм главна икономка в хотел „Лангъм“, също като теб в Станмър Хаус.

— Така и не можах да разбера защо искаш да следваш стъпките на майка си, след като ти осигурих прекрасен шанс да постигнеш нещо повече — тя махна с ръка. — Налей ми още шери.

Още преди умът ѝ да започне да отслабва, майка ѝ командваше Сара и чистачката, на която се плащаше от заплатата на Сара, без да се сети да каже „благодаря“ или „моля“. Може би тя живееше различен живот в представите си, където негова светлост я бе направил своя графиня, след като тя забременя от него, и предпочиташе фантазията пред реалността, в която се трудеше ден след ден, докато ръцете ѝ не започнаха да треперят толкова, че дори не бе в състояние да държи чаша чай.

След като ѝ доля, Сара поднесе чашката до устните на майка си, после се отпусна на канапето и вдигна една скъсана фуста, която трябваше да се закърпи. Усети погледа на майка си, докато умело замрежваше скъсаното на шева място.

— Шиеш по-добре от мен.

Комплимент. Сара седеше с наведена глава, знаеше, че лесно може да съсипе момента.

— Благодаря, мамо.

— Все още не разбирам защо напусна госпожа Ейнсуърт, за да отидеш в Лондон. С тези ръце щеше да изкараш цяло състояние.

— Не беше за мен.

— Ако питаш мен, изпусна добра възможност. Съпругът на госпожа Ейнсуърт почина преди три месеца, казах ли ти? Блъснала го карета.

Сигурно на капрата бе седяла някоя от жените, които чиракуваха при съпругата му. Сара бе готова да го прегази сама, ако имаше как.

— В Лондон ми е добре. „Лангъм“ е първокласен хотел. Голям е като Станмър Хаус, но всеки ден има много повече хора.

— Поне свестни хора ли са?

— Би трябвало, след като могат да си позволят петнайсет шилинга на вечер за стая — водеха този разговор всяка година и Сара не се сдържаше да защитава решението си.

— Работиш в хотел. Изискан или не, това не е подходящо място за момиче. Парите не са знак за добро възпитание.

— Нито пък доброто възпитание е гаранция за морал.

Майка ѝ си пое рязко въздух. Сара вдигна поглед, готова да се извини, но майка ѝ заговори бързо.

— Нищо не знаеш ти.

— Не знам, мамо — за да смени темата, тя изстреля първото, което ѝ хрумна: — Предложиха ми нова работа.

Откакто пристигна при майка си, все отлагаше да спомене за писмото от господин Камдън, защото знаеше, че това само ще засили презрението ѝ. Сега обаче искаше да докаже нещо.

— А? Какво?

— Да работя като главна икономка в огромен жилищен блок в Ню Йорк Сити.

Ето. Каза го.

Лицето на майка ѝ се изкриви.

— В Щатите ли?

— Да. Детето на госта едва не падна от един прозорец, аз случайно го видях и го спасих, а бащата беше толкова благодарен, че ми предложи този пост.

Майка ѝ мълча известно време. Сара върза конеца на възел и сгъна фустата, приглади евтината материя в скута си. Утре щеше да я изпере.

Трябваше да признае, че остана шокирана, когато получи писмо — покана за поста, и билет за втора класа за кораб от Ливърпул, както и чек, който покриваше всичките ѝ разходи. Господин Камдън я беше помолил да обмисли предложението и ако се откаже, да изпрати парите и билета обратно. За нея фактът, че той ѝ се доверяваше, ѝ се стори необичаен, тъй като се познаваха от съвсем скоро.

— Детето падна ли от прозореца?

— За малко да падне. Аз обаче пристигнах навреме. Честно да ти кажа, не знам какво да направя.

— Ако заминеш за Америка, няма да те видя никога повече — каза го като факт и единственият знак за тревогата ѝ бе лекото потрепване на гласа, когато изричаше последната дума.

— Пътуването е само седмица. Мога да се връщам и да ти идвам на гости.

— Кога искат да си там?

— Жилищният блок ще бъде завършен в края на октомври, трябва да съм там месец по-рано, за да оправя нещата.

— Май не можеш да се задържиш на едно място, а? Често поемаш рискове и променяш мнението си.

— Мамо, работя в „Лангъм“ вече единайсет години. Постоянството ми не може да бъде поставяно под въпрос. Парите ще са повече, много повече. Ще можем да си позволим да ти купим нова фуста и ще накараме Ейврил да се грижи за теб, не да избираме или едното, или другото.

— Ейврил е глупачка. А и на мен за какво са ми пари? Скоро ще умра.

— Няма да умреш скоро.

— Доктор Торингтън казва друго.

— На мен ми каза, че си добре.

Майка ѝ извърна глава, затвори очи и това сложи край на спора.

По-късно същата вечер, след като помогна на майка си да си легне и я чу, че хърка, Сара отиде до библиотеката и свали металната кутия от най-горния рафт. Правеше го всеки път, когато идваше на гости, проверяваше я всяка година, откакто я забеляза за пръв път, когато беше на десет. Вътре имаше четири делови писма от лорд Чичестър до майка ѝ, с които уреждаше издръжката на Сара и грижите за нея, стига да стоят надалече.

Когато Сара показа писмата, реакцията на майка ѝ беше остра, сякаш беше чакала момента на истината. Разбесня се, че Графинята я била изгонила, пропъдила я с неблагодарно дете, за което трябвало да се грижи. Оттогава всяка грешка на Сара бе оправдание за майка ѝ да ѝ повтаря, че дъщеря ѝ беше причината за падението ѝ. За ролята на граф Чичестър не се споменаваха и дума.

Майка ѝ с любов бе управлявала Станмър Хаус. Благодарение на военната строгост, с която бе действала, тя се бе справяла отлично с работата и Сара беше сигурна, че сляпо е обожавала граф Чичестър. Но са я уволнили. Колко ли ужасно се е чувствала, когато е трябвало да предаде ключовете за къщата, символ на властта ѝ над почти всички останали слуги, да ги свали от все по-наедряващата си талия.

Майка ѝ се беше оттеглила и очакваше дъщеря ѝ да се справи по-добре. Въпреки решителността на майка си, Сара се беше провалила като чирак и бе станала проста слугиня. Майка ѝ никога не ѝ прости, нито пък я попита защо. Не че Сара щеше да ѝ каже.

Колко ли ужасно е да бъдеш изхвърлен от познатата роля и обстановка. Да се скриеш след години служба. Сара настръхна при мисълта за тази несправедливост, тъй като собственият ѝ пост в

„Лангъм“ не беше сигурен, защото зависеше от прищевките на господин Бирмингам, колкото и компетентно да изпълняваше задълженията си. Кратката ѝ среща с господин Камдън, макар и любопитна, ѝ напомни, че тя е добра в работата си.

Когато я повишиха, предизвикателството да балансира многото задължения като главна икономка, я изпълваше с вълнение. Тя извършваше маневри също като генерал по време на война, действаше точно и последователно, за да е сигурна, че „Лангъм“ ще си остане един от най-блестящите хотели в Лондон. Само че това никога не беше достатъчно за господин Бърмингам и напоследък работата започваше да опъва нервите ѝ. Сара се скъсваше от работа по цял ден, а след това се отпускате изтощена в леглото и не можеше да заспи заради многото задачи, с които трябваше да се заеме рано сутринта. Трябваше да успокои раздразнителната главна перачка и да я убеди да слага по-малко белина на чаршафите, да разбере коя камериерка е откраднала гребена от коруба на костенурка от стая 322.

Тя прибра писмата и отиде в задната част на къщата. Дебелите дръжки на флор дьо лис по пътеката приличаха на паднали стражи. Оранжевото вечерно небе озаряваше водата в езерото, сякаш и вода, и земя пламтяха. Тя беше на трийсет години. Твърде стара, за да замине на друг континент и да започне от нулата.

Но пък всичко, което беше чела за Америка във вестниците, я интригуваше. Там нямаше да се притеснява дали използва правилната титла. Към всички се обръщаха с госпожо, господине или госпожице. Американските гости, с които се беше срещала, като господин Камдън, не бяха чак толкова взискателни като английските.

Както беше тръгнало, тя можеше да остане в „Лангъм“ още трийсет години, след това да се оттегли в къщата и да поеме оттам, откъде майка ѝ беше приключила. Чай пред камината, шери пред камината и съвсем същото следващия ден.

Или пък можеше да пробва нещо съвсем ново.

ТРЕТА ГЛАВА

Ню Йорк Сити, септември 1985 г.

Бейли се отпусна на твърд стол с широка седалка в чакалнята на „Креспо и О’Райли“, доволна, че се е измъкнала от задушаващата жегата на Ню Йорк Сити. Извади салфетка от чантата си и попи бузите и челото. Неуспешното къдрене, което Тристан О’Райли настоя да й направят преди шест месеца, бе започнало да израства, но след нетърпимата жегата в метрото тя сигурно приличаше на рошав пудел. Нямахше намерение да изглежда така, когато излезе тази сутрин. Тристан, който се интересуваше единствено от красиви неща, нямаше да се зарадва.

— Той ще ви приеме — не познаваше рецепционистката. Но Тристан ги сменяше на всеки три месеца, така че всичко беше точно.

Нямаше я три месеца. Имаше чувството, че са минали три години. Усети тръпка по гърба, която пропълзя до врата, и си пое дълбоко дъх.

Рецепционистката стана.

— Заповядайте насам.

Бейли я последва послушно и подмина стария си офис. Жената зад бюрото вдигна поглед и отправи на Бейли стресната усмивка, преди да се наведе над мострите от тъкани пред себе си. Точно Уонда ли трябваше да е на нейното място? Уонда, която не можеше да направи разлика между шантунг и естествена коприна. Бейли можеше да я засенчи пред всеки клиент.

Въведоха я в ъгловия офис.

— Ето те и теб, момичето ми.

Тристан стана и тръгна с балетна стъпка към Бейли, за да я прегърне. Беше учил в Американската балетна школа, преди да стане асистент на суперзвездата във вътрешния дизайн Диего Креспо, а след това да се превърне в негово гадже и бизнес партньор. Напоследък Диего прекарваше повечето си време в Ийст Хамптън, докато Тристан оглавяваше организацията. Бяха взели Бейли веднага след като

завърши школата по дизайн „Парсънс“ и Тристан се превърна в неин довереник и партньор на всяко парти, докато нещата не рухнаха.

Тя се отпусна в прегръдката му.

— Тристан, толкова ми липсваше!

— Сигурен съм, сладурче. Как си? — Той я задържа на една ръка разстояние и тя примига под пронизващия му поглед.

— Добре — усети, че отново я избива пот; този път от нерви, не от влагата.

— Косата ти... — Той дори не си направи труда да довърши изречението.

— Знам, ужасна е.

Тристан посочи стола и седна на ръба на бюрото си. Не беше красавец, поне не като мургавия Диего, но знаеше как да облича гъвкавото си тяло със свършените цветове и кройки. Днес беше в небесносин ленен блейзър, който подчертаваше синьото на очите му. Русата му коса, макар и оредяваща, беше зализана с помада също като на ученик. Както винаги, изглеждаше безупречно.

— Кажы сега, как беше в Силвър Хил?

Бейли сви рамене.

— Като в рехабилитационен център. Много приказки, много хора, които се жалват от тъжния си живот.

— По-добре ли се чувстваш?

— Много по-добре.

Тя не спомена, че през повечето време умираше за пиене и за някогашната доза в пет. Останеше ли сама в студиото в Ийст Вилидж на съквартирантката си от Силвър Хил, Бейли отваряше падащото легло и лягаше, притискаше възглавница върху лицето си, за да устои на желанието да си пийне.

— Видя ли някоя знаменитост? Чух, че Лайза Минели постъпила там. Срецнахте ли се?

Бейли не пиеше разхладителните напитки, които съветниците предлагаха там, не се връзваше на прочувствените истории, но разказите, които чу, бяха брутални и на нея й харесваше, че всичко е анонимно. Така мръсотията не излизаше. Нямахте как да обясни това на Тристан, който се вълнуваше от клюките.

— Не, не съм я виждала — тя се наведе напред. — Искях обаче да ви благодаря и на двамата с Диего. За всичко. Знам, че вие, момчета,

ми спасихте живота.

Тристан махна с ръка и отиде до стола зад бюрото. Спря за момент, драматично, преди да седне и да изпълне рамене.

— Беше редно да постъпим така. Ти просто трябва да се пазиш занапред. Само две чаши шампанско в „Палейдиъм“, след това спирам кранчето.

— Не, Тристан. Приключих с шампанското — надяваше се той да се шегува. — Вече не мога да пия. Нито да правя другото.

— Не, разбира се.

Тя нямаше търпение да приключи с тази част от разговора, от който бе засрамена до мозъка на костите си.

— Как върви бизнесът?

— Чудесно. Току-що ни дадоха къщата на Източна седемдесет и седма улица, която Ребека Майър е купила през пролетта — не изчака отговора ѝ: — Обновлението започна преди две седмици и тя настоява да внесем всички антики от Мароко и Лондон, направо да не повярваш. И още нещо! Миналата седмица Лили-Бет Латуик ме закара с хеликоптер до къщата си в Ийст Хамптън, защото прислужницата била разместила възглавниците на лежанката и тя не можела да си спомни как да ги подреди! — Той щракна с пръсти. — Хеликоптер, сладурче!

— Леле! Пълна лудница.

— Освен това се заемаме с проекта за къщата на плажа на семейство Санфорд. Огромна къща, дзен естетика и папрат. Възложих го на Уонда. Казах си, че няма как да сбърка, след като всичко ще бъде в нюанси на бялото. Бял килим, бели канапета.

— Не я изпускай от поглед. Ако има човек, който може да съчетае два несъвместими нюанса на яйчена черупка, това е тя.

— Добре казано — усмихна се той и разкри блестящите си зъби, също като ментови бонбони.

— Тъкмо затова се отбих днес.

Зъбите се скриха.

— Знам, че изчезнах оттук безобразно драматично, но искам да ви се реванширам на теб и Диего. За всичко, което сторихте за мен през изминалите няколко месеца. Мога да работя с Уонда, да стана посредник между нея и семейство Санфорд. Знаеш, че уменията ѝ в общуването са доста ограничени.

Тристан въздъхна.

— Знам, миличка. Много ще ни бъде приятно да се върнеш.

Слава богу. Поне един проблем беше решен.

— Само че новината се е разпространила бързо. Че как иначе? Ти се разкрещя на госпожа Ашфийлд-Симънс наред дъбовата стая, каза ѝ, че апартаментът на дъщеря ѝ бил истински кошмар. „Смесица от средновековни простотии и бели боклуци.“ Май това каза.

Бейли трепна. Не помнеше нищичко. Знаеше, разбира се, че е изложила и себе си, и фирмата.

— Ще ѝ позвъня и ще се извиня. Ще напиша писмо и до дъщеря ѝ. Ще оправя нещата.

— Вече се погрижихме. Важното е, че ти си добре.

— Вече съм трезва, така че сигурно ще бъда двойно по-продуктивна. Обещавам да се отплатя за всичко — господи, говореше като продавач на стари автомобили. — Очевидно ще приема намаление на заплатата. Разбирам, че това ще бъде едно от условията.

Ако той не я вземеше обратно, тя нямаше представа какво ще прави. Нито една друга фирма за вътрешен дизайн нямаше да я иска вече. Да не говорим, че ѝ оставаше само седмица в Ийст Вилидж, преди съквартирантката ѝ от Силвър Хил да се върне в жилището си. Преди епичното си рухване Бейли живееше с гаджето си Роко. Сега, след като умът ѝ беше бистър, ѝ стана ясно, че той е наркодилър, а не художник от калибъра на Баския. Така че тази възможност отпаднаше, както и връщането у дома, тъй като баща ѝ щеше да натяква, че е бил прав още от самото начало, че изобщо не е трябвало да ходи в Ню Йорк.

— Виж, Тристан, стафих. Но ти знаеш, че съм по-добра от всички тук, когато става въпрос за работа с клиенти, контрагенти, с когото кажеш. Моето око е най-точно, сам си го казвал неведнъж. Дори пияна и надрусана, пак бях велика. Дай ми още един шанс.

Тристан се изви и я фиксира през полупритворени очи. Това не вещаеше нищо добро.

— Слушай, Бейли. Ти ни прекара буквално през ада. Покривахме те цяла една година. Нямаш представа колко пъти сме те покривали, защото те обичаме и защото си невероятна. Ти беше най-добрата и можеше да постигнеш забележителни неща. Всички се веселим, всички си прекарваме славно, но ти прекали.

От острите му думи я заболя.

— Ясно. Леле! — Тя сведе поглед, изпълнена с омраза към яснотата, която носеше трезвеността. — Не съм предполагала, че е толкова зле.

— Зле е много меко казано. Обичам те, но не те искам повече.

Не я искал повече. Все едно е заразноболна.

— Наистина си категоричен. Надявам се, нямаш нищо против да ти кажа, че си голям задник — подхвърли думите с лека усмивка, по същия начин, по който си говореха небрежно.

Не се получи добре.

— Разочарова ме преди, разочароваш ме и сега. Наистина ли си толкова нагла, че да пристигнеш тук и да настояваш да те взема отново на работа? — Тристан изпъна рамене и подръпна маншетите на ръкавите, познат тик, който означаваше, че срещата е приключила. — Обичам те и винаги ще те обичам и тъкмо затова платихме да отидеш в Силвър Хил, където, между другото, е безобразно скъпо. Така че не очаквай повече от нас. Разбрахме ли се? За теб тук няма повече място.

Тя остана седнала известно време, твърде слисана, за да помръдне.

— Извинявай, Бейли. Приключихме. Нямаш повече работа тук.

* * *

Бейли стоеше на напечения тротоар и се опитваше да не мисли за божествения вкус на шардонето. За докосването на чашата до устните, за наситената острота, последвана от кадифеното усещане, че всичко на този свят е наред. Докато пиеше, тя можеше да живее за момента. Когато се надрусаше с трева или кока, миналото и бъдещето преставаха да съществуват. По време на престоя си сред тучната зеленина на Силвър Хил тя бе успяла да разбере, че това мислене не помага, и говореше за миналото си открито. Само че тук, в града, на никого не му пукаше.

Ако се обърнеше надясно и тръгнеше по страничната уличка, със сигурност щеше да излезе при поне десетина ирландски пъба, подредени един до друг. На тези места всички, които работеха в различни офиси, идваха, за да избягат от монотонния си живот.

Стаята, в която се провеждаха груповите срещи в Силвър Хил, беше пълна с различни мотота на програмата. „Ден след ден“ и „Където и да се намираш, това е мястото ти в момента“.

В момента тя беше потна, жалка и отчаяно ѝ се искаше да се забие в някой бар.

Погледна часовника си. Нямаше време да се разсейва с напитки. Имаше среща с Мелинда в кафене „Лаксъмбърг“ в западната част на улицата след половин час. Това наистина беше последният ѝ шанс. Влакът щеше да бъде истински потен ад по това време на деня. Не можеше да го понесе. Насочи се на север пеша и при Седмо Авеню навлезе в Сентръл Парк.

Преди смъртта на майка си Бейли и родителите ѝ идваха в града по няколко пъти в годината, пътуваха от къщата си в Ню Джърси, обикновено за да гледат някой мюзикъл, в който танцьорите изпълняваха бързи, ожесточени танци, които караха Бейли да притаи дъх, докато баща ѝ Джак се опитваше да се намести на тясната седалка до нея. Затова пък Бейли и майка ѝ тръпнеха от нетърпение още от сутринта, избираха дрехите си внимателно, сякаш някой щеше да ги „открие“ по време на страхотния ден. В Манхатън майка ѝ сочеше старите си любими места: сградата, в която бе ходила на някаква секретарска школа цели три месеца преди да се омъжи, и „Хорн енд Хардарт Отомат“, където двамата с Джак се бяха запознали.

По време на една от екскурзиите, след като пристигнаха два часа преди началото на спектакъла, Бейли предложи да отидат в парка до езерото с лодките. Беше донесла списание със снимка на гондола, която минава под извития мост, и я нагласи между предните седалки на фолксвагена им „костенурка“.

— Толкова е красиво!

— Никой не ходи в парка — предупреди Джак. — Пълно е с разни келешки от банди, прашно е, навсякъде са надраскани графити, защото градската управа е свършила парите и не може да се справи. Цари истински погром, както и в останалия Манхатън.

Майка ѝ погледна списанието.

— Ами ако повървим през Сентръл Парк Уест? Можем да се отбием в Дакота при роднините ти.

— За бога, Пеги! Никой не се изтърсва просто така в града. Освен това те не са ми роднини, нали? — Разговорът прекъсна, когато

Джак скочи върху спирачките и едва не удари велосипедист. Ядоха меки картофи и препечени бургери в една закусвалня, за да убият времето.

Бейли не приемаше града като „погром“. Тя виждаше важни хора, които отиват на важни места. Искаше да стане една от тях.

За известно време го постигна. Сега обаче падението ѝ беше пълно.

Докато младата жена навлизаше в парка и се отдалечаваше от улиците, въздухът стана осезаемо по-хладен. Лек ветрец подухваше от запад — предвиждаха буря днес следобед — и ритмичният шепот на листата помогна на сърцето ѝ да се успокои, успя да заличи желанието ѝ да пийне нещо. Тя си пое дълбоко дъх.

Паркът наистина беше напълно неподдържан. Само че частна група бе поела поддръжката му и се опитваше да сложи всичко в ред. Положението с боклука беше по-добро от когато и да било, нямаше вече препълнени кошчета, от които изскачат плъхове. Прогрес!

Грозна верига ограждаше северната страна на Седемдесет и втора улица и входа към парка. Бейли дишаше тежко от разходката и жегата. Спря за момент, драсна с нокти по метала и притисна лице към халките също като дете. Районът, наскоро наречен Ягодови полета в памет на Джон Ленън, щеше да бъде отворен за посещения следващия месец. Бяха минали пет години, откакто го застреляха. Всички от нейното поколение помнеха къде са били, когато научиха, сякаш се беше случило вчера.

Вик на работник я изтръгна от мислите ѝ. Двама мъже до багер бяха забелязали нещо в пръстта, след това повикаха друг, очевидно бригадира, който се приближи бавно, стиснал чашка кафе в ръка. Той нареди на багериста да спре двигателя и избърса чело с кърпа. Всички застанаха в кръг, свели глави, сякаш се молеха.

Бейли продължи. Дакота Билдинг ѝ изглеждаше огромна, докато чакаше светофара да светне. Стените ѝ бяха сиви, покрити с цял век мръсотия, въпреки това се открояваше сред съседните сгради. Тук нямаше сложни артдеко мотиви, това си беше истинско декадентство. Фронтони, прозорци с какви ли не форми и размери. Мръсна, остаряла кралица сред останалите сгради. Бейли преброи четири етажа и видя апартамента на Мелинда.

Бейли и родителите ѝ ходеха на гости на Мелинда, близнака ѝ Манвъл и майка им по веднъж в годината, когато тя беше още дете, обикновено по време на празниците. Майката на близнаците, София, беше рожба на отминало време. Накичена с бижута дори на закуска, тя винаги се държеше студено и официално. Тези ранни семейни сбирки бяха неловки, напрежението между бащата на Бейли и „лелята“ — осезаемо, разликата в социалното им положение — огромна. Веднъж Мелинда настоя Бейли да остане през нощта. Двете нападнаха кухнята в тихите часове на ранното утро, тъпчеха се със зърнени закуски направо от кутията, докато Мелинда шепнеше кървави подробности около убийството на праядо си, архитекта Тиодор Камдън в същия апартамент. Двете се вмъкнаха в тъмната библиотека и Мелинда посочи далечния ъгъл, близо до прозореца.

— Бил е убит от жена, която работела в сградата — прошепна Мелинда. — Тя го наръгала с нож и точно тук му е изтекла кръвта. Молел за милост. Казват, че тя била луда. Отрязала си пръста и си го запазила за спомен. Вгледай се внимателно, ще видиш кръвта.

Бейли се наведе напред, присви очи и различи тъмно петно на пода. Мелинда неочаквано я прихвана през кръста, тя отскочи и изпищя и двете изтичаха да се спасят на леглото с балдахин на Мелинда, като плачеха и се смееха едновременно.

Момичетата се сближиха, когато Бейли се премести в града заради колежа. Двете постепенно увеличаваха дозите и честотата, с която приемаха забранени вещества. Междувременно Манвъл завърши Йейл и отиде на юг, за да пише дисертация за самоуките артисти. Върна се няколко пъти, включително, когато София почина преди седем години.

Мелинда притежаваше дързост и кураж, за които Бейли ѝ завиждаше. И двете мереха живота си според партитата, на които са били. Неведнъж, когато тялото ѝ се чистеше от токсините, които бе приела предишната вечер, със студена пот и повръщане, Бейли си казваше, че ако майка ѝ беше жива, щеше да бъде ужасена и силно разтревожена. Пеги щеше да дръпне дъщеря си настрани и да ѝ изнесе дълга лекция за отсъствието ѝ от дома в Ню Джърси и за бледия, нездрав тен на лицето. Щеше да ѝ поиска сметка. Джак не беше в състояние да се заеме с тази задача. След като положиха съпругата му в земята, той се сви в черупката си.

В рехабилитационния център съветниците ѝ бяха задавали много въпроси за смъртта на майка ѝ, настояваха, че Бейли трябва да я преживее. Тя се съпротивляваше и настояваше, че е оставена сама на осемнайсет и е трябвало да заякне. Нямаше нужда да преживява нищо. Фактите си бяха факти: пиян шофьор и Гардън Стейт Паркуей доведоха до това Бейли да си събере нещата и да започне първата си година в „Парсънс“, а баща ѝ почти да не я поглежда. Тя се потопи в учение и завързване на приятелства, проучваше всяко тъмно кътче на града, докато Тристан не я нае и не я изтегли във великолепия свят на „Кресло енд О’Райли“.

Кафене „Лаксъмбърг“ бе почти празно по това време на деня, сервитьорите стояха по двойки и бърбеха, за да запълнят празните часове между обяда и вечерята. Мелинда все още не беше дошла, затова Бейли се настани в сепаре, откъдето виждаше вратата. Скоро Мелинда влезе, облечена в гащеризон с огромни подплънки, русата ѝ коса, оформена на съвършени букли, се стелеше по гърба. Тя стъпваше като кралица, неподвластна на жегата, истински бич за обикновените хора. Пусна на пода пликовете от „Барни“, които носеше, и протегна ръце.

— Братовчедке!

Мелинда. Последната ѝ надежда.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Лондон, септември 1884 г.

Господин Бърмингам изръмжа тихо, когато Сара му поднесе уведомлението за напускане.

— Да не би да си въобразяваш, че там ще намериш нещо по-добро? — попита той.

Тя не отговори, вместо това направи предложения за безпроблемно предаване на работата и изрази готовност да интервюира наследницата си. Персоналът ѝ организира малко парти през последния ден, но настроението беше мрачно. Тя си събра нещата от малкия апартамент и с това приключи. Заминаваше на нов континент.

По време на осемдневното пътуване от Ливърпул до Ню Йорк Сити Сара прекарваше колкото е възможно повече време на палубата, за да избяга от вонята на повръщано. С изненада откри, че непрекъснатото поклащане на кораба не я притеснява ни най-малко и седмицата се оказа изключително приятна. Четеше на спокойствие на един от шезлонгите, нямаше график, господин Бърмингам не ѝ нареждаше какво да прави и кога да го направи. Едва си наложи да слезе от кораба, вместо да продължи за още една седмица.

От любимото си място на палубата виждаше пътниците в първа класа, докато се разхождаха в дългите си рокли, обгрижвани от персонала. Някои от безупречно облечените сервитьори обикаляха с кани лимонада на лъскави сребърни подноси. Други предлагаха посипани със захар сладки, все още топли и уханни, и Сара изпитваше неудържимо желание да ги опита. Тя обаче нямаше нищо против ястията в трапезарията на втора класа и всяка сутрин носеше бульон и чай на жените в каютата си, които не можеха да помръднат от леглата. Някой и друг стон бе отговорът на ведрия ѝ поздрав.

През последния ден от пътуването, докато корабът влизаше в пристанището на Ню Йорк, започна да ръми. Градът изглеждаше като истински миш-маш от сгради. Тя си представи как онези край океана

падат във водата, докато изникваха други, които запълваха всяко празно място. Тъмният купол на църква се показва сред покривите и тя чу някой от пътниците да казва, че това била църквата „Тринити“. Със сигурност щеше да отиде, реши, че това ще бъде тихо място, на което да събере мислите си през свободния си следобед.

Емигрантите трябваше да чакат, докато стигнат Касъл Гардън, за да обработят документите им, но благодарение на билета си от втора класа Сара можеше да разчита на проверка и интервю на борда. Щом слезе от кораба, от хаоса на доковете ѝ се зави свят. Миризмата на развалена риба и пържени стриди бе навсякъде, всички крещяха с пълно гърло. Вестникарчета, бездомници, продавачи се провикваха с какви ли не акценти, говореха неправилно, грубо. Изглежда, всички знаеха къде отиват и бяха решили да се доберат до целта си по най-бързия възможен начин, изскачаха по средата на улицата, въпреки че идваше карета, и едва успяваха да избегнат сблъсъка. Лондон беше сънено селце в сравнение с това тук.

Сред оглушителния шум тя чу името си. Кочияш в изискана черна карета стоеше изправен и се провикваше над глъчката. Тя помахаше с ръка и той ѝ помогна да се качи. Сара се възхити на интериора в бургундско кадифе. Погледна кочияша през задния прозорец, за да се увери, че сандъкът ѝ е добре вързан отзад, а след това се настани удобно. Поеха през града, след това продължиха, докато празните парцели и полята станаха повече от сградите.

Тя почука по покрива, за да привлече вниманието му. Той изви едрото си тяло, за да я погледне.

— Да, госпожо?

— Към Дакота Билдинг ли отиваме? Жилищният блок?

— Точно така.

— Струва ми се, че излизаме от града.

— Всичко това е Ню Йорк Сити, госпожо. Можете да видите очертанията на улиците.

И наистина, въпреки че улиците вече не бяха павирани, те си оставаха ясно очертани.

— Но тук няма нищо.

Около нея се простираха фермерски земи без дървета, добитъкът пасеше в калните поля. Сякаш всичко наоколо е било заравнено от

бурен вятър и едва сега се възраждаше към живот с унили бараки и тъжни хамбари. Това ли беше Ню Йорк?

Продължиха. Навън красиво младо момиче вървеше по улицата, последвано от банда момчета, които я замеряха с камъчета. Момичето се въртна и се втурна към тях, а те се разбягаха по улицата. Когато Сара беше по-млада, лицето ѝ привличаше повече внимание, отколкото ѝ беше приятно, но сега вече чертите ѝ не бяха толкова привлекателни. Никой нямаше да я вземе за невинна прислужница, а орловият ѝ нос и извитите вежди работеха в нейна полза, служеха като оръжие, което ѝ помага да гледа отвисоко невъзпитаните типове, независимо дали става въпрос за хитър портиер, или надменен гост.

Ню Йорк нямаше да я уплаши.

Само че, докато каретата се поклащаше по широкото авеню с празен парк от едната страна и ширнали се поля от другата, сърцето ѝ се сви. В Лондон обикаляш площадите и отвсякъде те заобикаля истинска прелест; просто трябва да знаеш къде да погледнеш. Тук нямаше нищо красиво.

Сара се премести от другата страна на каретата и подаде глава през прозореца. Огромна сграда с цвят на масло се извисяваше по средата на полето, също както в немска вълшебна приказка. Тя преброи девет етажа с високи прозорци, със сложен покрив с фронтони, напълно несъвместими.

— Това ли е?

— Точно така. Работят над сградата от години — кочияшът обърна глава към нея и се провикна: — Построена е от някакъв глупак. Казва се Кларк.

— Защо да е глупак този Кларк?

— Това чудовище е плеснато в средата на нищото. Нито едно добро семейство не би помислило да живее тук, от мен да го знаете. Мога единствено да си представя какви типове ще се нанесат тук. Щастливецът умря, преди да види сградата завършена.

Сара си беше представяла красива сграда като „Лангъм“, в центъра на града, заобиколена от магазини и паркове, където леки файтони с красиви двойки коне оставят пътниците си. Това тук обаче беше грозно, улиците все още не бяха павирани. Трябваше да зададе повече въпроси както за собствениците, така и за мястото. Ако кочияшът беше прав, клиентелата нямаше и да забележи хубавото.

Фино спално бельо. Добри обноски. Известна дистанция с персонала, която прави ролята на икономката поносима.

Човекът спря под арка по средата на сградата. Когато Сара слезе, земята сякаш се раздвижи под нея. Един от носачите на кораба ѝ каза, че ще минат няколко дена, докато усещането, че е все още на кораб, отмине.

Приблужи жилав старец, който ѝ заговори през едната половина на устата си.

— Вие ли сте госпожа Смайт?

Тя кимна.

— Очакваме ви. Аз съм Фицрой, главният портиер. Почакайте вътре, докато уредя да пренесат вещите ви — той посочи надясно, където няколко стъпала отвеждаха към малка приемна. Два огромни прозореца осигуряваха достатъчно светлина, стените бяха покрити с красива дървена ламперия в тон с вградената рецепция и плот. Разпределително табло заемаше почти цялата задна стена.

Портиерът отиде при нея и потри ръце. Едната страна на лицето му висеше, сякаш щеше да се отдели от черепа, но кафявите му очите излъчваха топлина. Той посочи разпределителното табло.

— Ще откриете, че разполагаме с всичко най-модерно. Имаме частни линии до пожарната, конюшните, телеграфа и цветарницата. Дори четири хиляди електрически светлини.

— Много модерно.

— Как мина пътуването ви? Идвате от чужбина, нали?

— Да, от Англия.

— Точно така. Агентът на сградата, господин Дъглас, каза да ви разведе.

Той я въведе във вътрешния двор, в момента използван от работници, които се лутаха между кутии с инструменти и магарета за рязане на дърва, на които бяха поставени огромни трупи. Тя вдигна поглед и световъртежът отново се върна. Вътрешният двор изглеждаше твърде малък за масивната сграда около него, стените сякаш щяха да се срутят.

Господин Фицрой я хвана внимателно за лакътя, за да я задържи. Посочи нагоре.

— Вие ще бъдете на последния етаж. Великолепна гледка. Щом асансьорите проработят, няма да се налага да се мъчите по стълбите.

Първият по рода си жилищен блок в Ню Йорк Сити. Сигурно знаете.

— В някои лондонски хотели, където съм работила, има асансьори.

Ентусиазмът му не стихна.

— Утре ще ви покажа нашия. Невероятна машина. Захранва се с вода, всичко е хидравлично.

Той сигурно беше луд, асансьор, задвижван от вода. Тя обаче беше твърде уморена, за да продължи да пита.

Изтощението я притисна. Този гигант по средата на нищото щеше да ѝ бъде дом. Трябваше да си остане у дома. Вместо да продължи с уютния си, макар и предвидим живот, тя трябваше да започне от самото начало: с объркващото разположение на сградата и града, да не говорим за чуждите порядки в Америка. Хората, които се съгласят да живеят на подобно място, сигурно са отчаяни, не могат да си позволят да живеят в самия град, а тя бе виждала предостатъчно нещастници, преди да започне работа в „Лангъм“. Взискателни, дребнави и непостоянни. Поне на предишните ѝ постове гостите си тръгваха по някое време, заминаваха някъде другаде. Докато жителите в Дакота Билдинг щяха да са тук за постоянно.

— Засега, господин Фицрой, бих искала да се настаня и да си почина.

Минаха през врата в далечния ляв ъгъл на двора, която отвеждаше в тъмно фоайе. Широко мраморно стълбище се извиваше около асансьора, а парапетът беше украсен с богата резба, която създаваше илюзията, че змии се вият надолу и настрани. Нямаше нищо топло и привлекателно като кремавите стени и медните орнаменти на „Лангъм“. В стаята ѝ, в края на клаустрофобичен коридор на последния етаж на сградата, имаше малко легло, бюро и стол. Семпло и обикновено, както подобава за прислужница. Прозорецът обаче веднага привлече вниманието ѝ.

В лондонския ѝ апартамент нямаше гледка, освен покривите и празното небе. Тук обаче, от върха на най-високата сграда, на километри тя виждаше ферми и улици, дори широка река.

— В хубави дни се виждат Ориндж Маунтънс на Ню Джърси — подхвърли Фицрой.

Тя се замисли за пристанището на Фишбърн и сърцето ѝ се стопли при мисълта, че ще има гледка към вода. Жалка работа, след

като се налагаше да се утешава така. Но пък помагаше.

— Ако искате чаша чай или да похапнете, преди да си легнете, слезте долу в кухнята, в мазето. Няма никой, така че си вземете каквото искате. След около час аз се прибирам, но ще заключа входната врата, за да сте в безопасност.

— Никой друг ли няма тук?

— Вие сте първата от персонала, която ще живее тук.

Гърлото ѝ се сви при мисълта, че е сама.

Фицрой сви рамене.

— На бюрото има лампа, за да виждате, след като се стъмни. Мога да поостана, ако сте нервна.

Мило предложение.

— Няма проблем. Ще се справя.

След като той си тръгна, Сара остана на прозореца, за да наблюдава как сивото небе става черно. Каза си, че е хваната в капан, заключена вътре. Ами ако стане пожар или се наложи да излезе при спешен случай? Обзе я ужасно безпокойство, защото не беше сигурна дали е на безопасно място вътре в тази гробница, или сред ширналата се пустош навън. Паника запърха в гърдите ѝ и заплаши да обхване всичките ѝ сетива. Не посмя да тръгне през лабиринта от коридори до мазето, не и сега, затова се отпусна в леглото, докато изтощението не я надви и тя не потъна в дълбок, безпаметен сън.

ПЕТА ГЛАВА

Ню Йорк Сити, септември 1884 г.

Далечно чукане изтръгна Сара от съня. Тя си облече най-хубавата всекидневна рокля, тъмнозелено на тънко черно райе, и вдигна косата си в строг кок на врата, преди да поеме надолу по стълбите. Напредваше бавно, площадка след площадка, а шумът ставаше по-силен. Когато излезе във вътрешния двор, я посрещна какофония от звуци: крещяха мъже, чукове и триони се въртяха със замах. До нея застана Фицрой и я поведе обратно към сградата през друга врата, по плетеница от тесни коридори с много високи тавани. Всички пропорции ѝ се струваха грешни, но може пък в Америка да беше така.

Той отвори вратата към трапезарията и посочи вътре:

— Има кафе, яйца и разни други неща. В момента изборът не е голям. А, да, господин Камдън моли да отидете при него след това.

— Той къде е?

— Ще го намерите в апартамент 43 на четвъртия етаж. Качете се по стълбите в североизточния ъгъл на двора, за да стигнете.

Трапезарията не отстъпваше по нищо на огромната трапезария в дома на графа, описвана от майка ѝ. От мраморния под до гравирания дъбов таван нито един детайл не беше пропуснат, включително огромната камина от шотландски камък. В стаята се повтаряха няколко мотива: бронзовият барелеф по стените бе декориран със стръкове жито, върхове на стрели и индиански лица — игра с името на сградата, предположи тя. Изпи бързо кафето, но не посегна към яйцата. Надяваше се готвачката да вложи повече усилие, когато пристигнат обитателите на сградата.

Вратата към номер 43 беше открехната. Тя я отвори и надникна вътре. До нея имаше камина, нещо необичайно за фойе, от което водеше друг дълъг, тъмен коридор. От лявата ѝ страна имаше огромна библиотека, чиито полици ограждаха прозорците от тавана до пода. Малък балкон гледаше към парка долу, а плъзгаща се врата го

свързваше със съседната стая. Умелата изработка на всичко я порази. Дори в „Лангъм“, най-люксовия хотел в Лондон, нямаше подобни изпипани детайли.

— Господин Камдън? — отекна гласът ѝ.

— Ето ме.

Тя не го беше забелязала в онази част от библиотеката, която не се виждаше.

Господин Камдън се беше навел над бюро на архитект, стиснал молив в едната ръка. Вдигна поглед към нея и се усмихна. Той беше единственият човек, когато познаваше тук, и близостта, дори бегла, намали чувството на паника, което я бе обхванало, откакто видя Дакота Билдинг.

— Как мина пътуването ви, госпожо Смайт?

Стаята беше по-малка от съседния хол, но източното изложение гарантираше много светлина. Той остави молива и посочи към двете кресла отстрани на прозореца.

— Пътувах добре, благодаря.

— Радвам се.

Той прокара ръка по брадичката си. Нямаше брада, което отначало я притесни, тъй като повечето мъже носеха дебели гъсти бакенбарди. Заради гладката му кожа ѝ бе трудно да определи възрастта му. Средата на трийсетте, предположи тя.

Трепна от смущение. Мълчанието се беше проточило и създаде неловко чувство, докато го оглеждаше.

— Изработката на всичко вътре в сградата е много красива.

Той сви рамене, когато чу комплимента.

— *Претрупано* бих казал. Но е най-добре да свикна, защото тук ще бъде новият ми дом.

— Ще живеете тук, така ли? — Тя нямаше намерение да се издаде колко е шокирана, защото си представяше, че той би предпочел по-изискана част от града.

— В този апартамент. Госпожа Камдън може и да има недостатъци, но я уверих, че Дивият запад скоро ще бъде преобразен. Останалата част от мебелите, както и семейството ми, пристигат след два месеца, щом сградата е напълно готова. Не е хотел „Лангъм“, но ще се справя.

— Сигурна съм, че семейството ви много ще хареса апартамента, а за мен ще бъде истинска радост да се видя с децата ви при не чак толкова напрегнати обстоятелства. Надявам се, всички са добре.

— Да, благодаря.

Дотук с любезностите. Предстоеше ѝ да научи много за сградата, преди да заработи.

— Колко апартамента ще бъдат отдадени под наем?

— Всички. Фицрой ще ви заведе на цялостна обиколка на сградата, но първо ще ви покажа плановете — той стана и я поведе към масата, опряна на една от стените, и разгърна няколко бели листа, докато не намери онова, което търсеше. — Това е четвъртият етаж. Намираме се тук.

Апартаментът беше огромен, с няколко спални, вестибюли, с камини, килери, стаи за прислугата и огромен хол.

Сара разгледа разположението на целия етаж.

— Струва ми се, че всеки апартамент има различно разположение.

— Първоначално господин Хардънбърг е бил предвидил по шест апартамента на етаж, всички приблизително с еднакви размери. Само че собственикът, господин Кларк, почина преди две години и строителният агент, за съжаление, позволи на обитателите да определят колко стаи искат. Не мога да ви опиша колко ноци съм прекарал, докато ги подрежда като в огромен пъзел, но най-сетне успяхме. Изоставаме малко, а господин Дъглас ми диша във врата, но тук идва вашата роля.

Преди да успее да продължи, мъжки глас прозвуча откъм коридора.

— Тук сме, отзад, господин Дъглас — господин Камдън се усмихна на Сара. — Шефът ви пристигна.

На нея ѝ се искаше господин Камдън да ѝ бъде шеф и щом видя мъжа, който влезе в стаята, мнението ѝ се затвърди. Той беше едър, със синьо-черна коса. Свали шапката си, когато видя Сара, и тя веднага забеляза петното от боя за коса по вътрешния ръб на шапката.

— Господин Дъглас, позволете да ви представя госпожа Смайт. Вчера пристигна от Англия.

Господин Дъглас я огледа също като търговец на коне, който оценява кобила, която не отговаря на очакванията му.

— Така, госпожо Смайт. Не ни остава много време, цари хаос, както виждате. Налага се бързо да се приспособим.

— С удоволствие ще направя всичко необходимо — отвърна Сара. — Ще ми бъде от помощ, разбира се, ако ми кажете колко прислужници са били наети и кога ще дойдат.

От мига, в който се събуди, умът ѝ работеше над въпроса как да събере екип от момичета, които да почистят, да изметат стърготините и да лъснат махагона до блясък.

— В момента имаме малък проблем.

Тя се постара да го погледне право в очите и се подпря с една ръка на масата.

— Проблем ли? — Ако той си беше променил мнението, тя нямаше къде да отиде. Той или господин Камдън щеше да плати пътуването до дома? Щяха ли да я вземат отново в „Лангъм“?

— Недейте да пребледнявате. Положението не е чак толкова зле — господин Дъглас дишаше тежко, все едно беше тичал през целия път. Имаше румени бузи, а устните му бяха като на херувим или на бебе. — Мъжът, когото наехме да поеме мениджмънта на сградата, не може да започне работа. Майка му е болна и той замина за Сейнт Луис да се грижи за нея. Затова искам вие да станете лейди мениджър. С вашата квалификация от „Лангъм“ в Лондон, предполагаме, че ще се справите добре.

— Вместо да бъда икономка ли?

— Именно. Ще получите увеличение на заплатата и ще отговаряте не само за поддръжката на сградата, ами и за целия персонал.

— Досега не съм работила като лейди мениджър — дори не беше чувала за такава длъжност. Звучеше нелепо, прекалено женствено и префърцунено.

— Няма значение. Самият факт, че сме ви довели от чужбини, от скъп хотел, ще впечатли наемателите. Не мога да намеря друг за толкова кратко време, а господин Камдън каза много добри неща за вас.

— Какви задължения включва тази работа?

Той погледна към тавана и изброи цял списък.

— Както казах, ще отговаряте за целия персонал, за всички дейности. Ще следите всички, от портиера до камериерките да си

вършат работата, да им се плаща навреме, фактурите да бъдат наред. Искам всичко тук да е като по часовник. Вторият етаж ще бъде за гости на обитателите, така че това ще ви бъде напълно познато. Освен това ще преценявате бъдещите обитатели и ще се грижите настаняването им да минава безпроблемно.

— Май си осигурихте повишение, госпожо Смайт — господин Камдън започна да сгъва чертежите. — Не е зле за първия час на работното ви място.

Тя се насили да му отправи нещо като усмивка. Мениджърите в „Лангъм“ се сменяха на всеки няколко години, никога не отговаряха на изискванията нито на собствениците, нито на гостите и ги обвиняваха за всеки гаф. Освен това винаги бяха мъже.

— Колко са апартаментите в сградата?

— Шейсет и пет, някои с по четири, други с по два-сет стаи — отвърна господин Камдън.

— От колко души ще се състои персоналът, след като сградата е напълно готова?

На господин Дъглас му трябваха няколко секунди, преди да отговори, защото очевидно пресмяташе.

— Стои петдесет.

Тя се ужаси.

— Аз ще отговарям за сто и петдесет души, така ли? Какво ще правят?

— Да видим, това е добро изпитание за мен — разсмя се господинът, сякаш това бе някаква глупава шега. — Персонал за асансьорите, портиер, домоуправител, носачи, нощни пазачи, перачки, които ще живеят тук, мъжки шивач, двама художници, електротехник, водопроводчик, персонал за трапезарията. Май това са всички. На практика град в самия град.

— Не забравяйте дърводелеца и полировача — добави господин Камдън.

Двамата започнаха да обсъждат графика за инсталирането на последните детайли по асансьорите „Отис“. Когато накрая се въртна на пети и излезе в коридора, господин Дъглас пухтеше като влак.

Господин Камдън пристъпи към стената и натисна копче.

— Вълнуваща новина, нали?

Тя бе замръзнала на мястото си, не знаеше как да реагира. Щеше да отговаря за целия персонал и услугите за всички обитатели.

— Фицрой ще дойде всеки момент, за да ви покаже кабинета ви. Струва ми се, че ще го предпочетете пред мансардата, която имавте при предишния си работодател. Аз лично съм направил дизайна.

За момент ѝ се прииска да се върне в стария си офис в хотела, където всеки ден беше наясно какво се очаква от нея.

— Не съм сигурна, че съм подходяща за поста.

— Тогава ще се качите на първия кораб за дома.

Тя пребледня, а той се разсмя.

— Стига глупости, пробвайте. Дъглас е затънал в голяма каша. Ще се справите, нали?

Фицрой влезе, преди тя да успее да отговори.

— Да, господине.

— Заведи госпожа Смайт до офиса. И госпожо Смайт, първата ви задача е да намерите нова икономка. Вървете.

Тя последва послушно Фицрой надолу по стълбите. Той бе доста чевръст за възрастта си.

— Ще трябва да ви преведа през мазето, защото шумът в двора е оглушителен.

Тя кимна, неспособна да проговори. Гърлото ѝ се беше свило и отчаяно ѝ се пиеше чай.

Слязоха до най-ниското ниво на сградата. Въпреки че се намираха под земята, тук влизаше достатъчно естествена светлина.

— Защо има прозорци под земята? — полюбопитства тя.

— Има ров без вода около сградата. Това обаче не е единственият източник. Ако погледнете нагоре — той посочи тавана — ще видите капациите, които се намират във фонтаните в двора.

Фицрой продължи, като посочи тръбите за вода, които хранеха асансьорите, тя не беше сигурна как точно става това, и десетки малки стаи.

— Тук ще бъде шивачът, а тук — склад за сандъците на обитателите. Рампа от западната страна на сградата дава възможност да се правят доставки направо в мазето.

Качиха се на асансьор за един етаж и Фицрой отключи вратата към офис, отстрани на рецепцията, и отвори вратата със замах.

Господин Камдън се оказа прав. Тук не бе пестено място. По махагоновите стени имаше красиви дървени полици, а пред тях — бюро от същото дърво. Обстановката бе по-подходяща за стара шхуна, за мястото, откъдето капитанът да чертае навигацията. Върху бюрото бяха натрупани купища хартия и неотворени пликове. Няколко бяха паднали на пода.

— Какво е всичко това?

— Сметки, молби от наематели, все разни такива. Мениджърът трябваше да дойде преди седмица, затова сме поизостанали.

Фицрой вдигна пликовете от пода и ги постави внимателна върху една от по-малките купчинки.

— Господин Камдън спомена ли за срещата с персонала?

— Не.

— Добре — той погледна часовника си. — Скоро ще пристигне целият персонал й след час ще се видим в трапезарията, за да получим заповеди.

— Господин Дъглас ли ще води събранието?

— Господин Дъглас ли? — Фицрой я погледна недоумяващо. — Не, госпожо Смайт. Вие ще го водите. Вие сте шефът.

* * *

През следващите трийсет минути тя рови в купищата хартия, разпредели ги на фактури, молби от наематели, уведомления от продавачи и други. Нищо тук не говореше добре за организацията на сградата, която господин Дъглас й беше възложил да управлява, а й беше поверил задължения, без да уточни какво точно се очаква от нея. Съмняваше се, че той има представа. Всички започваха от нула с тази глупост за жилищен блок, който щеше да се управлява като хотел. Доколкото тя успяваше да прецени, работата й като лейди мениджър бе да не позволи Дакота Билдинг да затъне. Беше й напълно непонятно как точно щеше да го постигне, но сигурно така бе и за господин Дъглас, който бе зает със своите си крайни срокове и задължения.

Тя знаеше как да ръководи камериерки, нищо повече. Добре, може би малко повече, тъй като господи Бърмингам в „Лангъм“ й беше възлагал допълнителни задачи през годините. Най-вече онези, които

му бяха неприятни, например да наема и уволнява хора от персонала и да се справя с по-капризните гости.

Там бе успяла да се издигне до поста икономка, така че защо да не се възползва от тукашното предложение?

Защото можеше да се провали с гръм и трясък и да се наложи да се върне във Фишбърн с подвита опашка, както очакваше майка ѝ.

Момиче със светлоруса коса надникна от коридора:

— Госпожо Смайт?

Сара кимна:

— Заповядайте.

Момичето влезе, последвано от слаба, жилава жена. Бяха много различни. По-младата беше пухкава, закръглена, с бледи лунички, пръснати по носа и бузите. Изражението ѝ издаваше, че е любопитна и нетърпелива, също като момиченце, което е влязло в сладкарница. Устата на по-възрастната беше извита надолу, семплата ѝ сива рокля не ѝ отиваше никак и придаваше на кожата ѝ сивкав оттенък.

— Аз съм Дейзи Кавано, вашата асистентка — представи се момичето. — Това е госпожа Хейнс, тя също ви е асистентка.

Сара се изправи.

— За мен е удоволствие да се запозная и с двете. Заповядайте, седнете — тя посочи двата стола. — Все още не съм намерила списъка с персонала. Бихте ли ми казали нещо за себе си и какво включват задълженията ви?

Може би така щеше да разбере какви са част от нейните задължения.

Дейзи се наведе напред.

— Казано ми е да правя всичко, за да ви помагам. Предполагам, че първата ми задача ще бъде да открия списъка с персонала.

Тя веднага хареса момичето.

— Преди това — Дейзи наклони глава на една страна — работех в хотел „Космополитън“, бях асистентка на мениджъра.

— Това е съвсем различно нещо — устата на госпожа Хейнс почти не се движеше, докато говореше, сякаш имаше проблем със зъбите. — През последните три години работех в клуб „Хюбърт Хоум“ и мога да ви уверя, че мениджмънтът на един жилищен блок включва много повече работа. В моите задължения влиза да посрещам гостите и да звъня на собствениците, за да получа разрешение за посещение,

както беше и там. Наречете ме портиерка, ако искате, ще трябва да разкарвам простолюдието. Разпределителното табло ще е моето царство.

— И двете ли ще живеете тук, в Дакота?

Госпожа Хейнс кимна.

— Нанасяме се днес, на деветия етаж.

— Да, стаите ни са една до друга — заяви доволно Дейзи.

Госпожа Хейнс не скри разочарованието си от този факт. Бе почти невероятно двете жени да станат близки приятелки, но с малко късмет щяха да се научат да работят заедно.

Звънецът на входната врата звънна и госпожа Хейнс скочи!

— Бих искала да се заема със задълженията си, стига да нямате нищо против.

Сара ги освободи, но Дейзи се обърна от вратата.

— Госпожо Смайт, истина ли е, че идвате от Лондон?

— Да.

— Много е далече.

— Наистина е далече.

— Не ми е приятно да клюкарствам, но госпожа Хейнс ми каза, че е мислела, че тя ще получа поста ви, когато се освободи. Може да имате проблеми с нея.

Сара нямаше никакво намерение да търпи клюки.

— Сигурна съм, че двете с госпожа Хейнс ще се разбираме добре — отвърна тя. — Отнасям се с уважение към всеки от персонала и очаквам същото отношение и към себе си. Това означава, че в бъдеще ти, Дейзи, трябва да ме информираш единствено по въпроси, свързани пряко със задълженията ти.

— Разбира се, госпожо — Дейзи прехапа устни.

Сара не съжаляваше, че порица момичето. Беше много важно да установи границите още от самото начало. Но пък нямаше никакво желание Дейзи да я мисли за жестока или студена. Щеше да бъде хубаво да има приятелка на това особено място.

— Като говорим за задължения, затънах в тази купчина от документи — Сара вдигна по няколко сметки във всяка ръка и се усмихна. — Много бих искала да ми помогнеш да ги прегледаме. Имаш ли нещо против да се включиш?

Дейзи грейна.

— Не, разбира се, госпожо Смайт. Да ви донеса ли чаша чай, преди да им се нахвърлим?

— Чудесно, донеси чаша и за себе си.

Постигнаха забележителен напредък за нула време. Докато Дейзи се занимаваше с фактурите и започна да ги нанася в счетоводната книга, Сара прегледа списъка с персонала, който момичето откри като по чудо под бюрото. Няколко минути преди определения час те чуха служителите да влизат през рецепцията.

— Трябва да вървим — Сара си пое дълбоко дъх.

Тръгна към трапезарията, която беше пълна с мъже и жени на различна възраст, някои дебели, други слаби. От разносвача с хитро изражение до перачката, която веднага позна по зачервените, напукани ръце, всички стояха прави, внимаваха да не докосват стените и тапицираните в коприна столове. Тя остана доволна, че се срещат в това помещение, което будеше страхопочитание с величието си. Тук тя имаше тежест. Поне се надяваше да е така.

Господин Камдън дойде, кимна и си проправи път през тълпата. Сара забеляза, че Дейзи си пое рязко дъх. Този мъж притежаваше небрежна елегантност, доста странна комбинация.

— Благодаря ви, че дойдохте — каза той. — Аз съм господин Камдън, част от архитектурния екип. Като бъдещ обитател, отговарям заедно с госпожа Смайт, лейди мениджър, сградата да заработи на пълни обороти — той я посочи. — Тук сме, за да създадем у обитателите чувството, че не живеят в блок, а в своя къща, като им осигуряваме всичко, което пожелаят. Шефът ми господин Хенри Хардънбърг, е създал една от най-модерните сгради в Ню Йорк Сити. Откриваме я на двайсет и седми октомври. Времето е съвсем малко и от вас се иска максимално внимание и помощ. Оставям госпожа Смайт да продължи. Госпожа Смайт идва от Лондон, където е работила в известния хотел „Лангъм“.

Сара се обърка при това неочаквано представяне. Под дрехите ѝ изби пот и тя остана доволна, че е облечена с толкова много пластове, които да прикрият ужаса ѝ. Трябваше да бъде сред жените, които в този момент я наблюдаваха, изпълнени с очакване, предпазливи, готови да ѝ угодят.

Пое дълбоко дъх и разгледа присъстващите, повдигна едната си вежда и отпусна малко брадичка, точно както правеше майка ѝ, когато

подминаваше група клюкарки в селото. Забеляза Фицрой, стиснал шапката си в ръка, единственото познато лице.

— За мен е удоволствие да се запозная с вас и очаквам с нетърпение да опозная всички. Както каза господин Камдън, ние поемаме флагманска сграда, за която гражданите на Ню Йорк ще говорят в идните години. Тя е под наш контрол и от всеки един от нас зависи Дакота Билдинг да стане достойна за възхищение и хората да завиждат на обитателите ѝ. Конструкцията може и да е от камъни и дърво, но вие ще бъдете сърцето ѝ. Всички ние трябва да вършим задълженията си с гордост и да се трудим заедно.

Искам отговорниците на всеки отдел да се видят с госпожица Кавано и да уточнят час за среща с мен през следващите два дена. Така ще можем да изработим график, да си поставим цели и да напреднем към деня на откриването уверено.

Обърна се към господин Камдън. Нямаше много за казване.

Той ѝ отправи бърза усмивка.

— Браво — прошепна ѝ. — Не само че спасявате малки момиченца, ами сте и движеща сила. Знам, че инстинктът не ме подведе, когато се обърнах към вас.

След това си тръгна и я остави сред множеството гласове, които я засипаха с въпроси.

ШЕСТА ГЛАВА

Ню Йорк Сити, септември 1985 г.

Бейли едва се беше изправила в сепарето, когато Мелинда я прегърна със слабите си ръце и едрото ѝ колие се заби във врата ѝ.

— Толкова много ми липсваше — подхвърли тя, — мислех непрекъснато за теб, немирно момиче — думите ѝ бяха топли, а прегръдката — искрена и силна.

Мелинда седна на стола, прибра косата от раменете си и я вдигна така, че краищата ѝ щръкнаха като фонтан от главата на кит. Ципът на гащеризона ѝ разкриваше пълни, загорели гърди.

— Трябваше да дойда да те видя. Много се извинявам. Знаеш, че исках.

— Моля те, не ми трябваха никакви посетители. Трябваше да работя над себе си — още от жаргона на дванайсетте стъпки. Странно как понякога това е единственият начин да обясниш.

— Радвам се, че го направи. Разбрах, че Тристан е платил сумата, нали?

— Точно така — тя трепна, когато си припомни разговора от сутринта.

— Първо важните неща. Разкажи ми за Силвър Хил. Запозна ли се с някоя известна личност?

— Лайза беше там. Прекрасна жена, но аз, разбира се, не мога да кажа нищо за това.

Тези думи свършиха работа. Мелинда я погледна със страхопочитание и замълча.

Трябва да казва същото, когато някой друг я попиташе.

Сервитьорът наля вода и Бейли изгълта половината чаша.

— Къса ми се сърцето, като знам какво си преживяла — очите на Мелинда се напълниха със сълзи. — Трябваше да съм до теб, както ти си била винаги до мен. Помниш ли как ме изкара от „Рокси“ точно преди ченгетата да нахлуят?

— Да, „Рокси“. Едно от многото измъквания на косъм.

Сервитърът се върна и им подаде две менюта. Мелинда дори не погледна своето. Не откъсваше очи от Бейли.

— Сприятели ли се с някого в рехабилитационния център?

— Не. Не бяха мой тип. Куп наркомани и пияници.

Големите сини очи на Мелинда станаха още по-големи.

— Не се шегувай. Знам, че ти е било трудно.

При тази проява на съчувствие от страна на Мелинда Бейли се размърда с неудобство.

— Най-лошото е, че не помня много от нощта на падението.

Мелинда прихна.

— Беше се развилняла, не мога да го отрека.

— Ти беше ли там?

Бейли не помнеше почти нищо от онази вечер. Знаеше, че е изпила няколко чаши шампанско и е смъркала малко кока в една от гостните на „Плаза“. Празнуваха рождения ден на Тристан. Щяха да отидат в „Оук Рум“ за мартини, а след това да се повеселят в клуб „Лаймлайт“, някогашна църква от XVIII век, където семейства от висшето общество като Астър и Вандърбилт са ходели да се молят.

— Аха. Натъкнахме се на вас в „Оук Рум“. Двамата с Тони казахме здрасти, но ти вече не беше на себе си.

Проблесна блед спомен как имитира английския акцент на Тони. Никак не харесваше последното гадже на Мелинда. Той беше от онези, които винаги познават някого, който познава някой друг и обичаха да правят впечатление с това колко много връзки имат.

Бейли направи гримаса.

— Държах се гадничко онази вечер. Защо обидих най-видната клиентка на Тристан?

— Защото тя си го заслужаваше! Беше напълно права за апартамента на дъщеря ѝ. Това семейство няма абсолютно никаква класа.

— За бога, та тя искаше в хола ѝ да има въртяща се маса.

— Преди няколко седмица бях на едно парти. Ужасно! Не можеш да си купиш вкус.

Сервитърът се върна.

— Да ви донеса ли нещо за пиене?

Бейли си поръча леден чай, а Мелинда се поколеба за момент, преди да поръча същото.

— Не е нужно да избягваш алкохола заради мен — подхвърля Бейли. — Пийни си, ако искаш.

— В такъв случай водка с лед. По-късно с Тони ще ходим в „Ейриа“, затова ще го давам бавно.

— Още ли сте заедно с Тони? — Двамата излизаха вече от година.

— И още как. Струва ми се, че надушвам сватба. Какво ще кажеш за един нов братовчед?

— Щом те прави щастлива, аз съм „за“. Дори ще ви гледам децата, когато започнете да добавяте издънки към семейното дърво.

Мелинда се изкиска.

— Май ще трябва да създам поне едно отроче заради наследството на семейство Камдън. Едва ли Манвъл ще се размножи скоро. Прекалено влюбен е в противните си провинциални хора на изкуството.

Бейли перна въображаеми трохи от масата.

— Може пък да си намери някое мило момиче в Алабама да се задоми.

— Няма да го спра — намигна Мелинда. — Няма да бъде обезнаследена, ако Манвъл се сдобие с наследник. Двамата с него получаваме равни дялове в деня, в който навършим трийсет. Остава само месец. Кефче, братовчедке!

Мелинда можеше да разиграва картата със семейството колкото си искаше, но двете с Бейли не бяха истински роднини. Не и кръвни роднини. Мелинда и Манвъл бяха истинските наследници на парите на семейство Камдън, съсобственици на апартамента в Дакота. Бейли беше чужд елемент. Фалшива Камдън, чийто дядо бе получил името на семейството, но не и рождено право, когато е бил взет като бебе.

— Ние не сме истински братовчедки, братовчедке.

— Стига глупости. Дядовците ни са били отгледани заедно, като братя. Това, поне за мен, ни прави братовчедки — Мелинда отпи от напитката. — Пия за това.

Сетивата на Бейли бяха устремени към чашата с ледени кубчета в ръката на Мелинда. Розовото червило по ръба приличаше на глазура за торта. Нейният леден чай се оказа огромно разочарование.

— Ти какво ще правиш сега? — попита Мелинда. — Връщаш се в „Креспо енд О’Райли“ ли?

— Не. Не ме искат. Тристан го каза ясно, че заради онова, което съм направила, съм само в тежест.

— Майната им. Заслужаваш по-добро отношение след цялата работа, която им свърши, и връзките, които им осигури. Къде си отседнала?

— В апартамента на съквартирантката ми от Силвър Хил, на Авеню А.

Мелинда премигна няколко пъти.

— Това ли е най-добрият квартал за човек, който излиза от рехабилитационен център? Да не би съквартирантката ти да е наркоманка?

— Бивша. Приятно момиче, просто се е поувлякло. Гледам да съм се прибрала, когато се стъмни. За щастие, страхът ми от игли ме предпазва да не падна в заешката дупка — презрението по лицето на Мелинда бе непоносимо. — Ами ти? Как е в Дакота?

— Гадост. Разпада се. Щом си получа парите, ще променя всичко. Двамата с Тони ще отседнем в Хамптънс и аз ще се прибирам на всеки две седмици, за да проверявам как вървят нещата.

— Кой ще се заеме?

По лицето ѝ се появи глупаво изражение.

— Тристан. Дал е задачата на някаква си Уонда. Не мога да я понасям — Мелинда изписка и стресна преминаващия сервитьор. — Знам! Ти ще поемеш работата. Имам ти повече доверие отколкото на него, освен това можеш да останеш там и да наглеждаш нещата. Съвършено. Тъкмо ще се изнесеш от онова ужасно място.

— Нали тече ремонт.

— Ще се настаниш в стаята на прислужницата. Ще бъде чудесно — ще можеш да наглеждаш работата и ще ти плащам — замълча. — Веднага щом мога да изтегля пари от фонда.

Пари. Жилище. Предложението на Мелинда щеше да реши най-големите и неотложни проблеми на Бейли. Въпреки че щеше да има обилно количество драма.

— Ставаш на трийсет през октомври, нали?

— О, да. Тогава ще ти платя пълната сума и ще можеш да започнеш свой бизнес. Майната му на Тристан.

Бейли бе пропиляла всичките си шансове, а Мелинда ѝ идваше на помощ. Тя се наведе над масата и я прегърна, усети аромата на

парфюм „Фракас“. Не си беше представяла точно така живота след рехабилитационния център, но щеше да се справи. Може пък Мелинда да е права.

Може би това е новото начало, което търсеше.

* * *

Бейли се усмихна на портиера, когато влязоха в Дакота след като ѝ предстоеше да работи тук, щеше да има нужда персоналът да е на нейна страна, той обаче не отвърна. Когато идваше на гости с родителите си, тя си го спомняше застанал навън, бърбореше с тях, подаваше близалки от кошничката точно до кабината на портиера. Оттогава обаче се бяха променили много неща.

От другата страна на улицата група туристи бяха насочили фотоапаратите си към Дакота Билдинг. Не го правеха преди убийството на Ленън, когато сградата изглеждаше величествена и тайнствена, но небелязана от трагедия. Или поне не от световноизвестна трагедия, поправи се тя, когато си спомни убийството на прадядото на Мелинда в същия апартамент, в който тя щеше да се настани.

— Господи, мразя този квартал — призна Мелинда, докато минаваха през двора. На Бейли ѝ се искаше да спре, да вдигне поглед и да се порадва на корнизите, орнаменталните върхове и гаргойлите. Все едно беше минала през портал на времето и се бе озовала в Европа от 1800 година, но Мелинда крачеше бързо.

— Защо? Какво му е на квартала?

— Голяма пустош е. Пълно с малки кръчмички и запуснати къщи. Да вървиш по Авеню Амстердам, е, като да газиш в свинарник. Миналата седмица, когато излизах от деликатесния, един тип се изплю пред мен. Гадост.

— Това е гадост.

— Предпочитам да живея в Ъпър Ийст Сайд. Ненавиждам да казвам, че живея в Дакота. Не ме интересуват автобусите с туристи, които зяпат от прозорците.

— Можеш да се преместиш.

— Предполагам, че ще остана още някоя и друга година, след това ще продам апартамента. Поне така ме съветва Фред. Казва, че

тогава ще струва цяло състояние.

— Фред още ли помага? — Фред, съветникът на семейството по всички финансови и правни въпроси, беше управлявал фонда през изминалите двацет години, след като бе поел работата от баща си и дядо си.

— Все още ми казва какво да правя, точно както казваше на мама. Дърт смрадливек — излязоха от двора в североизточното фоайе и зачакаха асансьора.

Бейли пристъпи към стълбището и прокара ръка по богато гравирания парапет.

— Великолепно.

— Май да. Всичко тук е толкова тежко, като в мавзолей.

— Но тук има толкова много история.

— Все тая! — Неочаквано Мелинда избълва поредица от ругатни. — Бързо, след мен.

Бейли погледна навън към двора и видя, че приближава мъж с рошава руса коса.

— Кой е този?

— Икономът. Голям гадняр. Трябва да се скрием.

Мелинда я затегли към коридора, завиха зад един ъгъл, така че да не ги видят от фоайето. Чуха, че човекът влиза и тръгва нагоре по стълбите. Мелинда въздъхна.

— Защо се криеш от него?

— Той е гадняр. Мрази ме. Не знам защо. Давам му голям бакшиш всяка Коледа, но ми се струва, че иска повече пари, защото ремонтирам. Нали знаеш как е в Ню Йорк. Всички протягат ръце за още.

Това не беше добър знак. Да си осигуриш иконом на своя страна, е от съществено значение, когато работиш в града. Без неговата подкрепа начинанието е обречено на неуспех. Икономът осигурява достъп до товарните асансьори, кара се на работниците за дребни прегрешения и като цяло, вгорчава живота на всички.

Вратата към апартамента не беше заключена. От фоайето Бейли виждаше библиотеката, от която бяха изкарани всички мебели, и голотата подчертаваше огромните прозорци, които гледаха към парка.

— Ехо? Има ли някой вкъщи? — провикна се Мелинда.

В отговор откъм коридора долетя трясък.

— Мили боже.

Уонда надникна от хола.

— Мелинда? Не знаех, че ще идваш днес.

— Изненада! Доведох колежката ти. По-точно бившата колежка.

Уонда пристъпи към тях. Беше безлична жена с бледа провиснала коса и жълтеникава кожа, с неудачно предпочитание към неоновы цветове, които подчертаваха бледността ѝ. Сви се още повече, докато се приближаваше. Горката безгръбначна Уонда. Сигурно Тристан бе направил живота ѝ невъзможен, откакто Бейли си тръгна.

— Уонда, за съжаление, нося лоши новини.

Уонда бе готова да ревне.

— Какви?

— Освобождавам те. Кажи на Тристан, че работата е предадена в ръцете на Бейли Камдън и тя поема оттук.

— Уволнена ли съм?

— Да. Време е да сменя посоката, а Тристан е тъпак, след като не е дал на Бейли втори шанс след всичко, което тя е направила за него.

— Искаш да му кажа всичко това ли?

— Да. Сега върви.

— Ами работниците?

— Те може да продължат работата си. Договорът им е с мен, а не с „Кресло енд О’Райли“. Сега чупката.

Уонда поклати глава и заситни покрай тях. На Бейли ѝ стана жал за жената. За нея беше непосилна задача да се разправя със силните личности от нийоркския елит.

— Леле! — възкликна Бейли, след като Уонда затвори вратата. — Това беше грубо.

— Все тая. Тя е лакей. Може ли сега да ти покажа шедьовъра, който се каня да създам? Много ще ти хареса.

Тръгнаха по коридора и Бейли надникна в хола, откъдето се беше чул първият трясък. Двама работници се бяха качили на стълби и се опитваха да изтръгнат корниз, дълъг метър и петдесет, над вратата, която водеше към библиотеката. Той се откърти и се стовари на земята.

— Какво правят? Това е оригинал. Защо го пускат? — Подът вече бе осеян с парчета дърво. — Внимавайте, не позволявайте да се счупи.

Мъжете погледнаха към Мелинда.

— Продължавайте — Мелинда даде знак на Бейли с показалец, нокътят ѝ бе лакиран в яркоцикламено. — Ела с мен. Ще ти покажа новата бърлога.

Завиха по коридора към кухнята. Бейли си спомни, че от него се влиза в няколко малки стаи, свършени за криене, когато бяха малки. Баня, килер, перално помещение, не беше обаче сигурна коя какво е. Мелинда отвори последната врата от дясната страна.

В стаята не се забелязваше величието на помещенията за гости. Всъщност ѝ напомни за стаята ѝ в Силвър Хил, защото беше семпла и малка, не повече от девет квадрата, с малко легло, сбутано до едната стена. Може би щеше да ѝ се отрази добре да има известна приемственост, да овладее най-примитивните си желания. Въпреки това ѝ се стори потискащо.

— Можеш да се настаниш тук и да ги наглеждаш, за да не повредят повече от онова, което вече са успели да съсипят.

— Добре. Какво точно правиш?

— Това е забавното. Да седнем в кухнята и ще ти покажа.

На масата в кухнята беше оставена папка. Бейли позна клиентската книга от „Креспо енд О’Райли“. Уонда беше забравила да я вземе в бързината да избяга от гнева на Мелинда.

Седнаха на масата и Мелинда разтвори папката.

— Всичко е козметично, няма да местим нито стени, нито нищо.

— Какъв вид искаш?

— Апартаментът е стар, тъмен и потискащ. Всичкото това старо дърво е тъпо и Тони е съгласен, че има нужда от сериозен фейслифтинг.

Бейли настръхна.

— Фейслифтинг ли?

— Да. Искаме да се чувстваме, все едно сме в Палм Бийч, нали ме разбираш?

— Пастелни цветове ли?

— Нещо повече. Искам, когато хората влязат, да се почувстват така, сякаш влизат в римска вила на плажа. Виж — тя отвори папката. — Сваляме всичко, след това го префасонираме. Искам много троп л’ой^[1], затова ще боядисаме колоните така, сякаш са мраморни, в розово със сиви вени. Приятел на Тони има фирма, която се занимава с такива неща и е страхотно. В галерията ще използваме тази хитра

техника на стените. Според мен трябва да е охра, но Тони иска нещо в оранжевата гама. Ще решим, щом ни покажеш мостри.

Бейли преглътна. При мисълта да боядиса висококачественото дърво и да свали лампериите, ѝ призля.

— А?

— Знам, че си без думи, нали? — Мелинда разлисти към края на папката, където в джобове бяха пхнати снимки на мебели. — Нали ще успееш да осигуриш намаления?

— Разбира се — Бейли заразглежда. Позлатени столове за хола, кресла в леопардова кожа, стъклена маса за кафе. Дори не знаеше откъде да започне. В Малибу може би щеше да се получи, но тук, в Дакота Билдинг, бе направо неприлично.

Тя затвори папката.

— Сигурна ли си? В този апартамент има толкова много история. Семейството ти, наследството на Тиодор Камдън. Струва ми се драстично.

— Така ми е писнало да чувам за Тиодор Камдън това, онова. Случило се е преди сто години. Той е мъртъв. Времената се менят. Всички в сградата правят същото — Мелинда изсумтя. — Е, не всички. Има разни дъртофелници, които не променят нищичко. Но тук живеят известни личности, музиканти, хора на изкуството, актьори. Навсякъде има губери и бели стени, неръждаема стомана. Ти би трябвало да знаеш.

Бейли направи бърза сметка. Разполагаше с достатъчно пари в банката, за да покрие основни разходи, и ако останеше тук по време на ремонта и получише тлъстия чек, щеше да е добре. Така щеше да успее да си поеме дъх и да обмисли следващата си стъпка. Може би щеше да разполага с достатъчно, за да открие своя дизайнерска фирма.

Може пък Мелинда да е права. Апартаментът беше тъжен, миришеше на старо, на смес от сапун за пране и застояла розова вода.

— Ще се заема с ремонта ти и накрая ще празнуваме, още повече че парите от фонда ще станат твои по времето, когато ще положи началото на „Бейли Камдън дизайн“ — тя подаде ръка.

Мелинда я стисна и извика радостно.

— Аз съм първият ти официален клиент. Да не ме забравиш, когато станеш звезда.

— Ще се постарая.

[1] Техника в изкуството, която създава оптична илюзия. — Б.пр.

↑

СЕДМА ГЛАВА

Ню Йорк Сити, септември 1884 г.

Два дена по-късно Сара не беше спала повече от няколко часа на нощ. Всеки път, когато се опиташе да се отпусне, списъкът с онова, което трябваше да се свърши, нахлуваше в ума ѝ също като влак беглец, който отказваше да спре, за да качи пътниците. За щастие, тя успя да използва методите от „Лангъм“ и да приложи повечето към Дакота, изготви графици за работа и запомни важните подробности като тези, че госпожа Ноблок има не един, а двама икономии, които щяха да дойдат с нея, а семейство Пътнам обичат да канят гости и роялът им щеше да бъде доставен след седмица.

Уреди редовните доставки от въглища и дърва да започнат през последната седмица на октомври, и отиде на посещение до конюшните, на няколко улици, и се представи на главния коняр. Коридорите бяха почистени и застлани с пътеки, които приглушаваха стъпките, и сградата вече нямаше вид на институция, започваше да прилича на дом. Поне така се надяваше.

Почти не виждаше господин Дъглас, което я устройваше, тъй като безпокойството му единствено подсилваше нейното. На няколко пъти се сблъска с господин Камдън, размениха си любезности, тя се постара да се покаже спокойна, овладяла всичко, и потисна чувството на неловкост, което засядаше в гърлото ѝ. С Дейзи се работеше разкошно. С госпожа Хейнс не беше така, но това се очакваше. Сара бе сигурна, че от госпожа Хейнс ще излезе чудесен портиер за обитателите, а мърлявото простолудие нямаше да има достъп до замъка им в небето.

След като обядва набързо в стаята за персонала до кухнята, Сара се отправи към офиса си, където едра жена бе застанала на рецепцията, раменете ѝ бяха загърнати в хермелинова кожа, а от нея лъхаше нетърпение.

— С какво мога да ви услужа? — попита Сара.

— Надявам се да можете. Стоя и чакам от няколко минути и няма кой да ми обърне внимание.

— Моля да ме извините.

Госпожа Хейнс, която трябваше да бъде зад бюрото, не се мяркаше. Сара пристъпи напред.

— Аз съм госпожа Смайт, лейди мениджър. Слушам ви.

Жената изсумтя.

— Дошла съм за среща с господин Хардънбърг. Имаме уговорка да ми покаже апартамента ми.

— Разбира се. Бихте ли ми казали името си?

— Госпожа Хорас Пътнам.

Апартамент 63. Господин Пътнам, адвокат, и съпругата му. Бяха си поръчали един от големите апартаменти в сградата, който включваше петнайсет стаи, включително хол с двойна камина и полилеи „Бакара“.

— Изключително ми е приятно да се запозная с вас. С удоволствие ще ви придружа. Заповядайте.

Опитите на Сара да поведе неангажиращ разговор бяха пресечени, докато минаваха през вътрешния двор. Вратата към апартамент 63 беше откrehната и гласът на господин Камдън, поразпаден от обикновено, се носеше в коридора.

— Правя всичко по силите си, господин Хардънбърг. Не можете да ми откажете.

Отговори по-дълбок глас.

— Нищо не съм обещал. Трябва да почакаме и да видим как ще се подредят нещата. Не се опитвай да ме пришпорваш, Тио.

Сара повика силно господин Камдън, за да го уведоми, че са влезли. Той бе застанал във фойето до висок оплешивяващ мъж. Засуканите връхчета на мустаците му се извиваха като скоби.

— А, госпожо Пътнам! — Господин Хардънбърг пристъпи напред. — Нямам търпение да ви разведа. Заповядайте, последвайте ме.

Госпожа Пътнам хлътна в трапезарията заедно с господин Хардънбърг. Сара погледна господин Камдън.

— Тя е сред най-разпадените ни критици — прошепна господин Камдън. — Не иска да има нищо общо с това място. Съпругът ѝ настоява да живеят в края на града.

— А това, доколкото разбирам, е господин Хардънбърг.

Господин Камдън кимна и в същия момент гласът на господин Хардънбърг се понесе от съседната стая.

— Трябваш ни, Камдън. Доведи и твоята жена.

Твоята жена. Браво!

Дълга галерия се простираше по цялата дължина на апартамента и сякаш нямаше край. Сара поглеждаше към стаите от двете страни, докато вървеше напред. Библиотеката бе свързана с хол, двойно по-голям от нея, а от дясната страна видя трапезария с ламперия, където госпожа Пътнам разглеждаше ъгловите шкафове за порцелан.

— Това дърво не ми харесва. Прекалено тъмно е. Махнете го и го заменете с друго.

— За шкафа с порцелан ли? — попита господин Камдън.

— Не, в цялата стая.

Господин Камдън притисна ръка към челото си.

— Но това са махагон и дъб от най-добро качество.

— Семейство Ръдърфорд са внесли някакъв тигров клен. Искam същия — обърна се към Сара: — Вие отговаряте за преместването, нали така?

Сара кимна.

— Да, госпожо.

— Струва ми се, че масата ми за трапезарията няма да се побере.

А нямам намерение да купувам нова.

— Ще разбере размера от икономката ви, госпожо Пътнам, и ще се свържа с вас. Ако не става, ще наредя дърводелецът да направи нужното, за да я приспособи.

— Дръжките на вратите са от сребро, нали?

Господин Камдън се насили да се усмихне.

— Точно както поръчахте.

— Чудесно. Искam повече гипс на стените и таваните, покрит със златни листа. Стаята е доста простичка.

Простичка бе последната дума, която можеше да се каже. Господин Камдън заекна, но така и не отговори, дали от шок, или от гняв при тази обида, не стана ясно.

Господин Хардънбърг сучеше мустаците си.

— Няма никакъв проблем — Сара не пропусна многозначителния му поглед към господин Камдън.

Намеси се:

— Разбирам защо искате да пооживите стаята. Какво ще кажете да поръчаме комплект лиможки порцелан за шкафовете? Цветът ще бъде прекрасен, жив.

Жената вдигна поглед, сякаш виждаше Сара за пръв път.

— Лиможки. Точно така. Може и да се получи.

Раменете на господин Камдън се поотпуснаха.

— И гипсовите орнаменти. Златни листа.

Господин Хардънбърг предложи да изпрати госпожа Пътнам до каретата ѝ. След като излязоха, господин Камдън прокара ръка през косата.

— Идва за трети път и отново иска драстични промени. Нямам време да преработвам тази стая. И без това сме изостанали от графика.

— Оставете я каквато е за седмица или две — посъветва го Сара.

— Предполагам, че дотогава ще ѝ е хрумнала нова идея, която може да е по-безобидна.

— Или пък да се окаже нещо повече.

Двамата се разсмяха.

— Благодаря ви, че се опитахте да я вразумите — рече той.

— Е, сградата не е непроменяема — Сара извърна поглед с надеждата той да не се обиди.

— Не, разбира се. Възприемам я като последна въздишка във век на излишества. Може би, ако я преработя напълно, както искат всички, като общество ще се придвижим по-бързо към друг вид дизайн.

— Има много за гледане. На мен ми допадат гаргойлите отворед.

По лицето му плъзна усмивка.

— Сега вече ми се подигравате. Виждам го. Запазете го за господин Хардънбърг. Обещавам да не го приемам лично, ако Ви се струват безвкусица.

— *Безвкусица* е твърде крайна дума. Ако наистина сте отговорен за дизайна, имам чувството, че сте се забавлявали. Навсякъде долавям чувство за хумор. Това вашият принос ли е?

Господин Камдън поклати глава.

— Разкрихте ме. Все чакам Хардънбърг да ме нападне, задето съм прекалил. Царевични кочани и индианци, за бога. Може ли да ви покажа нещо?

Тя трябваше да се връща на бюрото си, но не устоя на ентусиазма му.

Върнаха се в неговия апартамент. Господин Камдън разгърна чертежите си на масата в библиотеката и закри палещото слънце със сянката си.

— Проклето слънце. Това е основният ми принос.

Господин Камдън беше толкова близо до нея, че тя усети дъха му по врата си. Притисна ръце към тялото си, смутена от близостта, докато той сочеше ниската ограда, която опасваше сградата. Изработеният от ковано желязо образ на мъж с дълга пухкава брада и мустаци се показваше от всеки стълб, с няколко дракона, увити по хоризонталните пръчки от всяка страна.

— Да не би това да е Дядо Коледа?

Господин Камдън изви устни на една страна, сякаш се опитваше да не прихне.

— Това е морски бог, преплетен с морски таралежи.

Тя не се сдържа и се пошегува.

— Морски богове и морски таралежи, разбира се. Това беше второто ми предположение.

— Чакайте само градът да види какво сме постигнали тук. Репутацията на Хардънбърг ще стане бетон.

— И вашата.

— Аз едва започвам. Хардънбърг ми обеща да сложи началото на собствена фирма, ако Дакота Билдинг тръгне добре.

— Няма ли да си съперничите?

— Ни най-малко. Той ще продължи с внушителните си жилищни блокове и хотели. Аз искам нещо коренно различно. Аз съм като канарчето в мина за въглища. Ако визията ми даде резултати, той ще има дял. Ако ли не, няма да е рискувал репутацията си по никакъв начин.

Порив на вятъра раздвижи пердетата. Господин Камдън постави преспание на ръба, за да не се ветреят.

— Много е светло тук — Сара посочи към прозореца. — Трябват ви плътни завеси. Те ще помогнат и при вятър.

— Не съм се замислял. Ще видя дали шивачът няма да измисли нещо.

Сара беше виждала стаята на шивача в мазето, но там, поне засега, имаше единствено шевна машина.

— За съжаление, все още не се е настанил. Аз мога да изработя нещо, ако искате. Няма да е кой-знае какво, но поне ще спира светлината.

Той вдигна поглед.

— Можете ли?

— Чиракувах при една шивачка, преди да замина за Лондон.

— Точно така, споменахте. Но след това започнахте работа в хотел.

— Да — тя побърза да смени темата: — Мога да ви ги направя до седмица, веднага след като доставя плат.

По лицето му плъзна усмивка.

— Успяхте ли да отидете до града?

— Не, нямах време.

— Трябва да видите забележителностите. Значи, утре сутринта. По същото време ще дойда в офиса ви и ще отидем да купим плат за завеси. Благодаря ви, че предложихте да ги направите — стига да сте сигурна, че ще имате време покрай всички други задължения.

— Сигурна съм, разбира се. Предполагам, че ги искате в лиможко зелено — не се сдържа да се пошегува тя и наградата ѝ беше гръмкият му смях. Този смях ѝ допадна.

— Знаех си, че постъпвам правилно, когато ви поканих, госпожо Смайт.

Сара излезе в коридора, преди той да забележи руменината, плъзнала по бузите ѝ.

ОСМА ГЛАВА

Ню Йорк Сити, септември 1884 г.

Сара беше спала едва няколко часа, когато я събудиха тежки стъпки. Бяха стъпки на мъж. Спряха и за момент ѝ се стори, че си е въобразила. Рано вечерта се беше извила буря със светкавици и тътнещи гръмотевици, също като динамит, който трябва да разбие гранитните скали по авенютата. Само че този звук не беше гръм. Тя напрегна слух, за да чуе, но навън цареше тишина. Неестествена тишина.

Навън, в коридора имаше някого.

Тя притисна ухо към вратата, но чу единствено кръвта, която пулсираше в ушите ѝ. Грабна машата от камината и отвори рязко вратата.

Пред нея стоеше мъж.

Не беше човек от персонала, в това бе почти сигурна. На сумрачната светлина ѝ се стори, че е в края на двайсетте, с тъмна брада и мустаци.

Гласът ѝ потрепери.

— Кой сте вие? Какво търсите тук?

Той погледна навътре, зад нея.

— Работя тук, строител съм. Извинете, госпожо, просто се изгубих.

— Никой няма работа тук след работно време.

Изад ъгъла се появи госпожа Хейнс, загърната в наметалото си, стиснала лампа в ръка.

— Той излезе от стаята на Дейзи.

Мъжът се напрегна.

Сара усети как всичко в нея се свива от страх. Дишаше плитко и не можеше да продума.

— Вие колко сте? — Мъжът имаше груб глас, плътен, застрашителен.

Госпожа Хейнс погледна към Сара, пребледняла от страх.

Сара продължаваше да стиска машата с всички сили. Беше готова да замахне.

— Осем сме.

Мъжът погледна машата, след това Сара.

— Осем ли? Къде са останалите пет тогава?

— Най-добре да си вървите.

— Така ли?

Подигравателният му глас ѝ напомни за господин Ейнсуърт от времето, когато чиракуваше при шивачката. Това беше човек, който обичаше да налага силата си. Също като господин Бърмингам, който отправяше мръснишки погледи към младите камериерки в хотел „Лангъм“. Сега обаче Дакота Билдинг беше нейното царство, нейна отговорност и мисълта, че този мъж се разхожда наперен като паун, сякаш притежава сградата, я вбеси.

Заряд електричество премина през Сара. Без да мисли, тя вдигна машата над главата си и нададе писък, който проехтя по коридора и прониза собствените ѝ уши. Драматичната промяна от разтреперана от страх жена до пиццата луда даде резултат. Мъжът хукна на мига, драсна по коридора и зави зад ъгъла. Машата падна с трясък и остави бял отпечатък върху наскоро полирания под.

Госпожа Хейнс и Сара заситниха към ъгъла. Вратата на Дейзи беше оставена откритата и отначало им се стори, че стаята е празна. Накрая момичето се подаде разплакано иззад леглото.

Спомени нахлуха в главата на Сара. Мъжът на шивачката отначало се усмихваше толкова мило. Минаваше покрай нея и отриваше ръка в кръста ѝ, жест, чието значение е трудно да определиш. Той се гордееше с работата ѝ, с онова, което тя щеше да постигне зад шевната машина, спомни си колко прекрасно се чувстваше, когато чуваше комплиментите му, докато съпругата му беше толкова кисела и студена. Тогава беше младо, изпълнено с надежди момиче като Дейзи.

— Добре ли си, Дейзи?

Дейзи не отговори веднага, а големите ѝ очи се напълниха със сълзи.

— Да, госпожо Смайт. Бях в стаята си и той влезе и... — тя замълча.

Сара стисна госпожа Хейнс и Дейзи за ръцете и ги отведе в собствената си стая, след това заключи вратата. Заедно вдигнаха бюрото и подпряха с него вратата. Тя грабна кърпичка и седна до момичето на леглото.

— Така, вземи.

— Каза, че се бил изгубил, но след това се пъкна при мен — гласът на Дейзи потреперваше от страх.

— Така, сега сме в безопасност — Сара погледна към госпожа Хейнс, чието лице беше бледо на светлината от лампата. — Ще останем заедно до сутринта. Той не може да излезе през вратата, защото Фицрой е заключил, значи, ще бъде открит, когато портиерът се върне.

Тя отиде до прозореца с надеждата да види господин Камдън и да го повика на помощ, но навън цареше мрак.

— Ще обсъдя проблема с господин Камдън още утре сутринта и ще се погрижа подобно нещо да не се случва отново — дано господин Камдън спи на заключена врата.

— Ще се почувствам по-добре, когато останалите обитатели се нанесат — призна Дейзи.

— Каквото и да става, ще заключвате вратата си и няма да отваряте, ако чуete непознати гласове — скара се госпожа Хейнс.

Това беше неприемливо.

— Горкото момиче е преживяло достатъчно — заяви Сара. — Да я оставим на мира — не знаеше как да зададе въпроса, който я измъчваше. — Той колко време остана в стаята ти?

— Не повече от минута. Борих се, доколкото можах.

— Ти си истински герой.

Госпожа Хейнс се настани на високия стол до стената.

— Не бива да ни оставят тук без защита — заяви тя. — Можеше да ни убие и трите. Все още може.

Тя беше права, но Сара не отговори. Дейзи легна на леглото на Сара и отпусна глава в скута ѝ.

— Горкото момиче — Сара я погали по косата. — Сега сме до теб.

Сара и госпожа Хейнс останаха будни, вслушваха се в тихото дишане на заспалата Дейзи и напругаха слух за стъпки чак до настъпването на утрото.

Когато чуха скърцането на портата, Сара и госпожа Хейнс внимателно събудиха Дейзи. Сара ги поведе надолу, където Фицрой бе застанал на вратата, докато работниците влизаха във вътрешния двор, подмятаха шегите и си подвикваха.

— Тук има непознат мъж — заяви Сара. Фицрой присви загрижено очи, когато тя разказа за среднощната случка.

Портиерът веднага заключи портата. Извика бригадира, за да провери хората си, след това помоли жените да изчакаят на рецепцията, докато претърсят. Повикаха господин Камдън и той започна да разпитва разплаканата Дейзи внимателно и спокойно, не спря да я гали по рамото, докато не приключи с въпросите. Вниманието му едва не накара Сара да избухне в сълзи. Де да имаше човек, който да направи същото за нея след сблъсъка ѝ с господин Ейнсуърт.

Фицрой се втурна задъхан през вратата.

— Прозорец на един от източните апартаменти на първия етаж е бил разбит отвън. Оттам е излязъл. Кълна се, че с госпожа Хейнс проверихме работниците в края на вчерашния ден.

Госпожа Хейнс кимна, но не каза нищо.

— Уверявам ви, че няма да позволим подобно нещо да се случи отново — обърна се господин Камдън към Дейзи. — Фицрой, погрижи се прозорецът да бъде поправен още днес сутринта и ще намерим нощни пазачи. Няма смисъл да чакаме официалното откриване.

— Ще ги включа във ведомостта — предложи Сара.

— Много се извинявам, господине — обади се Фицрой.

— Така и трябва — погледна го вбесеният господин Камдън. — И пресата, и останалата част от града чакат Дакота Билдинг да се провали. Подобен скандал би ни разорил още преди обитателите да се настанят.

— Така е, господине — на горкия човечец му личаха шейсет и шестте му години.

— Госпожо Смайт, ще говорим във вашия офис — господин Камдън освободи останалите.

Тя го последва вътре и затвори вратата след себе си.

Той започна да крачи из малката стая.

— Още веднъж ви поднасям извиненията си за нахлуването. Мъчно ми е, че през цялото време съм бил тук, а не съм могъл да направя нищо, за да ви помогна.

— Ние сме добре и съм сигурна, че Фицрой няма да позволи подобно нещо да се случи отново.

— Като баща, мисълта за непознат мъж, който обикаля по коридорите и нахлува в стаята на Дейзи, ми се струва ужасна.

Готовността му да защитава собственото си семейство я трогна, но същевременно усети искрица завист. Беше й приятно, че двамата с него са приятели, ала когато семейството му се нанесеше, нещата щяха да се променят.

Каква ужасна, егоистична мисъл! Зарече се да бъде по-благородна.

Той сложи ръце на кръста и наведе брадичка.

— За съжаление, налага се да ви задам един деликатен въпрос.

— Да?

— Дейзи има ли нужда от лекар?

Сара въздъхна дълбоко.

— Мисля, че не. Момичето настоява, че той е бил в стаята й не повече от минута. Почти съм сигурна, че не е наранена.

Господин Камдън изви засрамено поглед.

— Радвам се. Както и да е, ако прецените, че има нужда от допълнителна помощ, не се колебайте и ме потърсете.

— Разбира се.

Тя се запита дали той все още помни предложението да отидат в града за плат за завеси. Очакваше с нетърпение да види новата част от града. Дори сега миризмата на мръсна кочина нахлуваше отвън и й напомняше колко дълбоко в провинцията се намира.

Господин Камдън стана, за да излезе, но спря при вратата.

— Да не забравяме...

— Да?

— Тази седмица пристигат камериерките, готова ли сте да ги настаните?

— Разбира се. Вече съм им определила стаите и планирам да ги ориентирам.

— Чудесно. Що се отнася до пътуването до града, какво ще кажете да се видим на портата в десет?

Значи помнеше. Тя се усмихна, след това прикри усмивката. Отиваха в града, нямаше нищо чак толкова вълнуващо. Подобен възторг за малко не я съсипа преди години, докато чиракуваше при госпожа Ейнсуърт. От тогава насетне беше много предпазлива по отношение на скритите помисли на мъжете. През последвалото десетилетие и половина тя доказа, че притежава почти свръхестествени сили при разпознаването на гадовете сред джентълмените, а господин Камдън, изглежда, не попадеше в тази категория.

— Добре, господине.

За радост на Сара господин Камдън уреди открита карета за пътуването, което означаваше, че ще може да види града, без нищо да ѝ пречи. Въртеше се ту наляво, ту надясно, когато той посочваше различни къщи на Пето Авеню край парка.

Той нареди каретата да спре на Петдесет и втора улица.

— Погледнете шедьовъра, който превърна Ричард Морис Хънт в най-търсения архитект в Ню Йорк.

Сара ахна.

— Тази къща за едно семейство ли е?

— Не за кое да е семейство. Говорим за семейство Ръдърфорд. Господин Стафърд Ръдърфорд и съпругата му, госпожа Алма Ръдърфорд.

Бледият варовик, украсен с множество фронтони, балкони и орнаментални върхове, сякаш искреше на слънчевата светлина и превръщаше постройката в мираж в сравнение с останалите сгради с цвят на пръст. Приличаше на кукленска къща, която е била увеличена до ненормални пропорции и сякаш всеки момент щеше да се пръсне. Тази къща беше по-подходяща за някой планински връх в Европа, не за натоварена градска улица. Дизайнът беше толкова крещящ, че тя едва не се изсмя на глас.

— Не съм сигурна къде точно да гледам — призна най-сетне Сара.

— В града има четири хиляди милионери, всеки от тях се опитва да сложи останалите в джоба си. Наричам настоящото течение европейска сватбена торта.

— Не мога да не се съглася. Много е крещящо.

Той ѝ се усмихна.

— Също като Дакота Билдинг, нали?

— И Дакота е доста натруфена. Но тя е показна сграда и предполагам, че обитателите искат точно това. След като не могат да живеят в една от къщите на Пето Авеню, защо да не се настанят в още по-голяма и причудлива сграда?

— Вие в каква къща бихте искали да живеете, госпожо Смайт?

Никой не ѝ беше задавал подобен въпрос преди. Тя се почувства обърквана и не можа да отговори веднага. Никога не си беше представяла да живее на друго място, освен в лондонския си апартамент или таванското помещение в Дакота.

— Сегашното ми жилище е чудесно.

— Не ви попитах за това.

— Какво бихте създали, ако не се налага да отговаряте пред господин Хардънбърг или разни като госпожа Пътнам?

— Вие избягвате въпроса — той даде знак на кочияша да продължи.

— Добре тогава. Предполагам, че бих искала къща в провинцията с малка градина. Това ще ми бъде достатъчно.

— Нищо подобно. Не приемам този отговор. Ако притежавате всичките пари на света и можете да си построите каквото пожелаете, тук, на Пето Авеню, как бихте искали да изглежда къщата ви?

— Та вие тъкмо това правите по цял ден, измисляте различен дизайн. Признавам, че нямам бегла идея. Със сигурност няма да бъде като къщата на Ричард Морис Хънт. Ще се загубя, докато отивам на закуска.

Той прихна и на нея ѝ стана приятно.

— Ще ви нарисувам къща, става ли? Веднага щом хаосът се поутоложи и работата в Дакота тръгне безпроблемно. Ще ви нарисувам нещо. Дори да е провинциална къща със сламен покрив, която ще ви напомня за дома.

Тя изви поглед. За дома. Веднага след като получи първия си чек, Сара щеше да изпрати половината в къщата във Фишбърн с късо, весело писъмце до майка си, за да я увери, че е добре. Надяваше се това да поутоложи чувството на вина, че се е преместила да живее толкова далече, но тя много добре знаеше, че не трябва да очаква благодарности след това. Не и от майка си.

Докато стигнат до Гранд стрийт, господин Камдън ѝ беше показал многото начини, по които градът се беше променил през последните десетилетия — от разкривени бараки отпреди сто години до тухлени сгради от федералната ера и най-сетне до шоколадовите къщи, които бяха взели надмощие по страничните улици. Минаха покрай Музикалната академия, където обществото се събираше за глътка култура, и малка църква от Готическото възраждане на Двайсета улица, където се молеха.

Господин Камдън беше единственият мъж в магазина за платове, освен собственика, но той, изглежда, нямаше нищо против. Двамата със Сара прегледаха коприни и дамаски, но той отхвърли и двете, защото били твърде тежки и неподатливи.

— Знам, че госпожа Камдън ще иска да закачи нещо такова, когато пристигне, но засега просто ми трябва нещо, което да спира палещите лъчи на слънцето и въпреки това да пропуска светлината.

— Какво ще кажете за това? — Сара посочи фина тъкан с цвят на чай.

— Става, чудесно! — Той даде знак на собственика, който дотича веднага.

— Кога очаквате семейството ви да пристигне? — попита тя, докато човекът опаковаше плата в кафява хартия и го връзваше с връв.

— Малко след откриването — той посочи полиците, отрупани с платове. — Сега трябва да изберете нещо и за вашите прозорци.

— Няма нужда. Моите прозорци са с капаци и те ми вършат чудесна работа — тя прокара пръсти по къса черна панделка, оставена на плата.

— Вие ми правите огромна услуга и искам да ви отвърна със същото. Какво ще кажете за това? — Той посочи изящна, великолепно изработена бяла дантела.

— О, не, господине. Не мога да приема.

— Настоявам.

Тя веднага си представи как ще изглежда на прозореца ѝ, как ще трепти при всеки полъх на вятъра, когато се буди сутрин.

Прехапа буза, за да не грейне усмивката ѝ, и му благодари искрено, докато той ѝ помагаше да се качи в каретата обратно към Дакота Билдинг.

Господин Камдън поклати глава.

— Няма нужда да ми благодарите. Все още не съм ви се отплатил, че спасихте живота на дъщеря ми. Сега отново съм ви задължен, защото отблъснахте нападателя на Дейзи. Вие сте подходящ човек, който да бъде на моя страна, и аз ще направя всичко по силите си, за да остане така.

Колко различен беше господин Камдън от останалите мъже, които бе срещала, докато работеше. Той нямаше нужда от уверения, че е влиятелен човек, както беше с господин Бърмингам в „Лангъм“, и нямаше нужда някой да му доказва лоялността си. Той просто се наслаждаваше на изобретателността и работливостта ѝ, както и на компанията ѝ.

Не спря да си повтаря думите му през цялото пътуване към дома.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Ню Йорк Сити, септември 1985 г.

След като работниците си тръгнаха, Бейли отдели цял час, за да разгледа апартамента и архитектурните чертежи за ремонта. Наистина повечето промени щяха да бъдат козметични, но голяма част от идеите на Мелинда бяха премахване на оригиналните детайли или скриването им, което правеше апартамента съвсем различен. Промяната беше нещо хубаво, но нямаше как да се избегне основната конфигурация тук: тесни коридори, огромни стаи, рояк по-малки около кухнята. Конструкцията на апартамента крещеше „традиция“, не „плажната къща на Барби“. Само че Мелинда даваше парите.

Обикновено Бейли си мълчеше, когато клиентът искаше нещо, което за нея беше възмутително или проява на лош вкус. Но през последните няколко години все по-трудно се сдържаше, а и казването на истината беше улеснено от пиенето и достигна кулминацията си в неприличния начин, по който се държа с госпожа Ашфийлд-Симънс и почти безмозъчната ѝ дъщеря. Поради някаква причина идеята да направи основен фейслифтинг на апартамента в Дакота Билдинг, я подразни. Дядото на Бейли, Кристофър Камдън, бе прекарал детството си в тези стаи, след като е бил взет за отглеждане от Тиодор Камдън, известния архитект и съпругата му, аристократка Мини. Бейли не познаваше дядо си — беше починал, когато тя беше още бебе — но се гордееше по интересен начин с апартамента в Дакота Билдинг заради историята му. Това не беше точно чувство за собственост, тя много добре си знаеше мястото.

Но имаше нещо.

Бащата на Бейли не говореше много за дядо Кристофър. Младата жена беше останала с впечатлението, че той е бил свадлив човек, родител, когото не можеш да наречеш топъл или любещ. Човек от различна епоха, с различен начин на мислене, който напуснал дома си на петнайсет, постъпил във флота и накрая започнал да поправя автомобили в Ню Джърси. Всеки път, когато отиваха на гости на

София и близнаците, майката на Бейли питаше баща ѝ какво точно се е случило по онова време, но в най-добрия случай той свиваше рамене. Фактът, че дядо Кристофър е прекъснал всички връзки със семейство Камдън, беше нелеп, поне според Пеги. Със сигурност имаше някаква грешка или пък ставаше въпрос за недоразумение.

Може пък дядото на Бейли да не е искал да живее по същия начин като осиновителите си. Може да е възприемал останалите от семейството като ужасни сноби или нещо подобно. Ако беше така, то сантименталната обвързаност на Бейли с Дакота Билдинг, за съжаление, беше неуместна. Може би семейство Камдън са се държали гадно с Кристофър, натрапник още от дете. На него вероятно щеше да му бъде приятно да види всичко тук попиляно.

Също като Бейли, Пеги беше влюбена в сградата. Влизаше във вътрешния двор на Дакота с огромни слънчеви очила, все едно беше филмова звезда, дори в мрачни дни. Бейли обаче знаеше, че те прикриват погледите ѝ встрани, към тъмните прозорци около тях, с надеждата да зърне някой от известните обитатели. Колко ли щеше да се развълнува Пеги, ако научеше, че Бейли не само работи, ами живее тук.

Студена пот накара младата жена да потръпне. Въпреки че бяха минали години от инцидента, мисълта, че майка ѝ вече я няма физически — не точно, тя съществуваше, и по-лошото бе, че е заровена в пясъчната почва на Южен Джърси — все още я мъчеше.

Бейли измина дългия път до Ийст Вилидж, взе двата си сака и ги остави в Дакота Билдинг. Трябваша ѝ три минути, за да си извади нещата. Добре че беше оставила повечето си вещи в мазето на баща си в Ню Джърси, преди да се премести в тесния апартамент на гаджето си. Така ги беше спасила да не бъдат заложени по време на престоя ѝ в Силвър Хил. Не че имаше нужда от много в момента.

Стомахът ѝ се обади. СТОП. Господи, тя беше препрограмирана. Тази работа приличаше повече на промивка на мозъка, отколкото на съвети за отказване от наркотична зависимост: избягвай да се чувстваш гладна, гневна, самотна или уморена, ако искаш да останеш трезва. Беше гладна, гневна, самотна и уморена. Застана на опашката в пицария на Кълъмбъс, след това погълна две парчета в библиотеката на апартамента, където бе поставена разклатена сгъваема маса, на която да се гледат плановете. Трябваше на всяка цена да намери

мястото за срещи на анонимните алкохолици в района, но вече се стъмваше, а на нея не ѝ се обикаляше, без да познава квартала и без да знае кои улици да избягва и кои са безопасни. Щеше да го остави за утре.

Някакво драскане по тавана привлече вниманието ѝ. Навярно бяха мишки. Колко ли добре си прекарваха гризачите в тази сграда с дебели стени, пълни с конски косми и деветдесет сантиметра кал между всеки етаж. Имаше предостатъчно стаи, за да си направят гнезда, от които да атакуват кухните на обитателите, за да похапват остатъци. Тази мисъл ѝ се стори неочаквано успокояваща.

Огледалото на отсрещната стена отрази образа ѝ. На трийсет, след десетилетие натоварен живот, кожата около очите на Бейли беше изгубила бебешката гладкост от тийнейджърските години. Напоследък обаче лицето ѝ бе започнало да се налива, сякаш хлътнатините, оставени от пристрастяването ѝ към алкохола, бяха изчезнали. Без алкохол и наркотици, тя бе започнала да се храни отново, затова си купи две парчета пица.

Открай време си мислеше, че косата и очите ѝ не са нищо особено, кафяво и пак кафяво, а устата ѝ е твърде голяма. Като младо момиче, когато се отнесе в мисли, хората често я питаха дали няма да се разплаче. Майка ѝ обичаше да казва, че има „мило“ лице, каквото и да означаваше това.

Бейли прибра косата си зад ушите. Господи, това студено къдрене. Никога повече.

Седна и се огледа. Очите ѝ се спряха на мястото, на което бе убит Тиодор Камдън. Горкият човечец, нападнат в собствения си дом. Надяваше се духът му да не дойде, за да я преследва заради това че съсипва собствеността му.

Бейли се върна в кухнята, хвърли кутията от пица в боклука и с неудоволствие влезе в стаята си. В тъмното вече нямаше уют; нито пък напомняше за Силвър Хил. Беше си слугинска стаичка, където кухненската прислужница или някоя друга бе живяла незначителния си живот, докато е обслужвала други хора, а след това сигурно е умряла, никому ненужна, без пенсия, без каквато и да било сигурност.

Това нямаше да бъде съдбата на Бейли. Тя беше на себе си, умът ѝ вече не беше замъглен от токсични субстанции. Леглото изскърца под нея, когато се отпусна по гръб, напълно изтощена. След

тийнейджърските ѝ години, когато беше изоставена, без никакви напътствия, Мелинда ѝ показва свят на удоволствия и забавления и препускането беше главоломно. Но нищо повече от това. Бейли се беше понесла към опасна бездна през последните години, но сега имаше възможност да оправи нещата.

Следващата сутрин я събуди остър звън на вратата. Тя отвори очи. Мека сивкава светлина влизаше през прозореца. Часовникът ѝ показваше седем, прекалено рано за работниците. Нахлузи дънките и облече пуловер върху тениската.

— Един момент. Идвам.

Звъненето не прекъсваше. За бога!

Отключи вратата и я отвори със замах. Възрастен чернокож бе застанал пред нея, облечен в панталони от костюм, колосана бяла риза и пурпурна папийонка. Дълбоки бръчки прорязваха челото и бузите му, кръговете под очите висяха и му придаваха сънен вид. Стойката му обаче беше на много по-млад мъж: висок, изправен, широкоплещест.

Изглеждаше сърдит.

— Мога ли да ви помогна?

— Надявам се. Живея точно под вас и от тавана на банята ми тече вода.

Бейли изтича в банята до голямата спалня. Работниците бяха извадили огромната вана с крака лапи, за да сложат някакво чудовищно джакузи.

Откъм пода се чуваше, че нещо капе.

— Сигурно се е спукала тръба — реши Бейли. — Ще се обадя веднага, за да кажа на работниците да я поправят.

— Така и трябва.

Бейли въздъхна.

В какво се забърка!

* * *

Водопроводчикът се съгласи да дойде веднага, след като Бейли му позвъни. С нежелание тръгна надолу по стълбите, за да каже на съседа, и разбра, че дори не знае името му.

Той отвори на почукването със стиснати устни. Бейли се беше разправяла с недоволни съседи в околните апартаменти при други ремонти. Бе стандартна практика в Ню Йорк Сити да ядосаш поне двама по време на ремонт.

— Здравейте, пак съм аз.

Той повдигна сивите си вежди.

— Водопроводчикът ще дойде след час и ще види какво не е наред. Спрях водата, така че най-лошото вече мина.

— Мислите ли?

— Да. Може ли да погледна банята ви? Така ще знам към кого да се обърна, за да я оправят.

— Влезте.

Той отвори вратата и я пусна. Апартаментът беше от по-малките, но заради високите тавани не се забелязваше. Особено след като всеки сантиметър стена беше покрит с картини в рамки от различни епохи — весел абстрактен попарт беше закачен на сантиметри от строг портрет от деветнайсети век. Викторианско канапе и столове бяха отрупани с различни възглавници, докато килими в какви ли не размери и цветове бяха нахвърляни по дюшемето. Ефектът беше главозамайващ, все едно попадаш в калейдоскоп.

— Не разбрах как се казвате — Бейли подаде ръка.

Мъжът стисна леко нейната с дълги, деликатни пръсти.

— Казвам се Кенет Уорли.

— Бейли Камдън. Аз съм интериорният дизайнер и представител на собственичката Мелинда Камдън. Много ми е приятно да се запознаем, но съжалявам, че стана при такива обстоятелства.

— И аз съжалявам.

Таванът на банята приличаше на подгизнала пелена с огромни мехури мазилка, които заплашваха да се пръснат всеки момент. Петна от вода бяха съсипали тапетите, великолепен десен с диви рози и очевидно античен модел.

— Господи, тапетите са съсипани. Много се извинявам.

— Да. Поставени са били през двайсетте. Няма начин да ги подменя със същите — въпреки че говореше спокойно, тя долови нещо като паника в думите му. Той примигна няколко пъти. Да не би да се канеше да заплаче?

— Не, няма начин. Но аз ще намеря нещо максимално близо до тях. Или ще нарисувам стените сама.

Донякъде се шегуваше, но той, изглежда, прие казаното сериозно и кимна с глава.

— Разбирам, че познавате добре Мелинда.

— Да. Роднини сме. Далечни — май така беше най-добре да представи нещата.

Той огледа стаята, сякаш се опитваше да запомни всичко, след това се обърна към нея.

— Пие ми се кафе. Вие искате ли?

Бейли кимна и последва Кенет към кухнята.

Доколкото успя да прецени, тук имаше малка спалня, хол и кухня от другата страна на трапезарията. Всички детайли от периода на строежа бяха непокътнати, от черешовите подове до камината, която блестеше, сякаш опакована в лед. По кухненските плотове той беше подредил десетина пъстри буркана за сладки.

— Домът ви е прекрасен — възкликна тя. — Очевидно добре се грижите за него.

— За разлика от Мелинда на горния етаж, която разбива всичко, ако мога да съдя по трясъците.

— Не разбива. Е, може би. Но е част от новия вид на жилището.

Кенет ѝ наля чаша кафе и още една за себе си.

— Захар, сметана?

— Нито едното, нито другото. Днес ще ми трябва чисто.

— Сигурно. Вижте, знам, че звуча като стар мърморко, но Мелинда не е по-различна от останалите от новото поколение, поне от повечето. Не проявява никакво уважение към историята на сградата.

— Трябва да се съглася.

— Вие сте младо момиче, какво знаете за историята?

— Знам, че са наричали сградата Дакота, защото е била далече от останалата част на Ню Йорк по онова време.

— И грешите — по лицето му се разля хитра усмивка.

— Не е ли вярно?

— Съвсем не. Собственикът Едуард Кларк бил влюбен в Американския запад и се надявал да кръсти всичко на Запада, включително авенюта, новопридобити територии и щати. За щастие, не се получило, така че вместо ужасното Айдахо Плейс сега имаме

Уест Енд Авеню. Историята, за която говорите, е била спомената мимоходом по време на пресобиколка по повод на петнайсетата годишнина на сградата като най-обикновено предположение и така заживяла свой живот.

Красноречието и знанията му я очароваха.

— Ще запомня. Знам обаче, че прадядото на Мелинда е помогнал с дизайна и строежа на сградата. Все се питам какво ли би казал за планове й да ремонтира — тя отпи глътка кафе — силно и ароматно. — Откога живеете тук?

— Дойдох да работя тук в края на трийсетте.

— Работили сте тук?

— Като иконом. Точно преди войната. След това започнаха да допускат хората на изкуството. Лорън Бокъл, Ленард Бърнстейн, Роузмари Клуни. Беше забавно място, въпреки че досадните стари охранители много се сърдеха, че организираме партита и си прекарваме славно. Буквално.

— Сигурно е било прекрасно.

Той сви рамене.

— Не бих го представил чак така. Може и да притежавам този апартамент, но това не означава, че мястото ми е тук. А, трима или четирима от старите икономи и бавачки бяха настанени в студиата на деветия етаж, след като вече не можеха да работят. Аз обаче извадих късмет. Добрият ми шеф Оскар — всички, разбира се, знаеха, че сме любовници, но никой не споменаваеше този факт — ми остави този апартамент в завещанието си. Изцяло мой е, така че мога да умра спокоен, само дето София Камдън ме подминаваше с презрение всеки път, когато се видехме във вътрешния двор. И фактът, че банята ми е съсипана.

Бейли можеше да си представи гнева на майката на Мелинда и на някои от другите дългогодишни обитатели при мисълта, че слуга ще им бъде съсед. Заел е цял апартамент, все едно им е равен.

— Обещавам да ви я направя като нова. Или като старата — при тези думи той й се усмихна. Кафето я караше да чувства приятна тръпка. Да се събудиш и да изпиеш чаша силно кафе, беше по-хубаво от който и да било наркотик от онези, които бе пробвала през изминалото десетилетие. — Сигурно сте видели много промени, докато сте били тук.

— Повече, отколкото можете да си представите. Тук имаше трапезария за обитателите, беше на партера, въпреки че храната не беше чак толкова хубава след войната и накрая я затвориха. По това време шивачът се беше изнесъл, както и перачките и камериерките. Никой не оценяваше, че това е било специално място. Спомням си, че през шейсетте, преди всичко да се съсипе, можеше да наемеш апартамент със седемнайсет стаи, шест бани и осем работещи камини за шестстотин и петдесет кинта на месец.

Половин час по-късно водопроводчикът — набит тих човек със силно изразен полски акцент — пристигна. Докосна тавана и поклати глава.

— Ще ми трябват два дена.

Кенет въздъхна.

— Дотогава ще се мия в слугинската баня.

Бейли отпусна ръка върху неговата.

— Благодаря ти, че проявяваш такова разбиране. Когато всичко се оправи, ще накарам строителя да дойде и ще обсъдим замазката и тапетите.

— Разчитам да намериш най-близките тапети до тези.

— Както кажеш. С удоволствие — Бейли знаеше точно към кой продавач в „Ди енд Ди Билдинг“ да се обърне, тъй като оттам се снабдяваха всички дизайнери в града.

— Междувременно искам да видя апартамента на Мелинда, за да разбера колко точно история съсипват.

На горния етаж Кенет прокарваше пръсти по дървените кисти също като любовник, докато Бейли го водеше от стая в стая.

— Майсторската изработка все още ме поразява.

— Мелинда иска нещо изчистено, което означава, че всичко това ще бъде махнато.

— Нали знаеш, че можеш да го запазиш.

Тези думи привлякоха вниманието й.

— Как?

— Можеш да го оставиш на склад в мазето. Там се пазят оригиналните асансьори, много гипсови форми и полици от камини. Каквото се сетиш. После, след трийсет години, когато кихалото се отклони в обратната посока и хората започнат да ценят традиционния вид, новите собственици ще могат да върнат подмененото.

— Много се радвам да го чуя. Така не се чувствам като разрушител, тръгнал да громи всичко по пътя си. Ще говоря с иконома и ще го уредя.

— Да, трябва да поговориш с Ренцо. Той е и част от мафията Дакота Билдинг. Баща му е бил иконом тук почти цял живот, докато не почина.

— Все още не се познавам с Ренцо. Мелинда, струва ми се, се опитва да го избягва.

— Понякога е раздразнителен. Ще трябва да се подготвиш за битка.

— Защо?

Кенет сви рамене.

— Напоследък имаше доста неприятни и като казвам „неприятни“, имам предвид противни ремонти, а и той се отнася с недоверие към непознати.

Тя беше обречена.

— Ще пипам с кадифени ръкавици.

Прекъсна ги чукане на вратата.

Икономът Ренцо беше пристигнал.

Той огледа Бейли, което се оказа твърде неприятно преживяване. Не я оглеждаше, както мъж оглежда жена, а все едно беше извънземно от Плутон.

— Чух, че сте спукали тръба — беше към трийсетте. Типичното италианско име не отиваше на сивите очи и светлата коса, която стигаше до раменете му. Хипарският вид отдавна беше излязъл от мода, но той, изглежда, бе пропуснал тази новина.

Бейли подаде ръка.

— Добро утро, не се познаваме. Аз съм Бейли Камдън.

Той подаде покрита с прах ръка, с длан обърната нагоре. Тя отдръпна своята.

— Бях в апартамента на Кенет, чистих тавана.

— Много си мил — Кенет пристъпи зад Бейли. — Двамата с Бейли тъкмо обсъждахме чудесните тапети, които ще сложи, за да смени съсипаните.

— Онези в апартамента ти са от 20-те години на XX век. Не знам как смята да намери същите.

Какъв кретен! Тя беше постигнала най-доброто в неприятната ситуация, а той отново създаваше проблеми.

— Ще се погрижа за Кенет и ще се постарая банята да бъде напълно възстановена. Вече му го казах — не се сдържа тя. — В момента май вие сте по-разстроен от него.

— Разстроен съм, ако работниците ви смятат така да продължат с ремонта. С „козметичния“ ремонт.

— Точно така. Нова съм, така че изчакайте да наваксам, но съм сигурна, че миналата седмица са подали молба за промените в министерството на строителните работи и архитектурата. Течът можеше да се случи, независимо дали имаше ремонт, или не. Все пак сградата е на над сто години.

Той наклони глава на една страна.

— Къде е Уонда?

— Моята фирма пое нещата. Аз съм новият представител на собственика.

— Знае ли мениджмънтът на сградата?

— Тъй като поех работата вчера, не. Но ще им позвъня днес и ще им съобща цялата информация.

Кенет докосна леко Ренцо по ръката.

— Тя е добро момиче, Ренцо. Не бъди лош с нея. Виж, покажи й склада долу, за да може да спаси нещичко от ремонта. Тя е на наша страна, ще видиш.

— Добре. Ще бъда в офиса си след час — Ренцо огледа отново Бейли. — Кажете на работниците си да запазят всичко, което могат.

В уречения час Бейли се качи в асансьора. Най-долното ниво на Дакота Билдинг беше светло, с добре осветени коридори и прясно боядисани стени. По-голямата част от мястото точно под двора беше открито пространство, като се изключи офисът от едната страна с огромен стъклен прозорец. Тя почука на вратата.

— Влез.

Стаята беше пълна с вестници, зелени шкафове за папки и кашони, но Ренцо седеше зад огромно антично бюро, ако можеше да съди по вида му, направено от абанос и бряст. Ярката флуоресцентна светлина подчертаваше на колко неуместно място е поставено, също като сапфир на колие от миди. На отсрещната стена имаше дъбов шкаф, вратичките му бяха широко отворени, а вътре се виждаха

инструменти във всякакви размери и форма, малки, големи чекмеджета, ниши и полици. Истински шедьовър на дизайна и удобството, в който всичко си беше на мястото. Този мъж очевидно държеше на инструментите си.

Щеше да го спечели с ласкателства.

— Много красиво бюро.

Той сви рамене.

— Щастлива придобивка от бивш обитател.

— Ами шкафът? Вие ли сте го правили?

— Баща ми.

— Невероятен е. И вие ли се занимавате с дърводелство?

— Преди, но напоследък нямам време — той изглеждаше раздразнен. Беше прекалила.

Бейли си каза, че трябва да накара Мелинда да ѝ даде сто долара, за да му ги бутне, когато го види следващия път, като начин да смаже колелата. Такава беше цената да въртиш бизнес в Манхатън. Дотогава трябваше да стъпва на пръсти.

— Щяхте да ми показвате складовото помещение за апартамента.

Той стана и грабна огромна връзка ключове от бюрото.

— Последвайте ме.

Тръгнаха по коридор с врати от двете страни на всеки метър и половина, също като в затвор. Ренцо спря пред вратата с надпис 45 и намери ключа. Отключи и я отвори. На тавана имаше гола крушка. Той дръпна веригата.

Беше празно, само купчина прашни плочи бяха струпани в един ъгъл.

Бейли поклати глава.

— Няма да мога да съхраня всичко тук. Няма да се побере. Мелинда маха и полиците от камините, и гипсовите тавани. Всичко.

— Защо?

Тя не бе готова за подобен въпрос.

— Защото има кофти вкус.

— А вашият добър ли е?

Бейли не беше обърнала внимание колко близо един до друг са застанали. От него лъхаше на дървени стърготини и смазка. Колкото и да беше изненадващо, комбинацията не беше лоша. Би я пуснула на

пазара като „Мъжки аромат“, парфюм. Тази мисъл я накара да се усмихне.

Ренцо потри чело с дланта си. Вените на ръцете му бяха дебели, в бледопурпурно.

— Онова, което става, изобщо не е смешно. Новите собственици на петия етаж изхвърлиха всичко, преди да успее да ги спра.

— Чух, че сте успели да запазите оригиналните асансьори. Много бих искала да ги видя.

— Три от тях бяха взети от собственици. Един бе превърнат в ниша за сядане, друг комбинира два и направи бар.

— Това е нестандартно мислене. Ами четвъртият?

— Няма го. Изчезна.

— Как е възможно да изчезне асансьор?

— Не съм сигурен. Случило се е по времето на баща ми. Предполагам, че някой от работниците се е усетил колко е ценен, и го е задигнал. Само че виновен няма.

Силен шум се разнесе из мазето, също като земетресение. Бейли вдигна уплашено поглед.

— Просто метрото. Въпреки че понякога нощем чувам писъци.

Той се опитваше да я уплаши.

Бейли сви рамене.

— Предполагам, че на такова място има много призраци, толкова много трагедия е скрита между тези стени.

— Не обсъждаме тези въпроси. Не и с аутсайдери.

— Аз не съм точно аутсайдер. Дядо ми е отгледан тук, той е бил храненик на Тиодор Камдън. Ето ви още една трагедия. Поредното убийство. Сякаш сградата е прокълната.

— Нямате представа какви ги приказвате.

Той сякаш се канеше да я заключи в склада и да я остави там. Беше казала на Кенет, че ще успее да се справи с този човек с кадифени ръкавици. Въпреки че той не заслужаваше. На това му се вика остър камък.

— Извинявайте. Не исках да прекалявам — тя излезе от тясното помещение. — Има ли друго място, на което можем да сложим всичко?

Той я поведе към друга заключена врата. Тя бе напълно дезориентирана и вече не беше сигурна от коя страна на сградата се намират. Стаята беше вътрешна, прозорци нямаше. Той запали лампата

и тя притаи дъх. Вътре беше истинска изложба на великолепни остатъци от Дакота Билдинг: четири вани с крачета, гипсови отливки като дантели, полици над камини, первази на дюшемета, десетки масивни плъзгащи се махагонови врати. Тя опипваше с поглед вещ след вещ, някои в чудесно състояние, други наранени и издраскани. Стар полилей беше поставен върху очукано старо пиано, три сандъка бяха натрупани в далечен ъгъл.

— Толкова е тъжно. Като страната на забравените играчки.

— Поне знаем, че тук са в безопасност — той посочи сандъците.
— Можете да накарате работниците да ги преместят в нишата, за да има повече място. Но ще трябва да наглеждате вашите хора, когато влизат и излизат. Не искам да изчезне нещо.

— Ще се погрижа всичко да мине безпрепятствено.

— Както одеve у Кенет ли?

Беше ѝ писнало от заядливостта му.

— Знаете не по-зле от мен, че стават подобни неща, когато се правят ремонти в Ню Йорк Сити, случва се нещо да се развали. Предложих да оправя нещата и честно казано, не съм сигурна какво друго очаквате да направя. Не мога да променя вкуса на клиентката си. Това ми е работата, така си изкарвам парите.

Той отвори уста, сякаш се канеше да каже нещо. Вместо това извади от връзката ключа за стаята и го пхна в ръката на Бейли.

— Върнете ми го, когато приключите.

Обърна се и се отдалечи, остави я в недоумение дали са постигнали примирие, или тя просто го е ядосала толкова, че той е вдигнал ръце от нея.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Ню Йорк Сити, септември 1884 г.

Сара се събуди рано в деня след пътуването до града и тръгна към стаята на шивача. Шевната машина „Сингер“ беше последен модел, имаше достатъчно място за плата върху плата от орехово дърво. Постави крака на педала, завъртя совалката и машината се задейства. Годиците, в които не беше работила, си казаха думата и отначало работата ѝ отне по-дълго време от обикновено. Притесни се, че госпожа Камдън, възпитана и изискана, може да се присмее на завесите, когато ги види. Можеше дори да се присмее на съпруга си заради семплите пердета.

Най-сетне тъканта започна да се плъзга под пръстите ѝ с лекота. Щом приключи, тя сгъна ушитото на широк квадрат, преди да се заеме със своя плат. На последния шев краят се заплете, превърна се в малък възел от вътрешната страна на плата. Докато се концентрираше да вдене отново, я връхлетя спомен. Розова коприна, нежна на допир. Господин Ейнсуърт е застанал зад нея и е положил едрата си ръка на рамото ѝ. Силата му беше осезаема, сърцето ѝ започна да бие по-бързо, когато чу похвалите му. Той отдръпна бързо ръката си, но имаше и други докосвания, по-фамилиарни, по-дълги, при които тя настръхваше.

— Госпожо Смайт.

Тя трепна, убоде пръста си. За щастие, тъканта остана незасегната. Госпожа Хейнс беше застанала на прага, дебели ѝ вежди ѝ придаваха вечно намръщен вид.

— Да?

— Господин Камдън ви вика. В апартамента си е.

— Благодаря — тя стана и събра творението си. — Уших му пердета, за да не влиза толкова много слънце. Сигурно няма търпение да си ги получи... — Защо изобщо обясняваше? Госпожа Хейнс не ѝ беше работодател.

— Ясно, госпожо.

Тази жена беше неразгадаема. Отношението ѝ винаги беше кисело. Дейзи пък беше бърбровка. Добре поне, че си изпълняваха отлично задълженията.

За нейно разочарование господин Камдън беше с господин Дъглас, когато влезе в библиотеката със завършената завеса в ръка.

— А, чудесно, госпожо Смайт! — Господин Камдън погледна объркано плата в ръцете ѝ.

— Завесите ви.

— Да, добре. Оставете ги на перваза.

— Разбира се — тя ги постави на стола отстрани на прозореца. Ако го отвореше, прахта откъм пътя можеше да изцапа плата. Него, изглежда, никак не го беше грижа за пердетата. Всъщност цялата фамилиарност от предишния ден беше изчезнала. Почти не я погледна, докато двамата с господин Дъглас преглеждаха с нея списъка със задачи преди откриването.

Завладя я нещо като разочарование, но тя бързо се отърси от него. Работата ѝ беше обитателите да са доволни, а господин Камдън беше един от собствениците тук. Не приятел. Най-добре беше да запомни този факт и да се придържа към официалните си задължения.

Когато най-сетне завърши работата за деня, Сара се прибра в малката си стаичка, където залязващото слънце хвърляше червеникави отблясъци. Тя закачи дантелените си пердета и се порадва колко много разкрасиха стаичката, превърнаха я в по-уютна и приятна.

Дейзи почука и надникна.

— Легнахте ли си?

— След малко.

— Перде! Прекрасно! — Дейзи пристъпи към прозореца и прокара пръсти по нежните гънки. — Откъде го взехте?

— Аз го уших.

— Значи сте доста сръчна.

— Шила съм някоя и друга рокля навремето — прииска ѝ се да има достатъчно плат, за да направи две пердета, защото Дейзи като младо момиче, трябваше да има нещо красиво, на което да се радва.

Дейзи сложи материята върху главата си.

— Когато се омъжа, ще закача завеси от златно кадифе на прозорците, за да се вижда по-добре алената ми рокля от „Уърт“.

— Каква прекрасна картина! Само че трябва да си намериш богат съпруг за целта.

— Това е и моето намерение — сините ѝ очи блестяха. — Разбрахте ли, че госпожа Стайвесънт Фиш имала слонове в балната зала на партито с маски? Гостите ги хранели с фъстъци, докато танцували край тях.

— Не знаех, че слоновете могат да танцуват.

Дейзи се изкиска.

— Не, глупаче! Гостите са танцували.

— Какво разхищение! — Сара сбърчи нос.

— И какво забавление!

— Надявам се да се съсредоточиш над задачите ни, тъй като откриването приближава.

Дейзи кимна.

— Разбира се.

Не искаше да е твърде строга с момичето, не и след травмата с непознатия през нощта. Само че малката беше мечтателка. Познаваше и други такива в „Лангъм“, най-вече сред красивите момичета.

— Лека нощ, Дейзи.

Слънцето потъна зад хоризонта и привлече Сара към прозореца. Донякъде завиждаше на Дейзи за надеждите. Момичето имаше добър план, а нали тъкмо затова и Сара дойде в Ню Йорк Сити?

Грандиозният план на Сара беше да управлява Дакота Билдинг според очакванията на работодателите ѝ, и макар сивата ѝ коприна да беше много далече от рокля от антична дантела, обшита с перли, щеше да свърши работа.

Човек не трябва да се увлича.

* * *

— Бързо, отключи задната порта! — Сара пхна ключа в ръката на Фицрой. — На Седемдесет и трета има опашка от карети, които чакат да влязат.

Фицрой присви очи към металния ключ в ръката си, сякаш не разбираше за какво става въпрос.

— Едва седем сутринта е. Би трябвало да разполагаме с поне още час.

— Пусни ги, не можем да ги караме да чакат.

Беше станала по-рано от обикновено, знаеше, че гладкото протичане на деня на откриването е от жизненоважно значение за бъдещата репутация на Дакота Билдинг. Ако настъпеше хаос, сградата и мениджмънтът ѝ щяха да бъдат провалени. И без това вече имаше остри забележки в пресата за класата граждани, които щяха да използват услугите ѝ, че били под нивото на висшето общество. Подхвърляха се въпроси защо му трябва на някой да живее в онзи затънтен край сред полурухнали домове.

Фицрой тръгна. Двамата бяха жалка картинка, призна си тя. Не разбираше нищо от работата си и се учеше в крачка, докато горкичкият Фицрой беше твърде стар за изискванията на поста. Бедрото му създаваше проблеми напоследък, а изкривената страна на лицето му със сигурност щеше да притеснява дамите. Сега и това! Внимателно изготвеният ѝ график за деня бе напълно съсипан.

Шейсет и пет семейства бяха наели стаи, а от тях трийсет щяха да се нанесат днес, докато другите ги очакваха да се стекат през следващата седмица. Беше ѝ приятно да разполага с пълен персонал през изминалите няколко седмици. Прислужниците довършиха почистването, а електротехниците се занимаваха с жиците. Дори шивачът се оказа чудесен човек, на възраст и глух с едното ухо, но я увери на висок глас, че може да използва шевната машина в свободните си часове винаги когато пожелае.

Редът, който бе едва постигнат, щеше да бъде напълно разбит. Мярна господин Камдън, докато и двамата тичаха от един ъгъл на сградата към друг, но той продължаваше да се държи делово. Сякаш приятното им пътуване не се беше случвало.

Няколко минути преди единайсет Сара се оттегли в офиса си, за да си поеме дъх, тъй като през последните няколко часа беше засипана с въпроси и проблеми от персонала на новите обитатели. Въпреки че слугинските помещения в апартаментите бяха огромни по всички стандарти, тя трябваше да прекрати караниците коя прислужница в коя стая ще се настани в апартамент 36 и едва спря новата икономка, госпожа Куин, да не нареже икономка на апартамент 32 като кисела краставица, когато той се оплака от някаква невидима мръсотия в хола.

В „Лангъм“ беше свикнала да се занимава с две нива прислуга: камериерите и прислужниците на гостите, които очакваха към тях да се отнасят като към кралски особи, и персонала на хотела, които се примиряваха с фасоните им, но ги плюеха зад гърбовете. Тя не можеше да допусне подобна враждебност. Никой нямаше да напусне, поне така се надяваше, а йерархията трябваше да се поддържа много внимателно.

Дейзи се втурна задъхана в стаята. Кичури руса коса падаха по белия ѝ врат. Беше красиво, но неприемливо.

— Оправи си косата, Дейзи.

Момичето си пое дъх, след това приглади косата си.

— Хората са тук, госпожо Смайт.

Тя усети как я залива ужас.

— Подрали са с два часа! — Планът беше да настанят персонала на обитателите и да оправят стаите им, преди те да се нанесат. Представяше си как ги посреща, докато вървят по коридорите, как отварят входните си врати и възкликват, когато видят блестящите си нови долове в съвършен вид.

Дейзи побутна лист хартия към нея.

— Има грешка в писмото, което им е било изпратено. Пише единайсет, не един.

— Дейзи, ти го писа!

Момичето мушна ръце в джобовете на роклята си.

— Извинявам се. Не съм забелязала, че съм натиснала един клавиш два пъти.

Критична грешка.

— Добре поне, че си уцелила датата.

Два часа. Трябваше да ги забави, да ги залиса. В противен случай те щяха да обменят мнения кое трябва да бъде преместено къде, как да се аранжира масата в трапезарията и денят щеше да се окаже безкраен. Или пък щяха да решат, че тук не е подходящо за живеене, и да се изнесат, преди да са се нанесли.

— Правилно ли чух, че обитателите са пристигнали по-рано? — Възмутеният господин Камдън беше застанал на вратата.

— Станало е недоразумение — обясни Сара. — Ще се погрижим за тях.

— Вече говорихме по този въпрос, госпожо Смайт. Обсъдихме колко е важно да влязат в добре управлявана жилищна сграда, в която всичко върви като по вода. Доколкото виждам, на всеки етаж цари лудница.

Щяха да я изпратят в Лондон със следващия кораб, ако не оправеше кашата по най-бързия начин. Господин Камдън беше бесен.

Сара се обърна към Дейзи и заговори остро и ясно.

— Отиди при готвачката и ѝ кажи да извади шампанско в трапезарията. Отивам в двора, за да ги събера. Ще се погрижа за останалото — последното изречение беше отправено към господин Камдън: — Елате, ако обичате с мен, ще имам нужда от помощта ви.

За щастие, той се съгласи, въпреки че тя забеляза как свива и отпуска юмруци, докато излизаха.

Редица карети се бяха подредили около двата фонтана и след като кочияшите помогнеха на дамите да слязат, Фицрой даваше знак да продължат, за да застане на тяхно място следващата карета. Обитателите на сградата се скупчваха ту тук, ту там. Несигурни накъде да се насочат.

— Защо личната ми прислуга не е тук да ме посрещне? — попита едра дама в наметало от черен бобър.

Сара застана на каменния парапет на южния фонтан. Използва височината си като преимущество и призова всички да ѝ обърнат внимание.

— Аз съм госпожа Смайт, лейди мениджър в Дакота Билдинг, и бих искала да ви приветствам с добре дошли в тази великолепна сграда. Заповядайте с мен в трапезарията за чаша шампанско, с което да ви посрещнем в новия ви дом. После господин Камдън, един от архитектите на тази внушителна модерна сграда, ще ви покаже забележителностите ѝ.

Както предполагаше, думата *шампанско* ги накара да наострят уши. Тя ги поведе към южния вход и с облекчение видя, че готвачката е направила точно каквото е поискала и е подредила прекрасни чаши за шампанско, а бутилките бяха поставени в охладители с лед.

Докато отваряха бутилките и наливаха, Сара огледа присъстващите. Дейзи бе застанала до нея.

Момичето се изви разочаровано към нея.

— Това не е каймакът на обществото. Всички вестници твърдят, че нито един от рода Астър няма да стъпи тук.

Това беше самата истина, имената на новите съседни едвали щяха да съвпадна със списъка на госпожа Астър за приемливи членове на обществото. Не и на господин и госпожа Густав Шърмър от музикалната компания и на господин и госпожа Солон Власто, които се местеха от Деветдесет и втора улица.

— Виждала съм предостатъчно представители на висшето общество в хотела в Лондон. Ако щеш ми вярвай, но не би искала да имаш нищо общо с тях.

— Те са хората с власт в града, всеки ден го пишат във вестниците. Новопристигналите тук са съвсем обикновени. Търговци на сушена храна и вълна, разни такива.

— Тъй като плащат по три хиляди долара на година за апартамент с десет стаи, съвсем не мисля, че са обикновени. Може би ще бъдеш по-щастлива, ако работиш като прислужница в дома на госпожа Астър?

Дейзи не отговори.

Господин Камдън приближи и погледна графика си.

— Колко време ще успеете да ги задържите, преди да нахлуят в новите си апартаменти?

Сара вдигна брадичка.

— Последвайте ме, ако обичате — тя пристъпи към един от новите обитатели, последвана от господин Камдън.

— Господин Шърмър, как вървят плановете за печатарската фабрика?

Господин Шърмър се усмихна доволно.

— Много добре, госпожо Смайт. Благодаря ви за интереса. Надяваме се да проработи през следващата година, може би две.

— Сигурно познавате господин и госпожа Стейнуей. — Тя се обърна надясно и ги привлече към групата. — Имаме невероятен късмет, че сред обитателите има истински познавачи на музиката.

Госпожа Стейнуей се загърна с кожената наметка.

— Ще създадем наше си село край парка, нали така, госпожо Шърмър?

— По какъв очарователен начин говорите за Дакота Билдинг! — Сара им отправи хитра усмивка, с която намекуваше, че е съгласна, без

да бъде фамилиарна. — Тъкмо казвах на господин Камдън, че крайградската обстановка се отразява изключително благотворно на здравето.

Господин Шърмър заговори силно.

— Приемам това като моята ода за Магелан, който се насочва към северната външна граница, стиснал оръжие в ръка.

— Какво точно е оръжието ти, скъпи? — любопитства съпругата му.

— Ти, разбира се.

Господин Камдън се разсмя, включваше се безупречно в замисъла. Отвсякъде звънтеше смях, носеха се разговори.

— Смея да твърдя, че идеята за коктейли преди обяда много ми допада — обърна се госпожа Стейнуей към господин Камдън. — Това редовно ли ще се случва?

— Ако ви е приятно, госпожо Стейнуей, разбира се — всички следи от раздражението, което господин Камдън изпитваше към Сара, изчезнаха, когато се поклони ниско.

Мъж с гъсти мустаци пристъпи към тях.

— Държа да подчертая, че като членове на ПСДБ, това е възхитителен начин да започнем съвместния си живот.

Останалите от групата зяпнаха при това невъзпитано прекъсване, но Сара заговори:

— Господин Тейтъм, какви приятни думи! Първите семейства в Дакота Билдинг, нали така?

— Баш така!

Нямаше значение, че той използваше същите думи в кореспонденцията си със Сара, в която ежеседмично разпитваше за размера и броя на баните в апартамента.

— Капитане, за нас е чест, че сте на борда.

Групичката поведе разговор и господин Камдън дръпна Сара настрана.

— Капитане ли? — прошепна той.

— Господин Тейтъм е председател на нюйоркския яхтклуб. Откакто пристигнах, буквално поглъщам написаното в светските колонки.

— Умно момиче.

След като и последната капка шампанско беше изпита, господин Камдън поведе групата на обиколка из общите помещения на партера, мазето с местата за услуги, а след това се насочиха към градината на покрива, откъдето ясният ден предлагаше гледка на трийсет километра във всички посоки.

Най-сетне хората от групата се пръснаха по апартаментите си, дамите пристъпваха с леко полюшване, а мъжете си подсвирваха.

Дакота Билдинг бе официално открита.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ню Йорк Сити, октомври 1884 г.

Вятърът заплашваше да я отнесе, но Сара стоеше уверено на покрива на Дакота Билдинг и се държеше за металния парапет. Денят на откриването беше успешен благодарение на шампанското. Всъщност алкохолът смаза повечето от гърлата на обитателите; помогна за преобразяването на сграда, в която все още се извършваха довършителни строителни работи. Тя приключи деня със среща с персонала на обитателите, увери се, че са наясно къде приключват задълженията им и къде започват задълженията на хората от сградата — и засега поне нищо от него не беше наранено — а след това се качи на покрива, за да глътне малко чист въздух.

Градината на покрива предоставяше гледка към Сентръл Парк с живописния замък и езеро в далечината. Въпреки че слънцето беше залязло, блещукането на газови лампи осветяваше пътеките, които се виеха през дърветата.

— Госпожо Смайт?

Господин Камдън тръгна бавно към нея. Носеше следобедното издание на вестник и спря при нея с блеснали от вълнение очи. Разтвори вестника, което не бе лека задача заради вятъра. И зачете на глас.

„Вероятно един от петдесет непознати, които пътуват с железниците по някоя от реките, не е попитал какво е името на внушителната сграда, която се издига западно от Сентръл Парк.“

Лист от вестника се изплъзна от пръстите му и тя посегна да го задържи, а той продължи.

„Името на сградата е Дакота Билдинг и е най-големият, най-забележителен и снабден с най-много удобства жилищен блок в страната. Невероятна географска и архитектурна забележителност, Дакота със сигурност ще се прочуе като «Адресът» в Уест Сайд на Ню Йорк.“

— Та това е прекрасно! Сигурно сте много доволен.

— Миналата седмица лично разведох репортера, но той не каза нищо през цялото време. Не можах да преценя дали е впечатлен, или ужасен. Но погледнете тук, заглавието.

Тя сведе очи към пръста му, който изтъняваше в елегантен нокът.

— *„Един от най-съвършените жилищни блокове в света.“ Това е великолепно!*

— Господин Дъглас ще има списък на чакащите години наред.

Момчешкият възторг на господин Камдън я накара да се разсмее.

— Вие успяхте — отбеляза тя.

— Ние успяхме — той затвори вестника и го пхна под ръка. — Просто не знам как щях да се справя днес. Първите семейства в Дакота Билдинг щяха да нахлуят като разгневени животни, ако не мислехте толкова бързо — той сведе поглед към нея. — Извинявайте, че прекъснах разходката ви на покрива, но минавах през парка и ви видях.

Бе невероятно, че е успял да я различи от толкова далече. Ветреецът се заигра с полата ѝ и тя я приглади.

— Какво ще кажете да поседнем на завет? — предложи той.

Пейка до огромния покрив с фронтон ги защити от стихииите. Сара прибра изплъзнал се кичур коса.

— Какво ще правите сега, след като проектът е завършен?

Той се облегна назад и протегна крака.

— Хардънбърг вече ме е наел за нова сграда, в центъра. След два месеца обаче откривам своя фирма благодарение на статията във вестника и подкрепата на Хардънбърг.

— Сигурна съм, че ще постигне огромен успех. Сигурно много ще се зарадват, че госпожа Камдън и децата се връщат и града.

— Разбира се.

Между тях се възцари тишина. Тя се опита да измисли нещо.

— Къде сте учили архитектура, господин Камдън?

— Спечелих стипендия за института „Хасбрук“ в Ню Джърси, когато се запознах с Хардънбърг. Щом получи поръчка от Рутгърс и ме покани да работя за него, веднага се възползвах от шанса.

Тя му се възхити за начина, по който сам си беше проправил път нагоре. От една страна, се бе надявала с идването си в Ню Йорк Сити, в Америка, да постигне същото, но ѝ липсваха дързост и самоувереност. Майка ѝ не ѝ беше направила услуга, като непрекъснато ѝ напомняше за кръвната ѝ връзка с благородниците, а същевременно проклинаше незаконния ѝ произход. Тя не знаеше коя е всъщност.

Затова пък бе добре за работата. Можеше да казва на хората какво да правят, да бъде властна, макар да се страхуваше, че ще я разкрият, че е измамница. В някои отношения природната ѝ сдържаност, отказът да се сближи с когото и да било или да допусне хората да я опознаят, бе понамаляла, откакто пристигна в Щатите. Когато я хвърлиха в клетката на лъва в Дакота Билдинг, сред непознати, които нито знаеха, нито се интересуваха кои са родителите ѝ, тя позакоравя. Америка, изглежда, беше по-отворено място, на което по-лесно се прощаваше.

Не искаше отново да се прибере в черупката си.

Той я наблюдаваше с нетрепващ поглед. Младата жена усети как в гърдите и по врата ѝ плъзва топлина.

Булото на нощта, прозрачно синьо, се спускаше от небето от изток на запад.

— Странно, мислех си, че Ню Йорк ще ме притисне от всички страни, а се оказа, че съм заобиколена от простор и необятно небе.

— Хората долу приличат на мравки — господин Камдън посочи мъж, който ситнеше на пътеката под тях. — Мравки на велосипеди.

— Струва ми се трудно на шест крака.

— Качвали ли сте се някога на колело?

Сара кимна.

— Израснах в малко село на южния бряг на Англия. Мама ми купи използван велосипед, за да изпълнявам поръчки и да ходя на пазар — не спомена колко пъти момчетата я бяха замеряли с камъни, докато профучаваше покрай тях, и наричаха и нея, и майка ѝ с невъобразими имена.

— Някой път трябва да покараме в парка. Ще дойдете ли с мен?
— Той продължи, преди тя да отговори: — Кога е свободният ви ден?
— Чак в събота следобед.
— Добре, значи в събота следобед. Аз ще осигуря велосипедите, а вие облечете най-хубавите си дрехи за „яздене“ на колело.
— Да донеса ли камшик?
— Два, тъй като и аз ще имам нужда.
Докато влизаха вътре в сградата, той ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да прекрачи малкия праг.
Преди да я пусне, ѝ се стори, че стисна бързо ръката ѝ. Когато обаче го погледна, той избегна погледа ѝ. Сигурно си беше въобразила. Или пък ѝ се искаше да го беше направил.

* * *

В събота сутринта господин Камдън остави бележка на Сара да го чака на голямата алея в парка в един часа. Елитът на града се разхождаше в карети между четири и пет всеки следобед и тя със сигурност щеше да се извини и да си тръгне много преди тълпите да се съберат, за да позяпат. Макар да беше допустимо мъже и жени да се разхождат, без да предизвикват повдигане на вежди, щеше да е неприлично да я видят с женен мъж по време на разходката.

През изминалите дни копнееше за компанията му, за начина, по който я поглеждаше и изслушваше, докато говори. Нямаше нищо интимно, повтаряше си тя, тъй като това нямаше да бъде прилично. Но пък беше мил човек, а тя нямаше много приятели.

Беше застанал до два велосипеда, подпрени на дървена пейка. На единия имаше плетена кошница между ръкохватките.

— Готова ли сте за приятен ден сред природата, госпожо Смайт?

— О, да! — Последните дни, в които новите обитатели се нанасяха, я бяха изтозили напълно и смяната на средата щеше да ѝ се отрази добре. За първи ноември въздухът беше необичайно топъл, като лондонски летен ден. Тя събра полата си и се качи на велосипеда. Отначало беше неуверена, но рамката се оказа яка, а гумите — дебели. Докато не изпускаше от поглед облечената в черно фигура на господин Камдън пред себе си, нямаше проблем да стои изправена.

Листа от брястовете, засадени от двете страни на пътя, падаха на земята. Сара шумолеше през плътния килим в червено и златно и се чувстваше като Мойсей, който прекосява Червено море. Господин Камдън се отклони по пътека, която водеше към фонтан, където слязоха, преди да отидат пеша до малко затревено хълмче с изглед към езерото.

Той извади одеяло от кошницата и Сара го застла внимателно на земята. След това архитектът извади самун хляб, мус от съомга и тарталети с кайсии.

— Истинско угощение, господин Камдън.

— Помолих готвачката да приготви всичко специално за нас. Не можем да позволим най-ценната ни служителка да огладнее.

Смутена от бърливостта му, тя се зае да махне хартията от парче сирене „Стилтън“.

— Не е кой знае какво — той посочи минувачите. — Представители на всички слоеве на обществото се срещат в сърцето на този огромен град, за да се насладят на един прекрасен есенен ден.

— Паркът е прекрасен, но държа да кажа, че градината на Хайд Парк ми харесва повече.

Той се престори на обиден и притисна ръка към сърцето си.

— Защо да се примирявате с онези досадни английски градинари, след като тук можете да се порадвате на дивата природа на Америка? Потоци бълбукат по камъни, пътеки водят в какви ли не посоки. Освен това тук едно най-обикновено момче от Бъфало може да стане какъвто пожелае, включително архитект. Не е толкова лесно от другата страна на океана.

— Възможно ли е Фицрой да си проправи път и да стане човек с вашето положение? Много се съмнявам.

— Съмнявам се, че Фицрой ще си намери обувките на сутринта, ако жена му не му ги обуе.

Тя се разсмя.

— Ставате лош. Той е чудесен човек.

— Така е. Само че говоря за възможност. Това го имаме и не можете да не го признаете.

— Имате, може би.

— Не мислите ли, че можете да се издигнете?

Липсата му на ясна представа я изуми. Разбира се, че една жена не може да се издигне. Не и като него.

— За вас е лесно да мислите така, но има много ясни граници. Както тук, така и в Англия.

— Какво щяхте да направите, ако бяхте дъщеря на граф?

Хваната неподготвена, тя едва не разля напитката си.

Той изпъна гръб.

— Виждам, че докоснах болно място.

Тя не биваше да казва нищо, най-добре беше да си мълчи, както бе правила години наред. Само че от любопитния му поглед ѝ стана ясно, че няма да успее да отклони интереса му. Не че искаше. Трябваше да признае, че част от нея искаше да впечатли този мъж.

Щеше ли обаче той да се впечатли, ако признае, че е незаконородено дете? Пое си дълбоко дъх.

— Баща ми е граф Чичестър.

Бе негов ред да се задави.

— А се запознахме покрай работата ви в хотел? Грандхотел наистина, но в него дъщерята на граф би трябвало да плаща за стая, не да я чисти.

— Майка ми му е била икономка, ако държите да знаете. Той така и не ме е признал за своя дъщеря.

Камдън мълчеше.

— Заслужавате по-добро от това.

При това неочаквано мило отношение тя усети как в гърлото ѝ се надига буца.

— Някои граници не бива да се прекрочват.

Той бръкна в кошницата за пикник и извади малък скицник и писалка.

— Обещах да ви нарисувам къщата мечта и идвам подготвен и въоръжен. Ако желаете, може да опишете замък, какъвто подобава за дъщеря на граф, и той ще бъде ваш. Поне на хартия.

— Не е нужно да го правите — тя сведе глава, за да прикрие очевидното си удоволствие.

— Настоявам.

Попита я колко да бъдат стаите, какъв камък предпочита.

Когато тя спомена, че иска метална пейка за четене под декоративна решетка, скрита от вистерия, той се усмихна.

— Великолепна идея. Знаех, че у вас има нещо още в мига, в който ви видях в онзи ужасен офис с малкото прозорче. Мястото ви не беше там. А и погледът ви.

— Кой поглед?

— Когато искате някой да направи нещо, което не иска. Не го отричайте. Виждал съм ви да го отправяте към Дейзи десетки пъти. Едната ви вежда се повдига.

Тя се разсмя. Той беше забелязал скритото ѝ оръжие.

Той продължи, докато рисуваше.

— Та като говорим за издигане, ще ви дам вас самата за пример. Какво ще кажете за уважавания ни строител, покойния господин Кларк? Той се е издигнал от нищото, а накрая притежава половината от компания за шевни машини „Сингер“ и любимата ни Дакота Билдинг.

— Като шевната машина в мазето ли?

— Същата.

— Много харесвам шевните машини „Сингер“. Чудесно е да не сте повече роб на иглата. Както и да е — тя се поколеба, но продължи, когато господин Камдън я подкани. — И двамата знаем, че господин Кларк не е бил приет от висшето общество. Също като лондонските титулувани особи, в Ню Йорк или сте включен в списъка, или не сте.

— След сто години ще се присмиват на списъка на господин Астър. Тези граници вече не са важни. Накрая всички тези хора ще се изпожелят помежду си и границата ще бъде размита.

Убедеността в думите му я остави шокирана.

Той се подпря на лакът.

— Позволете да ви задам много личен въпрос.

— Какъв?

— Какво се случи с господин Смайт?

— Никога не е съществувал. Има го само заради работата. Традицията на много поколения икономки, това вероятно стига до Средните векове в Англия, е да бъдеш госпожа. Иронията е, че ако икономката се омъжи, остава без работа.

— По-добре да останете необвързана с друг човек. Вземете например госпожа Камдън. Тя е от аристокрацията, хора, богати със земя, но без пари, и докъде я доведе това? До неприятен американец за съпруг, който отказва да играе глупави игрички. Пред вас има толкова

много възможности, след като направихте тази смела крачка да дойдете тук. Надявам се да се възползвате.

Увереността му в бъдещето ѝ я зарадва. Каква ли можеше да стане, ако наистина опитаеше?

— Бихте ли ми казали как избрахте архитектурата, господин Камдън?

— Разбира се — той продължи да рисува, докато говореше. — Вторият ми баща, грубиян, който работеше в мелница за зърно, не понасяше артистичните ми интереси. Обичаше да повтаря, че е същото, като да се заема с бродерия. Аз рисувах всичко. Цветя, лица, каквото ми попаднеше пред погледа. Един късен неделен следобед с приятели, до един беладжийи, се вмъкнахме в къща, която строяха извън града. Беше празна, стените бяха завършени, но почти нищо друго не беше готово. Вътре открих планове и ги разгледах така, сякаш бяха карта на съкровище. А това беше самата истина. Бях като омагьосан и ги взех, когато си тръгнахме.

— Хванаха ли ви?

— Разбира се. Пастрокът ми ме завлече да се извиня и бригадирът настоя да работя на строежа безплатно цял месец, за да изкупя вината си.

— Звучи ужасно.

— Нищо подобно. Беше истински рай. Събирах пирони, носех вода на работниците, наблюдавах как едноизмерен дизайн оживява и се превръща в триизмерен. Невероятно.

Той попи мастилото от рисунката, преди да я подаде.

Деликатният рисунък с писалка бе изобразил красива къща с три прозореца с фронтони над декоративна решетка, обрасла с вистерия. Дървена врата със солидно чукче бе нарисувана до огромен прозорец с диагонална решетка и по-малък кръгъл прозорец от другата страна. Асиметрията придаваше на сградата неочаквана жизнерадост. Тя го помоли да подпише рисунката и той го направи с един замах, а след това я нави, за да се приберат.

На връщане към Дакота Билдинг велосипедът на Сара попадна в огромна дупка. Тя остана права, но предното колело започна да се криви. Близо до статуята на Даниъл Уебстър слезе и огледа гумата.

— Да не би нещо да не е наред? — попита господин Камдън.

— Май трябва да се затегне — посочи тя.

Той подпря своето колело на статуята и коленичи, за да огледа нейното. Прииска ѝ се архитектът да не е с шапка, защото искаше да види как изглежда горната част от главата му, как косата се извиваше в една или друга посока.

Той вдигна поглед. Собственото ѝ изражение бе съвсем неприкрито. Усмихна му се и извърна очи, неспособна да срещне неговите.

Той заговори, отпуснал едната си ръка на седалката.

— Ще помоля някой от персонала да го закара на поправка. Благодаря ви за забележителния следобед, госпожо Смайт.

Вибрацията на гласа му я разтърси. Той беше толкова близо и звукът сякаш проникна под кожата ѝ, навлезе в мускулите и оттам в костите ѝ.

Тя пусна ръкохватките на велосипеда.

— Тогава тръгвам. Трябва да проверя дали не е станал пожар, който да гася.

— Чакайте, трябва да вземете това — той бръкна в кошницата за пикник и ѝ подаде навитата рисунка.

Това ѝ се стори интимно, неприлично, сякаш ѝ подаваше дантелена дамска риза по средата на улицата. Тя взе листа и го скри смутено зад гърба си.

— Благодаря ви, господин Камдън.

Затича, без да дочака отговора му.

* * *

— Ето ви и вас. Седнете и ми разкажете днешните клюки.

Сара се настани на обичайното си място в библиотеката на господин Камдън. Макар да бяха минали едва две седмици от откриването, Дакота Билдинг функционираше гладко, сякаш съществуваше от две години — момчетата качваха въглища до апартаментите, прислужниците разносяха кофи с парцали, докато долу обитателите се качваха в каретите си с помощта на портиерите. За щастие, новите съседни съвсем не бяха от взискателните господа от висшата класа, които отсядаха в „Лангъм“, с изключение на раздразнителната госпожа Хорас Пътнам. Мъжете бяха сърдечни и

непринудени, а жените, макар с различни вкусове, излъчваха неподозирана топлина.

Не че работата ѝ беше лесна. Доставчиците може и да се държаха угоднически, чиновниците в компаниите, за които работеха, се смущаваха, когато Сара отправяше дори най-незначителното оплакване. Вчера отиде лично в офиса на фирмата, която снабдяваше с подпалки, след като беше изпращала много писма, в които се оплакваше от боклуците. Чиновникът отказа да повярва, че тя командва, и настоя да бъде изпратен „истинският мениджър“. Тя уволни фирмата на мига и нареди на Дейзи да намери друга.

Всеки ден в четири следобед, когато господин Камдън се връщаше от офиса си, те пиеха заедно чай и обсъждаха събитията от деня. Какво облекчение беше да разговаря с мъж, без да ѝ се налага да се доказва. Дватама бърбеха приятелски, сякаш тя му беше равна.

— Струва ми се, че синът на госпожа Пътнам си е сложил кънките в хола. Подът трябва да се поправи.

Господин Камдън застина на място, чашата остана пред устните му.

— Какво е направил?

Тя се усмихна.

— Шегувам се. Извинявайте, не се сдържах. Тя настоя да полираме сребърните инкрустации по подовете два пъти в седмицата.

Господин Камдън избухна в смях и едва върна чашката в чинийката, без да разлее чая.

— Този образ ще ме преследва дни наред.

— Не, днес, за съжаление, няма клюки. Дано не сте разочарован.

— Не, най-малко. Между добрите отзиви във вестниците и задоволството на обитателите разбрах, че има списък на чакащите от няколко страници. Всички искат да дойдат в малкото ни село — той вдигна разсеяно поканата от масата. — Жалко.

— Кое?

— Семейство Ръдърфорд организират в петък един от лудите си маскаради. На госпожа Камдън щеше да ѝ бъде много приятно да отиде.

Сара се насили да се усмихне. Съпругата и децата му трябваше да пристигнат през следващата седмица. Апартаментът беше обзаведен с меки кресла и изящни френски маси за чай и чакаше пристигането на

останалите от семейството. През последните няколко седмици компанията на господин Камдън ѝ беше харесала много, но взаимоотношенията им трябваше да станат по-официални, щом госпожа Камдън пристигнеше от Лондон. Така бе редно.

За пръв път се замисли над връзката на майка си с граф Чичестър. Сара така и не бе могла да си представи как е възможно майка ѝ да падне в ръцете на мъж, да допусне да стане толкова уязвима. Може пък да бяха обединени от общата цел да управляват огромно имение, което води до споделяне и взаимен респект, неподвластен на класата. Загубата сигурно е била непреодолима, ако наистина е станало така. И животът на майка ѝ, и любовта ѝ.

— Госпожо Смайт?

Тя вдигна поглед. Да не би той да каза нещо?

— Моля? — Лицето ѝ пламна от смущение.

— Казах, че трябва да дойдете с мен.

— Къде?

— На бала у семейство Ръдърфорд.

— Не, разбира се — той беше полудял. Прехвалената слугиня нямаше работа по балове.

Той се отпусна назад и прокара пръст по дебелия картон.

— Жалко, защото много ми се иска да ви покажа работата вътре. А и те са известни със соаретата си. Миналата година организираха маскен бал за хиляда и двеста души и дори капризната госпожа Астър дойде.

— В какъв костюм беше облечена?

— Добър въпрос. Ще трябва да проверя. Винаги ме затапвате, нали?

— Както и да е, няма причина да ходите.

— Единствената причина, поради която искам да отида, е, за да ви докажа до каква степен светът е полудял.

Ето, отново. Тя се надяваше да не продължава в този дух.

— Мога да чета за това във вестниците всеки ден, не е нужно да ходя на бал.

— Може и да сте права — въздъхна той. — Както и да е, забравих, че трябва да ви намерим подходящи дрехи.

Сара сведе поглед към скута си. Тази сутрин, тъй като знаеше, че трябва да обиколи стаите в мазето, си беше облякла сивата рокля, най-

неугледната — досрамя я. Нямаше смисъл да се преструва, че е равна на господин Камдън, да подхвърля умни забележки и да се шегува с него, след като не бе нищо повече от кухненска прислужница и като вид, и като социално положение.

Този човек трябваше да бъде поставен на място.

— Държа да подчертая, че притежавам чудесна бална рокля.

Той се плесна по коляното.

— Разбира се. Забравям, че сте дъщеря на благородник. Колко ужасно, че си помислих друго. Значи въпросът е решен, трябва да отидем — така и не й даде възможност да отговори. — Маскен бал е. Ще ви представя като моя втора братовчедка от Англия. Ще влезем, ще ви разведа, а след това ще си тръгнем. Изключителна възможност. Може би единствената.

Така беше. Освен че беше наета като тяхна икономка, Сара нямаше никога да стъпи в такава къща.

— Моля ви, Сара, елате с мен.

Когато чу името си, тя застина на място. Къде, за бога, й беше умът?

— Не мога.

— Една вечер, за десет минути. Ще тръгнем в отделни карета, след това, някъде наблизко ще се кача при вас — той стана сериозен. — И двамата знаем, че по това време следващата седмица приятелството ни ще бъде погълнато от повелите на обществото. Да му се насладим сега, докато все още можем.

Той я гледаше в очите.

— Никой няма да разбере, обещавам.

Дали и майка й е чувала същите думи в някакъв момент?

Не. Сара допускаше грешка, като придаваше романтична светлина на връзката й с лорда. Изобщо не е било така. Той сигурно е бил като звяр в провинцията, който е налагал момчетата, браконьерствали в земите му, с камшик. Майка й е била подведена, прельстена против желанието й. Предложението на господин Камдън не беше такова. Първо, той беше американец и вярваше, че всички хора, независимо от положението им заслужават шанс. Беше видял нещо в нея, докато бяха в Лондон, и й беше предоставил най-голямата възможност в живота. Сега я канеше на бал, но не като красивия принц. Двамата щяха да наблюдават лудостта, обзела елита. Това беше

класата, към която се стремяха обитателите на Дакота. Ако отидеше, тя щеше да започне да разбира по-задълбочено негодуванието, разочарованията и стремежите на хората, за които работеше.

Десет минути от живота й. Десет минути под ръка с господин Камдън.

Само десет минути.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ню Йорк Сити, септември, 1985 г.

— Къде, по дяволите, са всички?

Мелинда профуча през апартамента като добре сресана вихрушка и тропна шумно чантата „Бъркин“ на пода.

Бейли беше в кухнята и отчаяно се опитваше да се свърже с работниците, но така и не успяваше. Тя чу трясъка на вратата и веднага разбра кой е. Срещнаха се в голямата галерия, Мелинда приличаше на бик, който се кани да нападне. Същият този бик беше на високи токчета „Канди“.

— Къде са работниците?

Стъпките на Бейли отекнаха в празния апартамент.

— Опитвам се да се свържа със Стив, за да разбере. Не е споменавал, че ще си вземат почивен ден, много добре знаят, че имат график.

— Точно така.

— Трябва да те попитам, ти платила ли си им?

Мелинда изви очи.

— Така мисля.

Тя бе готова с отговора.

— Предполагам, че са приели друга работа.

— Защо?

— Защото са чакали следващата си вноска и все още не са я получили.

— Мили боже, Стив знае, че няма да го излъжа. Казах му в какво положение съм.

— Сигурно. Само че те не работят единствено за теб. Ако се появи друга работа, те веднага ще я поемат, ако не са доволни.

Раменете на Мелинда се отпуснаха малко. Напредък. Бейли продължи в същия дух.

— Ще се опитам да се свържа днес с тях, да видим дали ще успея да ги придумам да се върнат. В момента обаче знам, че

единственото, което ще свърши работа, е една тлъста пачка.

— Скапаният Фред няма да ми даде нито стотинка по-рано. Вече пробвах, вярвай ми.

— Тогава няма да е зле да изчакаш, докато не вземеш парите — на Бейли не ѝ беше никак приятно да го каже. Това означаваше, че ще излезе на червено и няма да разполага с пари още цял месец. За разлика от представата на Мелинда за разорение, тя говореше напълно сериозно.

— Ще помоля Тони. Той ще ми отпусне малко пари.

— Кога ще успееш да ги вземеш?

— Днес ще се отбия до офиса му. Довечера ще ходим в „Лаймлайт“, така че по-късно ще бъде в добро настроение, ако се вкисне, че му искам пари.

„Лаймлайт“. Бейли стисна зъби, а сърцето ѝ запрепуска. Също като кучето на Павлов, на нея ѝ беше достатъчно да чуе една дума. Колко нощи само бе прекарала в танци, пиене и смъркане на кока до зори. Те бяха оставили своя отпечатък.

Преди две вечери попадна на среща на анонимните алкохолици в малка църква на Шейсет и девета улица. Беше пълно с хора, а кафето — силно. Тя изслуша историите и кимаше в знак на съпричастност, но се чувстваше като измамница, като актриса във филм, посветен на възстановяването. Играеше ролята на покаяла се грешница. Накрая една жена я докара до сълзи, когато разказа как се била събудила в апартамент в Бронкс, пребита и насинена, без да помни как се е озовала там. Синината около окото ѝ беше избледняла до сянка, но думите и мъката бяха все още живи. Колко много нощи, особено през изминалата година, Бейли не беше сигурна как точно е успяла да се прибере. Беше избегнала куршума. Може би цял залп.

Когато реши да си тръгне, забеляза Ренцо, застанал най-отзад. Той изчезна веднага, но тя беше сигурна, че е той. Почувства се беззащитна и малка — беше я наблюдавал отзад през изминалия час. Знаеше, че той знае.

Два дена по-късно, докато показваше на Кенет избора си на тапети за банята му, Ренцо се отби, за да провери как върви водопроводната работа. Тя се насили да се усмихне и да му подсказе: „Тайната ти е в сигурни ръце“, но той почти не я погледна. Може би нито един от останалите обитатели на сградата не знаеше, че той е

имал проблем, и искаше да си остане така. Бейли нямаше нищо против. Но пък той можеше да се държи по-мило.

Мелинда вдигна чантата „Бъркин“ и перна въображаема прашинка от дънковите си панталони.

— Довечера трябва да дойдеш с нас, Бейли. Ще бъде като едно време.

— Ти шегуваш ли се? Току-що съм излязла от рехабилитационен център. „Лаймлайт“ е последното място, на което трябва да ходя.

— Добре, тогава ела с нас на вечеря в „Одиън“. Не е нужно да пиеш и ще ти бъде по-добре, отколкото да стоиш в тази гробница. Струваш ми се бледа. Забавлявала ли си се изобщо, откакто се върна?

— В момента нямам пари, за да се забавлявам.

— Ние с Тони черпим довечера. Става ли? Ние те каним.

Ако Бейли изядеше още едно парче пица за вечеря, щеше да полудее. Мисълта за истинска храна със салфетки, покривка и сервитьори ѝ се стори като екзотична експедиция. С удоволствие щеше да смени обстановката.

— В колко?

— Девет.

Много беше късно.

— Не съм сигурна. Няма начин да се върна към ходенето по партита както преди.

Мелинда я перна игриво по ръката.

— Знам. Не те карам насила. Просто ми се искаше да продължиш да живееш. Липсваш ми.

— До теб съм. Никъде няма да ходя. За разлика от работниците ти.

— И се радвам, че е така, затова искам да дойдеш с нас. Нали?

Бейли се съгласи, трогната от настойчивостта на Мелинда.

Изборът ѝ на дрехи за вечерта беше ограничен. Имаше индиговосини дънки и чифт обувки на високи токчета, но единственото „хубаво“ за вечерта беше топ с пайети, който се връзваше на врата и разкриваше голяма част от раменете. Откри го в куфара, под обикновените практични тениски, които беше взела за рехабилитационния център. Беше неподходяща дреха за Дакота Билдинг, но не и за „Одиън“.

Както можеше да предположи, Ренцо беше в кабината на портиера, когато мина. Личеше ѝ, че е тръгнала да се забавлява, и тя усети как я бодва чувство на вина.

Той ѝ помахна от прозореца и тя също махна, но без да се усмихва. Не му влизаше в работата нито къде отива, нито как изглежда. Кой беше той, че да я съди? Беше иконом на сграда в Ню Йорк Сити, не потенциален клиент или приятел. Нуждата да му се хареса я дразнеше и чувството не отмина, докато не се качи в метрото към центъра.

Когато влезе в ресторанта, Тони стана и ѝ подаде стол. Помещението беше шумно, пълно с народ, двама мъже се обърнаха, когато тя минаваше. Бе толкова приятно да знае, че все още не е за изхвърляне. Бутилките алкохол блестяха на бара като скъпоценни камъни, докато Принс пееше за малинови барети от високоговорителите.

Пиеше ѝ се до болка. Ако искаше да остане в Ню Йорк, се налагаше да свикне да овладява изкушенията, а тази вечер беше първото истинско изпитание. Притисна ръка към гърлото — едва се съдържаше да не го издере — докато си поръчваше газирана вода с лимон, преди да благодари на Тони, че няма нищо против да бъде с тях.

— Ни най-малко, липсваше ни безкрайно много.

Акцентът му беше толкова изискан, та фактът, че почти всичко, което казва, са клюки и хвалби, оставаше незабелязан от слушателите. Включително от Мелинда, която не откъсваше очи от него. Бейли го беше питала няколко пъти с какво се занимава, но той замазваше положението с разкази за Ибиса и приятелите си от университета. Имаше вид на богаташ, което означаваше, че останалите подробности не са важни.

Истината беше, че Тони се задържа с Мелинда и на практика я издържаше в разточителния ѝ начин на живот, поне докато парите от фонда не бяха на нейно разположение. Беше добро гадже. Имаше раздалечени очи, редки мигли и гарвановочерна грива, зализана с гел, която стърчеше като добре окосена ливада. Беше учил или в Оксфорд, или в Кеймбридж и Бейли знаеше, че няма смисъл да го пита отново и да рискува да бъде изложена на подигравките му, задето не помни правилния отговор.

Тони поръча нови напитки. Бейли поиска пържола с картофи и посегна към кошничката с хляб още щом я донесоха.

— Леко, тигърче — предупреди я Мелинда. — Все едно не си яла дни наред.

Тя постави резен хляб в чинията си и отпи глътка вода. Навсякъде се усещаше енергията, подхранена от кока. Когато си трезвен, забавлението те пропуска. Беше шумно, невъзможно да се разговаря.

Тони подхвърли нещо и тя се приведе напред.

— Какво каза?

— Изглеждаш безобразно добре напоследък. Рехабилитационният център ти се е отразил добре — той я огледа и тя се сви.

— Искате да кажете, че имаш страшна фигура, кукличке — Мелинда посочи гърдите на Бейли. — Налята — обърна се към Тони. — Аз разцъфнах преди Бейли, въпреки че тя е година по-голяма от мен.

Бейли подпря лакти на масата, нетърпелива да попречи на Тони да продължи да я оглежда. Сякаш можеше да се получи по-неловко.

— Помниш ли едно от гостуванията си по празниците, когато пробва един от сутиените ми и го натъпкахме с чорапи? — Мелинда отметна глава назад и се разсмя. — Мама ни погледна и направо изплю чая.

Някои спомени трябваше да бъдат заровени и този бе от тях. Сутиненът притискаше ребрата ѝ, беше непознат, стегнат, но я накара да се почувства пораснала и тя облече един от меките кашмирени пуловери на Мелинда върху него. Беше решила, че като влезе в стаята с възрастните, ще прилича на тях, но баща ѝ почервения като цвекло, майка ѝ ахна и настоя да се преоблече незабавно.

— Спомням си.

— Бяхме глупави хлапета — Мелинда преплете пръсти с Тони. — Всъщност онзи ден с Тони обсъждахме възможността да си имаме деца, нали?

Тони я погали по ръката.

— Точно така.

Добре че смениха темата.

Мелинда приближи лице до Тони.

— Представяш ли си какво сладурско ще бъде бебето ни? — Тя го целуна по бузата, преди да избърше с пръст петното, което остави. — Или бебета. Нали знаеш, че близнаците са нещо обичайно за семейството ни? Ще бъдат съвършеното съчетание от моя ум и твоята красота.

Бейли едва не се задави с газираната вода и бе готова да се закълне, че Тони направи гримаса.

— Твоят ум ли? — попита той.

Мелинда се наведе над масата и заговори с престорен шепот.

— Тони не е издържал нито един изпит в университета, но да не кажеш на някого. Не обича да се говори по този въпрос.

Тони настръхна.

— Става въпрос за един-единствен изпит, миличка. Ще ми се да видя ти как щеше да изкласиш. Нямахше да е блестящо, обзалагам се. Както и да е, в семейството ми има предостатъчно умни мъже. Братовчед ми ще спечели Нобелова награда за наука в близко бъдеще. Сигурен съм, че ще стане, така че вземи да си промениш мнението.

— Извинявай, Тони — запърха с мигли Мелинда. Той подсмръкна и сякаш се успокои.

Бейли посегна към нова филия хляб.

— Какво толкова забележително е направил братовчед ти?

— Намерил е начин да се напасне ДНК към човека, на когото принадлежи.

— Не разбирам. Естествено, че ДНК принадлежи на човека, от когото е взета пробата.

— Ще се използва в криминални разследвания. Ако някой остави капка кръв или косъм на местопрестъплението, те ще могат веднага да определят кой го е направил. Да кажем, че имат заподозрян, правят теста и разбират със сигурност дали са хванали правилния човек.

— Гадост. Може ли повече да не говорим за коса и кръв? — Мелинда се престори, че ѝ се гади.

Бейли не ѝ обърна никакво внимание.

— Определено заслужава Нобелова награда за това. Звучи по-скоро като магия, не като наука. И той ли е учил в Кеймбридж.

Тони поклати бързо глава, без да скрие раздразнението си. Значи беше объркала.

— Оксфорд. Семейството ни учи в Оксфорд.

— Така де, извинявай.

Донесоха поръчката. Пържолата ѝ блестеше от сос, но едва изля няколко хапки, и Тони настоя да тръгват. Бейли нямаше желание да ходи на клуб, предпочиташе да остане тук и да си дояде вечерята, но да остане сама на масата, щеше да е унижително. Грабна още няколко картофчета, преди да ги последва към таксито.

Спряха пред някогашна църква, където се бе подредила опашка нетърпеливи веселяци. Бейли възнамеряваше да продължи, но Мелинда я изтегли от таксито. Оттам сякаш я поде някаква магнитна сила, потегли я покрай охраната към зейналата паст на входа. Тя се зарече да остане не повече от десетина минути в клуба, да изпита силата на волята си, докато Тони и Мелинда се разсейват с нови приятели и нови наркотици. Погледна часовника си. Щеше да се прибере преди полунощ и да стане рано, навреме за срещата на анонимните алкохолици в осем и трийсет.

Темата на вечерта беше „Голи докъдето смеете“. Дълги кльощави крака се показваха сред преплетените тела на многолюдния дансинг. Светлините пулсираха в такт с песен на „Том Том Клуб“ и от време на време танцуващите приличаха на един организъм, на звяр, поел в търсене на удоволствие.

Щом влязоха, Тони и Мелинда завиха надясно. Сигурно търсеха още кока, която обикновено се намираще в някоя от малките стаички долу — частните помещения, където гостите на клуба се гърчеха един до друг или вземаха наркотици, или правеха разни неща, за които щяха да съжаляват на сутринта.

Тя се качи по стълбите, за да вижда по-добре, и се облегна на балкона, заразглежда тълпата. Не мярна познати лица. Преди четири месеца щяха да се отнесат с нея като с кралска особа още от мига, в който минеше покрай охраната. Като част от антуража на Тристан, вратите се отваряха и хората я приемаха.

— Виж ти, и ако това не е гаднярката Бейли, която забива ножове в чужди гърбове.

За вълка говорим... Тристан.

Не беше само Тристан, ами и Уонда, и двама асистенти от фирмата се спотайваха по-назад, опитваха се да си придадат отегчено изражение на готини и търсени хора.

— Какви ги приказваш? — Тя знаеше, че е по-добре да го нападне, но не можа да измисли подходящ отговор.

Той я изгледа злобно.

— Приела си работата у Мелинда, нали? Как върви? Всички са наясно, че братовчедка ти не може да плати. И откъде го знаят? Лично аз им го казах.

Това обясняваше липсващите работници. Парите на Тони щяха да разрешат проблема, но сега трябваше да се разправя с Тристан.

Той й беше дал много, беше я взел и обучил, караше я да се чувства умна и талантива. Навремето беше нищо и никаква асистентка, но той беше забелязал, че тя винаги влага допълнително усилия, остава до късно и върши нужното, когато възникне спешен случай.

— Виж, Тристан, съжалявам. Наистина съжалявам. Мелинда ми подхвърли кокал. Както сам каза, все още не може да си го позволи. Ти обаче защо се занимаваш с този въпрос?

— Искаш да кажеш, че ми правиш услуга ли?

— Съвсем нямах предвид това.

Уонда проточи дългия си врат напред.

— Тя направо ти го измъкна изпод носа, Тристан. Бях там.

Тристан изсумтя.

— Аз те изпратих в рехабилитационен център, а ти така ли ми се отплащаш?

Беше прав. Каквото и да бе намислила да каже в своя защита, го забрави на мига.

— Направи много за мен, Тристан, извинявам се. Трябваше първо да се обърна към теб, но всичко се случи толкова бързо. Бях отчаяна. Нямах нито пари, нито работа, нито жилище. Мелинда предложи и трите. Поне временно.

Той наклони глава на една страна, за момента умиловителен.

— Можеш да довършиш апартамента на братовчедка си. Но това е последната работа, която ще поемеш. Няма да ти позволя да ми крадеш бизнеса. Не забравяй, че мога да те съсия в този град.

Оставиха Бейли разтреперана, стиснала с една ръка парапета на балкона, притиснала другата към сърцето си, което блъскаше така, сякаш се беше надрусала яко.

Тристан можеше да ѝ попречи да напредне в кариерата. Защо не го предвиди? В рехабилитационния център съветниците я бяха посъветвали да си направи план за след като излезе и тя мислеше да се премести на ново място — Лос Анджелис или Сан Франциско, за да започне на чисто. Само че това бе трудно осъществимо, когато нямаш нито пари, нито връзки.

Трябваше да позвъни на някой от анонимните алкохолици. Или на съквартирантката си от Силвър Хил. Трябваше да признае, че единственото, което иска в момента, е шот текила. Нещо изгарящо и бързо, което да отнеме болката и напрежението. Мисълта, че ще застане на някой ъгъл, ще тъпче монети в телефона и ще се събуди момиче, което не познава, ѝ се стори жалка. Отчаяна. Тя не беше такава. Все още не.

Една напитка. Повече нямаше да пие. След това щеше да се махне оттук и никога повече нямаше да се върне.

В чантичката имаше само няколко жетона за метрото и банкнота от пет долара. Пребърка всички джобове и почти се разплака от радост, когато откри двайсетачка. Това беше фондът ѝ за спешни случаи.

Текилата се оказа точно толкова хубава, колкото очакваше. Не, беше още по-хубава. Беше като течен огън. Щеше да си тръгне, след като се сбогува с Мелинда и Тони и ги предупреди, че Тристан е побеснял. Откри ги в някогашната крипта, сега пълна с готини канапета и приглушена светлина. На масата пред тях се виждаше линия кока, на пода беше оставена бутилка шампанско в охладител.

— Бейли, къде беше? Седни, целуни ме.

Мелинда беше отпусната, щастлива и напълно размазана.

Бейли седна до нея.

— Тристан ни е обявил война. Побеснял е, че си ме наела. Наистина е бесен.

— Майната му. Аз ще се погрижа за теб. Не се тревожи за нищо — тя наля на Бейли чаша шампанско, разля част в скута ѝ, но така и не забеляза.

— Не, повече не.

Тони се наведе напред, стиснал в ръка навита банкнота.

— Вече си пила.

— Само едно.

Мелинда се изкиска.

— Хайде, пийни си шампанско.

Топлото чувство от шота започваше да си отива. Можеше да се измъкне отзад и да вземе такси, да се прибере и да мисли за пържолата, която така и не успя да довърши. Или пък да остане: в тази стая, дълбоко в недрата на сградата, където поколения нюйоркчани са търсели опрощение за греховете си, и да се почувства добре през следващите час или два. Да засити апетита си.

— Дори не може да става въпрос за избор.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ню Йорк Сити, ноември 1884 г.

Както ѝ беше обещано, каретата я чакаше точно в единайсет на Седемдесет и втора улица пред Дакота Билдинг. Щом излезе, Сара свали дългата пелерина, доволна, че вечерта е приятна, и приглади роклята си. Беше прекарала последните три вечери в упорит труд над шевната машина, за да стесни силуета и да промени ръкавите според модата, и макар роклята да не беше свършена, щеше да свърши работа. Усещаше как ръцете ѝ овлажняват в ръкавиците.

На Петдесет и девета улица каретата спря рязко. Вратата се отвори и господин Камдън се появи, осветен отзад от уличните лампи.

— Готова ли си да видиш най-ужасното от обществото? — Той се настани до нея и ѝ подаде деликатна маска, украсена с пера от паун, в синьо и зелено. Неговата беше боядисана в антично златно.

Дори във вечерно облекло той изглеждаше така, сякаш току-що е участвал в битка. С този извит нос нямаше начин да се скрие фактът, че не прилича на човек от висшето общество. Само че приятното несъответствие между изисканите му дрехи и грубоватото му тяло я накара да притаи дъх.

— Сигурен ли сте, че е разумно? — Тя стисна здраво връзките на маската. — Няма да ви се отрази никак добре да ви видят с човек от персонала на Дакота Билдинг. Ще ми съдерат кожата. И вашата също.

— Вече уведомих, че братовчедка ми Имоджин Кътбърг ще ме придружи. Ще пообиколим и ще поразгледаме, преди да си тръгнем. Никой няма да забележи, обещавам.

— Имоджин Кътбърг ли? Това ли беше най-доброто, което успяхте да измислите?

Той се нацупи шеговито.

— Държа да ви уведомя, че наистина имам братовчедка, която се казва Имоджин Кътбърг и тя е нежна душа — той замълча, замисли се. — Зъбите ѝ са доста криви и не е от най-умните, въпреки това е очарователна.

— Тогава мога единствено да си представя какво виждате в мен.
— Тъмнината я правеше дръзка.

— Прекрасни зъби и ум, остър като бръснач, щом държите да знаете.

Добре че не можеше да види руменината, която пропълзя по врата ѝ и стигна чак до върха на главата ѝ.

Каретата най-сетне спря пред една къща. Сара си пое дълбоко дъх и слезе. Спомни си всички предупреждения на майка си за позата и поведението, когато си с прилична рокля, и пристъпи на тротоара към огромната входна врата с две колони.

Вътре се оказаха притиснати от гостите. Господин Камдън беше казал, че списъкът с поканените е над хиляда и тя беше благодарна, че е така, тъй като многолюдният прием ѝ гарантираше анонимност. Всички се опитваха да се вмъкнат в грандиозната бална зала и Сара се остави множеството да я понесе напред, а ръката на господин Камдън на лакътя ѝ вдъхваше увереност. Той я поведе към единия край на просторното помещение, откъдето можеха да наблюдават, без да ги блъскат.

Ако нощта не се беше превърнала в сън, балната зала го гарантираше. Нишите с фонтани и катерливи лози преобръщаха света. Тежестта на стените от груб камък придаваха илюзия за тропическо небе, което покриваше куполообразния таван.

— Роклята ви е чудесна! — Господин Камдън направи няколко крачки назад и я огледа. Нямаше нужда от огледало, за да знае, че изпълва прекрасно роклята — по лицето му се изписа наслада. — Отива на цветята. — Той посочи ваза с розови рози, които ги скриваха от погледите, един от стотите подобни букета в цвят от слонова кост до алено. Огромните палми и папратта около мраморните колони бяха в отговор на модните изисквания за зеленина вътре в къщата.

— Тук е като в джунгла — тя беше горда и смутена, нетърпелива да отклони вниманието му.

— Джунгла с ламперия, свалена от шато във Франция.

— Май камината им е достоен съперник на нашата — отбеляза Сара.

Господин Камдън я погледна.

— Камък от Карлайл и гравирано дърво. Струва ми се шест метра широка. Онази в трапезарията на Дакота Билдинг е нищо и

никакви четири метра и половина. Извинявам се за това, госпожице Кътбърг.

— Така и трябва.

Дори да беше извикал истинското ѝ име, пак нямаше да привлечат ничие внимание. Господин Камдън се пресегна за две чаши шампанско от подноса на преминаващ сервитьор и ѝ подаде едната.

— Елате да разгледаме — той я поведе по коридор, който ги отдалечи от тълпата.

— Колко ли слуги са нужни, за да поддържат тази къща? — попита тя. Шампанското кипна в носа ѝ и тя кихна.

— Малко по-малко от четиридесет, доколкото съм чувал — той спря пред една врата и я отвори.

Бяха в библиотека, най-внушителната, която Сара бе виждала някога. Стените бяха скрити зад полици с книги, три нива, опасани от тесни балкони. Камина от кървавочервен мрамор ѝ напомни сурова пържола, прорязана от мазнина. Пристъпи по-близо, привлечена от фигурите, гравирани на полицата: десетки пухкави бебета, всяко сграбчило друго или в пристъп на гняв, или на съперничество.

— Какво е това?

Господин Камдън се приближи и въздъхна.

— Знам, ужасно е, нали?

— Аз бих казала, че херувимчета са по-подходящи за подобно грандиозно помещение — тя посочи декоративните панели на тавана. — Не и тези дяволски създания.

— Сега разбирате ли негодуванието ми? Да притежаваш толкова пари и да ги пилееш за простотии — обърна се към нея. — Затова искам да се отделя от Хардънбърг, да отворя своя фирма и да започна да променям света. Сграда след сграда! Повече никакво европейско влияние. Прави линии, които се извисяват към небето.

— Говорите за преобразяване на целия град, нали?

— Може би. Все някой трябва да се заеме.

Сара погледна витражите и порцелановите вази.

— Как знаете кое е наистина ценно, след като всичко е ценно?

Той се разсмя.

— Именно — маската прикриваше изражението му, но очите му сияеха от удоволствие.

Сара застина на място, когато дълбок глас откъм коридора прозвуча съвсем близо.

— Някой идва. Какво ще правим?

Господин Камдън стисна ръката ѝ и я дръпна в ниша, отстрани на главната стая, така че да не се виждат.

Тя се опита да се отдръпне, но нямаше смисъл. Бяха хванати в капан.

Господин Камдън приближи уста до ухото ѝ.

— Ще останем тук тихо. Сигурно идват да пушат и скоро ще си тръгнат.

Сара се дръпна колкото може по-навътре. В нишата имаше полици, но вместо книги в кожена подвързия, тук бяха подредени какви ли не артефакти. Древни ръкописи бяха поставени до блестящи мечове, хилеха им се гротескни пластики от чужбина. Ужасена, да не би да събори нещо, Сара не смееше да помръдне.

Проскърцването на кожа, последвано от мирис на пура, разкри, че господин Камдън е бил прав. Мъжките гласове станаха по-силни.

— Те направо полудяха! — Човекът, който заговори, мърмореше сърдито и гърдите му свиреха. — Госпожа Ръдърфорд едва не е била прегазена онзи ден на Пето Авеню. Кочияшът ни трябвало да напердаши добре хлапето. Няма никакъв усет тези улични деца.

— Ще ми се да можехме да ги натоварим на кораб и да ги пратим някъде — отвърна другият. — Те превръщат Ню Йорк Сити в опасно място.

— Какви благородни души — измърмори господин Камдън толкова тихо, че Сара едва го чу. Той взе един нож от полицата. Дългото острие бе с остър връх, а ръкохватката бе украсена с извивки от злато и сребро. — Сигурен съм, че хлапето с радост би докопало някой от тези, за да им даде да разберат. Поне аз бих направил така. Надути глупаци!

— Не бива да пипаме нищо — изрече с устни Сара.

Висок женски глас прекъсна тихия мъжки разговор.

— Господин Ръдърфорд, не можете да се криете тук. Няма начин.

Господин Камдън остави ножа и Сара се сгуши по-близо до него.

— Скъпа госпожо Ръдърфорд, трябваше да се сетя, че ще ни откриете.

Последва ново мърморене и мъжете излязоха — след тях остана зловонният мирис на пури.

Вече не си играеха да подиграват богатите, криеха се в библиотеката на господин Ръдърфорд, подслушваха, пипаха съкровищата му. Господин Камдън може и да имаше достъп до висшето общество благодарение на съпругата си, но Сара бе натрапница. Прояви се като глупачка, като дойде.

— Тръгнаха си.

Господин Камдън не помръдна.

— Чакайте малко, нека да се отдалечат — той вдигна ръка и докосна леко Сара по бузата.

Тя притаи дъх, прикована от стоманените му очи.

— Прелестна си, Сара.

Силата на жеста бе физическа, сякаш той я смаза в прегръдка. Макар тя да не притежаваше богатството и положението на останалите гости, на господин Камдън му беше все едно. Собственият му скромнен произход означаваше, че я разбира по-добре от когото и да било друг. Той не я възприемаше като слугиня или икономка, а единствено като жена.

Докосна устните ѝ с пръст.

— Трябва да се връщаме в Дакота Билдинг. Веднага.

* * *

Когато се върнаха, беше един след полунощ и в сградата беше тихо като в катедрала. Той настоя Сара да му направи компания на чаша шери. В хола свали наметалото от раменете ѝ и го остави на близкия стол, докато наливаше напитките им. Тя нямаше никога вече да облече толкова прекрасна рокля. Колко много изкушения за толкова кратко време! След като слънцето изгрееше, тя щеше да се върне на работа и да се заеме с оплакванията на другите. Нощта обаче беше нейна.

Той се върна, подаде ѝ чашата и двамата се настаниха на канапето.

— Може ли да те наричам Сара?

Тя кимна.

— Може.

— А ти ще ме наричаш ли Тио?

— Разбира се. Когато сме сами.

Той въздъхна.

— Знам, че и двамата не сме за това общество. Единствената причина скромен архитект да бъде допуснат на бал, е, че съпругата му има положение, докато ти си дъщеря на граф, а трябва да се промъкваш под измислено име.

— Нали не си забравил, че нито един от нас не се интересува от този начин на живот? Само колкото да му се присмиваме.

— Само че ме притеснява фактът, че се трудиш в този затвор и ръководиш хора като госпожа Хейнс и Фицрой. Заслужаваш много повече.

Тя се разсмя.

— Наричаш това затвор?

— Великолепен затвор.

— Всеки от нас си има свой великолепен затвор, дори кралицата.

— Сега се превръщаш във философ — той отпи от шерито си. — Знаеш ли кого ми напомняш тази вечер?

Тя поклати глава.

— Пепеляшка на бала, анонимна и красива.

— Ако е така, изглежда, съм се прибрала без две пантофки и без принц — интимността бе прекалена. — Моля те, трябва да си вървя. Не искам да те задържам повече.

Той стана и ѝ подаде маската.

— Ще я задържиш ли за спомен?

— С удоволствие — тя приглади перата. — Благодаря, Тио.

Той пристъпи към нея.

Неочаквани спомени, нежелани, нахлуха в главата ѝ. За езика на господин Ейнсуърт, ръцете му пълзят по нея, кръв.

Тя се стегна, несигурна какво да прави. Тио не помръдваше, чакаше, наблюдаваше я.

— Разкажи ми.

— Не мога — тъмнината, споменът за онова, което бе направила, почти я разплакаха.

Той се отдръпна и ѝ подаде чашата шери. Тя отпи и се обърна към огъня, загледа се в пламъците.

— Аз ли направих нещо? — В гласа му прозвуча болка.

— Не. Разбира се, че не.

— Надявам се, разбираш, че те чувствам близка, че ми е много приятно да съм с теб. Извинявам се, ако съм те притеснил с близостта си.

— Не е това. Съвсем не е това — де да можеше да обясни.

— Какво тогава?

Тя заговори, отначало несигурна какво да разкрие.

— Когато бях млада, ме изпратиха да чиракувам при една шивачка. Госпожа Ейнсуърт беше ужасна и ни държеше да работим до късно през нощта, когато очите ти се напругат от усилие да шиеш добре на светлината на свещта. Тя беше гадна, но съпругът ѝ беше весел, мил. Той ни носеше бонбони, хвалеше работата ни. Не разбирах, че дебне другите момичета. Една по една ги издебваше сами. Тогава си мислех, че вниманието му означава, че съм специална.

— Била си младо момиче, невинно.

— Госпожата работеше над рокля за графинята — Сара подръпна полата си. — Тази рокля. Когато беше почти завършена ме накара да я пробвам, за да провери дължината. Той влезе, когато бях облечена в нея — тя премълча за погледа, който господин Ейнсуърт ѝ отправи — на удоволствие и копнеж. Колко бе доволна от силата си. Не спомена пред Тио как същия следобед другите момичета я бяха предупредили за вниманието, което им оказва господин Ейнсуърт, за извратените неща, които ги е принуждавал да правят. Цветът на ученическия ѝ флирт бе увехнал, заменен от срам и отвращение. И от ярост.

— Късно същата вечер тя ме накара да довърша подгъва. Не чух как господин Ейнсуърт се промъкна зад мен.

Тио поклати глава.

— Наведе се над мен, подпрял се с една ръка на масата, и зашепна ужасни неща, докато се притискаше в гърба ми. За момент застинах, но след това направих нещо ужасно — тя си пое дълбоко дъх, спомнила си студенината на метала върху пръстите. — Грабнах ножицата и я забих в ръката му.

— След това какво стана? — Тио я обърна към себе си, но тя все още не намираше сили да го погледне в очите. Вдъхна аромат на портокал и дим.

— Изтичах на горния етаж, все още стиснала роклята, събрах си багажа и избягах в Лондон. Намерих си работа като прислужница на едно ужасно място, мърлява странноприемница.

— Господи, Сара! Какво си преживяла! Какво си постигнала! — Той вдигна брадичката ѝ и я погледна. — Разбирам напълно. Аз щях да направя същото с пастрока си.

— Наистина ли?

— Една година, за рождения ден на мама, бях направил тетрадка със скици за нея. Бяха рисунки на замъци и къщи, една на нея в красива рокля, подобна на тази, в която си облечена ти, въпреки че тя никога не е притежавала подобна рокля. Мама се навеждаше над всяка страница, прокарваше пръсти по линиите, сякаш бяха брайлова азбука. Това обаче вбесяваше пастрока ми. Той настоя тя да хвърли тетрадката в огъня. Знаеше, че по този начин ще прекърши духа ѝ, също и моя. Щом видях задоволството в очите му, когато тя я предаде на пламъците, ми се прииска да имам револвер. Щях да го застрелям в лицето — той потри очи, сякаш се опитваше да заличи спомена. — Извинявай.

— Защо? — Тя искаше той да продължи да разказва, да усети продълго агонията от близостта.

— Не мога да се откъсна от теб. Ако се случи нещо странно с някой от обитателите или работниците, да знаеш, че ти си човекът, с когото искам да го споделя, при това веднага. Притеснявам се, че съм прекалил, а се опитвах неведнъж да се отдръпна.

— Разбирам. Постъпил си правилно.

— Не искам да ме възприемаш като господин Ейнсуърт, но Сара... Вече не искам да постъпвам правилно.

Тя, не той, започна целувката. Копринената рокля се смъкна от раменете ѝ като розови венчелистчета по време на знойно лято и с нея си отидоха мъчителните спомени за господин Ейнсуърт. След това Тио я прегърна внимателно, нежно, пред камината.

Сара се отпусна, потъна в сенките на Дакота Билдинг, отпусна се между дебелите стени, които заглушаваха всички звуци и страхове.

* * *

— Госпожа Камдън е тук!

Дейзи влетя в офиса на Сара с поруменели бузи. Сара не беше спала предишната вечер, на зазоряване се промъкна в стаята си от апартамента на Тио, стиснала в ръка маската с паунови пера. Може би не чу правилно.

— Моля?

— Съпругата и децата на господин Камдън пристигнаха. В момента отиват към апартамента и госпожа Камдън каза, че иска да ви види незабавно.

— Но тя трябваше да пристигне следващия вторник, нали така?
— Въпросът беше глупав и не променяше факта, че жената вече е в Дакота Билдинг, но Сара трябваше да спечели време, за да осмисли тази нова информация.

— Знам, но вече е тук. Децата са очарователни, облечени еднакво. Ще направя същото, когато имам деца.

— Отивам веднага. Междувременно повикай прислужниците от етажа, за да разопаковат багажа им.

Неочакваното напрежение в гласа ѝ стресна Дейзи.

— Добре, госпожо.

След като момичето затвори вратата, Сара стана и отиде до прозореца. Какво се надяваше да види? Как Тио идва към нея, готов да я поеме в ръцете си и да ѝ каже, че я обича ли? Не, разбира се. Това беше кратък сън, когато двамата избягаха в друг свят, сътворен от показната красота на хората и обстановката на бала. Сега всичко бе приключило.

Прииска ѝ се да се скрие в стаята си и да заспи. Да спи, докато минат години и Тио вече не живее тук, а тя може да си върши задълженията, без да се надява, че няма да се натъкне на него на някой ъгъл.

В апартамента на Тио цареше трескаво оживление, носачите пренасяха сандъци, прислужниците се стрелкаха наоколо като ято гъски с бели шапчици. Тя се поколеба във фойето, подпряна с една ръка на камината, заслуша се. Женски глас с мелодично английско произношение се носеше над останалите.

— Емили, сигурна съм, че куклата ти е някъде тук. Прояви търпение и ще я намерим.

Сара пристъпи напред. В хола бе застанала жената от онзи ден в хотел „Лангъм“. Косата ѝ падаше на съвършени руси вълни, тя беше в тъмносиня карирана рокля за пътуване. Сара не можеше да отрече, че жената е красива. Светлата кожа и коса би трябвало да я обезличат, но тя имаше златистозелени очи с невероятни мигли, толкова черни, сякаш бяха на друг човек. Нямаше съмнение, че Тио е бил омагьосан още първия път, когато я е видял. Тя бе истинска мечта за всеки художник.

Беше застанала права в средата на стаята и говореше на момиче, в което Сара разпозна по-голямата ѝ дъщеря. Момичето беше брюнетка, приличаше на Тио.

— Госпожо Камдън — гласът на Сара неочаквано стана писклив. Тя прочисти гърлото си. — Аз съм госпожа Смайт, лейди мениджър.

— Точно така. Запознахме се в Лондон.

— Да.

Тя пристъпи напред и подаде облечена в ръкавица ръка.

— Вие спасихте дъщеря ми Лула, а аз така и не успях да ви благодаря както подобава. За щастие, господин Камдън настоя да дойдете чак в Америка с нас, така че най-сетне мога да го сторя.

Сара остана на място. Беше забравила колко изразителен е английският. С лека промяна на тона лесно можеше да се отправи обвинение или пък да се зареди със сарказъм. Още през първата седмица в Дакота Сара осъзна, че американците не разбират подтекста в зависимост от интонацията ѝ. Трябваше да им се каже какво точно е нужно, както и неотложно. Не можеше да зависи от фрази като: „Искрено се надявам да дойдете навреме за работа“.

В думите на госпожа Камдън долови нещо. Дали не беше предупреждение? Или пък си въобразяваше?

— Няма нужда да ми благодарите.

— И без това имаме трудности с настаняването. Леглата в детската трябва да се разместят. Не ми харесва как са разположени.

— Разбира се.

— Мини!

Тио влезе в стаята, но спря, когато забеляза Сара. За момент двамата останаха напълно неподвижни, впили поглед един в друг, преди малкото момиченце да се втурне към него.

— Папа!

Тио коленичи и я пое в ръце.

— Милинката ми Емили, каква неочаквана радост! — Вдигна поглед към съпругата си. — Пристигате по-рано.

— Разбира се. Морето беше благосклонно — тя посочи Сара. — Тъкмо давах нареждания на госпожа Смайт. Това е всичко засега, госпожо Смайт.

— Разбира се — Сара изгаряше от срам.

— Чакайте.

Гласът на Тио я спря.

— Госпожо Смайт, благодаря ви за помощта.

Тя не срещна погледа му.

— Пак заповядайте.

— Куклата ми! — Емили сграбчи ръкава на баща си. — Няма я, а мама не иска да направи нищо.

— Достатъчно — умората в гласа на госпожа Камдън напомни на Сара за нейния първи ден в Ню Йорк Сити и изпита съчувствие. — Прислужниците са заети да разопаковат багажа, но съм сигурна, че госпожа Смайт ще ти помогне.

Съчувствието се стопи.

— Госпожа Смайт има други задължения, с които трябва да се занимава — отвърна Тио.

За момент Сара остана безмълвна, докато момиченцето не й отпрати срамежлива усмивка.

— Може ли, моля ви — обърна се към нея малката.

— Разбира се.

Докато Сара извеждаше детето от хола, тя чу какво казва госпожа Камдън на Тио.

— Мислех, че апартаментът ни ще бъде в много по-добро състояние. Стаите са в ужасен вид.

— Работя, Мини.

Жената не отговори. Представи си ги как се прегръщат и целуват. Тя все още усещаше вкуса на неговите устни по своите.

Сара и Емили търсиха куклата не повече от две минути и я откриха заклещена между шкаф и стената. Близнаците Лула и Лутър скоро дойдоха при тях. Лула, момиченцето, което Сара беше спасила онзи ден, който й се струваше безкрайно далечен, приближи до Сара, подръпна полата й и затича обратно при брат си с хитра усмивка. Дете

с дух, реши Сара. Твърде дръзка, което обясняваше нещастieto, което едва не я сполетя в Лондон. Момченцето имаше красиви руси къдрици, също като сестра си. То стоеше малко настрани, несигурно как да постъпи.

След като откри куклата на Емили, Сара си тръгна и затвори вратата на апартамента с шумно щракване. Зарече се от сега нататък да се държи далече от семейството.

— Сара.

Тио я чакаше в коридора.

— Много съжалявам, че не ни остана нито една минута заедно. Искях да се извиня.

Тя го погледна.

— Няма нужда. Така е по-добре.

— Но снощи...

— Да не говорим за това — плач на дете се понесе иззад вратата. — Трябва да се върнеш при семейството си.

Вместо да чака асансьора, Сара тръгна по стълбите, като внимаваше стъпките ѝ да звучат равномерно, въпреки че най-голямото ѝ желание беше да се втурне като обезумяла далече от мъжа, към когото се бе стремила през изминалия месец.

Същата вечер ѝ се искаше да изяде вечерята си сама в трапезарията на персонала, но Дейзи и госпожа Хейнс ѝ помахаха да отиде на тяхната маса, където седяха заедно с млада жена с празен поглед и кестенява коса.

— Това е госпожа Хъникът, бавачката на семейство Камдън — представи я Дейзи.

Сара кимна отривисто на момичето.

— Моля ви, уведомете ме, ако семейството има нужда от нещо, докато се настаняват.

— Разбира се. Засега всичко изглежда спокойно. Въпреки че никога не се знае какво може да изскочи — очите ѝ, макар и приятни, бяха близко разположени.

— Отдавна ли работите за семейството? — попита госпожа Хейнс, докато набождаше картоф с вилицата.

— Поех работата през лятото, след като освободиха предишната бавачка.

— Децата ми се струват очарователни — Дейзи се подпря на лакът на масата и се заигра с немирна кърлица.

— Доста са буйни — усмихна ѝ се мило госпожа Хъникът. — Да ви кажа, истинска благодат е, че господин Камдън е тук, за да им даде да разберат какво е дисциплина.

— Той е доста зает с работата си.

Сара нямаше намерение да привлече вниманието към себе си. Госпожа Хейнс наклони любопитно глава.

— Въпреки че Дакота Билдинг вече е открита, той е започнал работа над следващия проект на господин Хардънбърг. Съветвам ви да обръщате повече внимание на малката Лула. Тя притежава повече безразсъдна смелост от момичетата на нейната възраст.

Бавачката кимна.

— Съгласна съм. Невероятен дух.

— Какво представлява госпожа Камдън? — попита Дейзи.

Сара трябваше да я спре да разпитва, но самата тя искаше да чуе отговора. Отпи от чая си в опит да преглътне по-лесно боба. Трябваше да си поговори с готвачката, тъй като вечерите на персонала нямаха нищо общо с вкусотиите от пикника. Сара прибави и това към списъка с утрешните задачи.

Госпожа Хъникът размаха вилицата, очарована, че има слушатели.

— Тиха жена, често си лежи, защото е болна от нещо. Жалко, защото има великолепни рокли. Не знам дали ще може да вирее тук, в пустошта. Чух, че пътуването до града било цяла вечност.

— Градът постепенно се изтегля на север — не се сдържа да вметне Сара. — Има величествени къщи по Пето Авеню и останалите улици с номера около петдесет и казват, че щели да строят и около парка. Ние обаче сме първата.

— Няма да е достатъчно скоро за мен — обади се Дейзи. — Чухте ли за снощния бал с маски у семейство Ръдърфорд?

— Не, какво? — Госпожа Хъникът едва не скочи от мястото си. Дейзи си беше намерила сродна душа, когато ставаше въпрос за мечти.

— Пише всичко в следобедния вестник. Имало е над хиляда гости, но някой откраднал някакво съкровище.

Госпожа Хейнс изсумтя.

— Съкровище ли? Какво съкровище?

Дейзи се огледа и сниши глас, нетърпелива да разкаже за интригата.

— Тази сутрин открили, че от библиотеката на господин Ръдърфорд липсва ценен нож. Струвал хиляди долари. Бил от Тибет.

Споменът за дръжката в злато и сребро изникна в ума на Сара. Та тя беше на по-малко от трийсет сантиметра от него. Ами ако Тио си помисли, че тя го е взела?

Дояде храната в чинията си и изпрати носач със запечатана бележка до Тио, в която го молеше да се срещнат на покрива в осем.

Докато крачеше и го чакаше, осъзна колко глупаво постъпва. Отчаяно ѝ се искаше да има шанс да поговори с него, и използва ножа за извинение. Канеше се да хукне надолу, когато той се появи.

Тио се огледа, след това пристъпи към нея и я прегърна. Точно това искаше тя повече от всичко на света. Той да я прегърне за последен път.

— Мила моя, много се извинявам, че не ни остана време да поговорим. Канех се да дойда при теб, когато получих бележката — дръпна я към един ъгъл, където се издигаше комин, и я облегна на тухлите. Ръката му се спусна по бузата до брадичката и той я задържа с палец и показалец. — Това ми харесва. Това искам.

След това я целуна, дълго, сладко, галеше я нежно с език и тя усети как всичко в нея се преобръща.

Тя отпусна глава на рамото му. Хладният въздух докосваше лицето ѝ, но тя не искаше да слезе долу.

— Ти разбра ли, че снощи нещо е изчезнало от библиотеката на семейство Ръдърфорд?

Тио отметна глава назад и се разсмя.

— Ти ли си била? Трябва ли да те претърся за контрабанда?

— Било е взето точно от мястото, където стояхме.

— Вероятно е някой от слугите. Както и да е, не бих взел нож.

— Наистина ли? А какво би задигнал?

— Някоя от фантастичните книги от Средните векове. Ще има с какво да се забавлявам, докато полицията ме открие.

Никога досега тя не беше разговаряла с такава лекота, толкова открито с друг човек и я болеше, че разговорът ще приключи. Нямаше обаче начин да продължат, защото семейството му беше съвсем

наблизо. Той беше женен. Имаше три прекрасни деца. Не можеше да рискува щастието им.

— Извадихме късмет, че не ни хванаха заедно, Тио — гласът ѝ прозвуча по-остро, отколкото предполагаше, че е възможно. — Трябва да продължим живота си. Госпожа Камдън и децата ти са вече тук. Не можем да продължаваме по този начин.

Той въздъхна и потри ръце. Вятърът се усили и Тио вдигна реверите на сакоето си.

— Съжалявам, Сара. Ти си целият свят за мен. Беше огромна помощ във всяко отношение. Искам да знаеш, че съм влюбен в теб.

— Достатъчно — тя си спомни как майка ѝ беше вкаменила сърцето си. Сега бе неин ред. Въпреки че беше много трудно. Двамата бяха влюбени и щяха да работят заедно. — Повече няма да говорим по този въпрос. Довиждане, Тио.

Тя повдигна леко полата си, която, изглежда, си имаше собствено мнение и се беше усукала около краката на Тио, след това се отдалечи.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ню Йорк Сити, декември 1884 г.

Как само ѝ се искаше на Сара да притежава повече решителност. В месеца след срещата на покрива Сара не позволи на Тио нито да я целува, нито да направи нещо друго неприлично, но начинът, по който докосваше леко ръката ѝ, когато се разминаваха в коридорите, беше достатъчен, за да разпали мечтите ѝ нощем. Тя беше убедена, че няма намерение да я накара да се чувства виновна, просто искаше да ѝ покаже, че мисли за нея, че единствената им нощ заедно е нещо, което и двамата ценят.

Тя не отричаше, че има случаи, когато поглеждаше през прозореца на офиса си и го виждаше във вътрешния двор, докато разговаря с други обитатели на сградата, и решаваше, че е време да провери дали новият носач е прилично облечен. По няколко пъти в седмицата Тио се отбиваше при нея или сядаше срещу нея за по пет минути, за да я разпита за съседите и отговорите ѝ бяха спокойни, тихи, защото знаеше, че Дейзи и госпожа Хейнс могат да чуят всичко.

Сега, докато стоеше на прозореца в офиса си, Сара наблюдаваше как семейство Камдън тръгват на парти, децата с еднакви кадифени костюмчета, госпожа Камдън в бледосиня копринена рокля с дантела в екрю. В сравнение с нея Сара изглеждаше неподдържана и натруфена стара мома. Тя пхна розовата копринена рокля и маската с пера от паун в сандъка си още в деня след бала, за да не ги вижда. Никога повече нямаше да ги облече.

След като каретата им мина под арката, Сара си сложи вълнената наметка, за да се разходи до града. Трябваше да купи коледна украса за огромния бор, който Фицрой беше поставил в трапезарията. Трябваша им венци и разни подобни глупости. Настроението ѝ беше много мрачно.

— Имате ли нещо против да дойда с вас? — гласът на Дейзи изтръгна Сара от мрачните ѝ мисли. — Следобедът ми е свободен, а обещах на мама да отида да я видя. Не беше добре.

Последното, което искаше, бе да слуша непрестанния брътвеж на Дейзи, но нямаше как да се измъкне.

— Разбира се. Стига да си готова.

Двете тръгнаха към спирката на влака на Девето Авеню. Сара усещаше, че краката ѝ тежат, сякаш бяха направени от пънове, не от плът и кръв, а тялото я болеше на всяка крачка. Снежинки се сипеха от облаците, сякаш днес времето не го беше грижа за нищо, и покриваха камъните по празните парцели с бял воал.

Влакът влезе в гарата тъкмо когато се качваха на перона.

— Вие къде отивате? — попита Дейзи, когато се настаниха отпред.

— Имам намерение да пазарувам в „Стюарт“ на Бродуей.

— Каква съм късметлийка. Ще слезем на една и съща спирка, защото е на път към нашите.

Сара се намръщи, когато влакът се лашна напред. Все още не беше свикнала да се вози на железницата. Беше удобно, но на нея не ѝ беше приятно чувството да се вози високо над града в тесен вагон, теглен от на пръв поглед малък локомотив. Един силен порив на вятъра щеше да бъде достатъчен да преобърне влака от релсите.

Затова пък на Дейзи ѝ беше много приятно да гледа навън и да сочи различни хора и сградите, покрай които минаваха.

— Всяка седмица ли се виждаш със семейството си в почивния ден? — попита Сара, когато спряха на Четиридесет и втора улица.

Дейзи се оживи, готова да сподели.

— Да. Ние сме десет деца и мама винаги прави яхния. Няма начин да изпусна подобно нещо. Прекарваме и чудесна Коледа. Трябва да дойдете.

Поканата беше напълно неприемлива, но приятна.

— Ти си мило момиче, но аз имам предостатъчно работа и трябва да управлявам сградата всеки ден. Май ни чакат седем партита.

— Днес видяхте ли господин и госпожа Камдън с цялото семейство? Държа да кажа обаче, че госпожа Камдън е доста кисел човек. Но пък господин Камдън е мил.

На Сара не ѝ стана приятно, че описанието на госпожа Камдън я зарадва.

— Дейзи, не бива да говориш за обитателите по този начин. Прекалено фамилиарно се отнасяш — не искаше да мисли за

семејство Камдън. Нито пък за Коледата, която щеше да прекара. Щеше да е ден зад бюрото, последван от вечеря с персонала. Нямаше да е по-различно от празника в „Лангъм“, но тази година беше по-трудно.

Тя разхлаби наметката си. Във вагона беше много топло, пътеките се изпълваха с хора, докато влакът приближаваше центъра.

— В Ирландия ли си родена, Дейзи?

— Не, тук. Аз съм американка. Луничките обаче ме издават. Ще ми се да ги изтрия от лицето си.

Влакът спря рязко и за момент на Сара ѝ се стори, че ще повърне.

— Добре ли сте? — наклони глава Дейзи.

— От това люшкане ми призлява.

— Нали казахте, че на кораба от Англия не ви е станало лошо нито веднъж?

Дейзи помнеше какви ли не неща.

— Нито веднъж. Но там винаги можех да изляза и да глътна малко чист въздух. А тук съм в капан, също като риба в консерва.

Защо го каза? Образът едва не я накара да повърне. Странно, защото се беше возила много пъти на железницата и това никога не ѝ беше правило впечатление.

— Изглеждате ужасно, госпожо Смайт.

— Не, не, добре съм.

Тя пресметна наум. Закъсняваше ѝ. Не бе възможно. Сигурно е объркала датите. Де да можеше да разгледа дълго и продължително календара.

Стигнаха своята спирка. Дейзи припна по стълбите, а Сара си пое дълбоко дъх, докато слизаше след нея. Не бе възможно!

Червенокосо момче изписка името на Дейзи, преди да излязат на улицата. В гласа му имаше не само вълнение, ами и паника.

— Дейзи, идвай бързо! — Той хукна към сестра си. — Мама е болна.

Дейзи стисна ръката на Сара. Лицето ѝ беше посивяло като небето.

— Дейзи, искаш ли да дойда с теб? — Сара не можеше да остави момичето, нямаше да е редно.

— Моля ви, госпожо Смайт. Бихте ли го направили?

Поеха на изток, към неподдържан квартал, в който обитателите на Дакота Билдинг никога не биха припарили. Дейзи посочи сграда от другата страна на улицата, направена от червени тухли, която се различаваше от съседните единствено по цвета на корнизите. Черна противопожарна стълба се спускаше на зигзаг отпред.

Вътре неравно дървено стълбище водеше към площадка на четвъртия етаж с две врати. Дейзи отвори едната от страната на улицата и Сара я последва. Влязоха в кухня с мръсна мивка, пълна с чинии, и стара печка. Чайник, обсипан с рисунки на синчец, бе единствената красива вещ в жилището, което можеше да се нарече коптор. Масата за двама до печката изглеждаше смехотворно малка, след като се знаеше колко деца са се събрали в хола. Грубо, неравно дюшеме минаваше по цялата дължина на стаите до двата прозореца с пердета с избродиран синчец. Сара почувства жалост към майката на Дейзи, която се бе опитала да направи всичко по силите си тук.

Дейзи поговори кратко с момче на около четиринайсет с черна коса и сини очи, с мрачно стисната уста, а след това хлътна в тъмна стая отстрани на хола. Сара погледна останалите братя и сестри, пръснати в стаята. Бяха на възраст между две и осем и въпреки мръсотията тук изглеждаха чисти и добре нахранени.

Сара не можеше да каже нищо на тези деца, за да им помогне, затова мълчеше и се дръпна да седне на разклатен плетен стол в ъгъла. Те също мълчаха, най-малкото подсмърчаше непрекъснато. Дейзи излезе от стаята придружена от лекар с неподдържана брада и гуреливи очи. Той почти не погледна групата и прекрачи през вратата, излезе сам.

— Как е тя? — попита едно от по-малките момчета.

Дейзи не отговори. Сара я последва в тъмната стаичка.

— Лекарят каза, че били дробовете — Дейзи посочи фигурата на леглото, завита с юрган. — Отишла си е.

Сара си пое дълбоко въздух. Не очакваше подобно нещо, не бе сигурна нито какво да каже, нито какво да направи.

— Моите съболезнования. Баща ти тук ли е?

Дейзи поклати глава.

— Замина преди няколко години. Никой не знае къде е избягал. Мама ни издържаше с шиене, а и моята заплата беше от помощ —

Сара долови шока в спокойните думи на момичето. Толкова много братя и сестри, за които да се грижи.

— Ще успеете ли да задържите апартамента, за да останат децата тук?

Дейзи се огледа, сякаш виждаше стаята за пръв път.

— Не знам как ще плащаме за него. Мама искаше да имам подобър живот, а ето какво стана. Само че не мога да си го позволя.

Съжалението и болката в гласа ѝ трогнаха Сара.

— Мама направи същото. Изпрати ме далече, за да се издигна. Пътят ти тепърва започва. Майка ти сигурно е била много горда с теб.

Момчето с черната коса влезе в стаята.

— Мъртва е, нали?

Дейзи не отговори. Отговорът беше очевиден.

— Няма да се справим, не и без онова, което тя изкарваше — каза момчето.

Обсъждането на подобни ежедневни проблеми над мъртвото тяло на майка им може и да изглеждаше неприлично, но Сара знаеше, че оцеляването на семейството е заложено на карта.

Дейзи изпъна юргана, сякаш завиваше дете.

— Ще се справим. Винаги сме успявали.

— Ще си намеря друга работа.

Дейзи поклати глава.

— Ти си най-обикновено конярче, Шеймъс. Какво друго можеш да правиш? Да станеш камериер на някой господин ли? Каквото и да направиш, няма да е като шиенето на мама.

— Тогава прибери се и започни ти да шиеш. Какво ще кажеш? — вирна брадичка той.

— По-разумно е ти да го направиш.

— Няма да върша женска работа. Стига глупости! — В думите му прозвуча острога, сякаш той пренасочваше мъката си в ярост. — Няма да си стоя у дома. Не е редно. Аз съм мъжът.

На Сара не ѝ беше приятно да се дърлят така.

— Трябва да има начин да се справите.

Шеймъс я посочи с пръст.

— Коя е тази?

— Тя отговаря за мен, шеф ми е — обясни Дейзи. — Остави я на мира.

Той излезе, като бълваше порой от ругатни. По бузите на Дейзи се застинаха сълзи, погледът ѝ не се откъсваше от тялото на майка ѝ в леглото.

— Шеймъс ѝ беше любимецът. След малко ще се успокои.

Какви трудности!

— Ще поговоря с господин Дъглас, да видим дали не може да пренареди графика ти така, че да се прибиращ два пъти в седмицата вместо веднъж.

Дейзи вдигна поглед и устните ѝ се разтрепериха.

— Ще го направите ли за мен?

— Разбира се.

Сара остави Дейзи и братята ѝ да скърбят, след като каза на момичето да използва колкото време ѝ е нужно за погребението. Щом излезе на улицата сред шума и мръсотията, думите ѝ към момичето ѝ се сториха глупави, банални. Нямаше никакви гаранции. Каза си, че персоналът в Дакота Билдинг се бе превърнал в нейно семейство през последните два месеца. Сара бе поела ролята на мъдрата по-голяма сестра, докато Дейзи беше дръзко младо момиче, отчасти заради огромното място, на което работеха, но също така, защото нямаше по-стари, които да изтъкват, че нещата „стоят така или иначе“. Докато в „Лангъм“ тя се държеше далече от личния живот на персонала, тук животът на Дейзи имаше истинско значение за нея.

Сара щеше да се опита да помогне. Бе най-малкото, което можеше да направи.

* * *

Сара вдигна поглед от ведомостта, над която стоеше приведена вече пет минути. Господи Дъглас идваше всеки вторник като по часовник, за да прегледа книгите и заемаше мястото ѝ зад бюрото, караше я да чака, докато проверяваше по няколко пъти цифрите, и единственият звук в стаята бе тихото просвирване, когато дишаше. Тя трябваше да бъде подготвена, но тази сутрин прекъсванията нямаха край. Носачите бяха поръсили с борови иглички навсякъде, докато вадеха коледните дървета от апартаментите на наемателите. Господин Бейтс на седмия етаж бе пуснал официално оплакване заради

неспирните политически брътвежи на бръснаря, а госпожа Уесткот настояваше готвачката да сервира пандишпанова торта с крем с чая, въпреки че не беше включена в дневното меню.

Стомахът на Сара все още ѝ създаваше проблеми и обсъждането на тортата не помогна особено, дори след като отпи глътка от бутилката с горчивка на доктор Уокър. Красивото морскосиньо стъкло прикриваше гадния вкус, но госпожа Хейнс, която ѝ го препоръча, след като преди седмица се поинтересува как е Сара със здравето, я увери, че това било еликсир, който ще оправи лошото ѝ храносмилане. Сара пиеше предписаната доза всеки ден, готова на всичко, за да намали позивите на гадене.

От онзи ужасен момент в железницата тя отказваше да се замисля над възможността да е бременна. Времето беше станало ужасно, целият персонал бе болен от нещо. Сигурно затова и на нея ѝ беше лошо, затова се чувстваше толкова отпаднала.

— Нося фактурите от деня за подпис и одобрение, госпожо Смайт — Дейзи ги постави на бюрото ѝ и зачака мълчаливо, докато Сара ги подписваше.

Господин Дъглас отказа молбата на Сара да повишат заплатата на Дейзи и ѝ даде само още един допълнителен свободен ден на месец, за огромно съжаление на Сара. Тя се почувства ужасно, че е дала надежда на момичето, и търпеше намусеното му изражение през трите седмици след смъртта на майка ѝ. Засега най-лошото не се беше случило и семейството все още живееше в апартамента в Ийст Сайд.

Когато подаде обратно фактурите, Сара забеляза, че момичето носи кофа и парцал.

— Какво е това, Дейзи?

Преди Дейзи да отговори, застоялият мирис на риба нахлу в носа на Сара. Без предупреждение препечената филия, която беше яла на закуска, заплаши да излезе и Сара даде знак на момичето да затвори бързо вратата. Дейзи скочи и със смес от облекчение и ужас Сара повърна в кошчето за хартия до бюрото. Сви се на пода, подпряла гръб о шкафовете.

— Господи, о, господи! — Това бе единственото, което успя да изрече. Беше съсипана, напълно съсипана.

Дейзи ѝ подаде кърпичка.

— Какво не е наред?

— Заради кофата с риба е. Изнеси я.

Дейзи го направи и затвори бързо вратата, а след това коленичи до Сара.

— Фицрой ме помоли да я отнеса на готвачката. Много се извинявам.

— Вината не е твоя.

— Лошо ли ви е?

— Не. Всъщност не знам.

Дейзи се поколеба, преди да отговори.

— Не се притеснявайте, скоро ще се оправите. Виждала съм същото и преди.

Паникьосаната Сара вдигна очи. Дейзи знаеше.

— Няма да кажа. Мама имаше същите симптоми с всяко дете — тя кимна тържествено. — Тайната ви е в безопасност. Бяхте толкова добра с мен, когато мама почина. Искам да ви помогна.

Дейзи гледаше насърчително Сара. Макар да беше още момиче, тя бе видяла много бебета да се раждат и умират. Досега в живота на Сара нямаше близки приятелства, освен Тио и за момент завидя на момичето за познанията му. Щеше ли да сбърка, ако ѝ се довери?

— Ти си дете, Дейзи, няма нужда да те обременявам с ужасното си деяние.

— Господин Камдън, нали?

Сара притисна кърпичката към устните си и се опита да запази погледа си безизразен.

— Забелязах как ви наблюдава. Той ви обича — прекарваха толкова много време заедно, че момичето, разбира се, беше забелязало. Сара се бе проявила като глупачка, като си мислеше, че ще скрие.

— Той е женен.

— Но вие носите неговото бебе — въздъхна Дейзи.

Момичето виждаше единствено романтичната страна.

— Никога не бива да узнава — Сара стисна китката на Дейзи. — Не бива да му казваш.

— Разбира се, че няма — думите ѝ звучаха искрено и накараха Сара да заплаче горчиво.

— Не знам какво да правя. Не мога да родя дете. Ще изгубя всичко.

— Познавам човек, който може да помогне. В града има жена, която знае какво да прави.

Сара бе чувала за подобни неща, разбира се. Освен това знаеше, че са безкрайно опасни и невинаги се получава. Само че работата ѝ беше заложена на карта — щяха да я уволнят, ако започнеше да ѝ личи.

— Как ще стане?

Дейзи я погали по ръката.

— Ще разпитам за нея и ще ви кажа.

— Не съм сигурна дали е правилно.

— Разбира се, че е правилно. Да не би да имате друг избор?

Вратата на офиса се отвори и те видяха киселото лице на госпожа Хейнс.

— Какво правите на пода?

— Изпуснах писалка и Дейзи ми помага да я намеря — обясни Сара. Изправиха се и за момент на Сара ѝ се стори, че ще припадне. Тръшна се на стола. — Мога ли да ви помогна с нещо?

— Получих още молби за апартаменти. Не спират да пристигат, въпреки че няма свободни — тя постави пликовете на бюрото. — Изглеждате смазана. Мога ли да направя нещо?

— Не, госпожо Хейнс, благодаря.

Щом госпожа Хейнс излезе, Дейзи притисна пръст към устните си.

— Няма да кажа на никого, обещавам.

— Мислите ли, че госпожа Хейнс чу за какво говорим?

— Не, освен ако не е притискала ухо към вратата, а се съмнявам, че ще падне толкова ниско.

Жената вечно се промъкваше, появяваше се на места, на които Сара най-малко очакваше да я види. Беше потайна, дори полата ѝ не прошумоляваше, когато вървеше.

Дейзи спази обещанието си, но в деня, в който Сара трябваше да отиде в града и да реши този въпрос, статия във вестника описваше в подробности скорошните сериозни мерки, взети против абортите в целия град. Лекарите и пациенти бяха арестувани по време на полицейски проверки и наказанията бяха строги, за урок на всички, които биха се опитали да направят нещо подобно.

Тя каза на Дейзи, че не могат да рискуват, не и преди проверките да престанат.

Засега ѝ се налагаше да живее с последствията.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ню Йорк Сити, септември 1985 г.

Бейли отвори едното си око. Намираше се в леглото си, в стаята си в Дакота Билдинг. Това беше добра новина. Лошата бе, че в главата си сякаш имаше няколко едри камъка, а пък устата ѝ беше пресъхнала като Долината на смъртта.

Последният ѝ спомен от снощи беше как Тристан наднича в стаята, където се бяха отделили Мелинда, Тони и още няколко безделници, и клати глава. Не каза нищо, просто погледна Бейли като родител, който е много разочарован.

Не изкара и седмица след излизането си от рехабилитационния център, преди да се впусне отново в нощния живот на Манхатън. Мелинда бе първият човек, когото имаше желание да обвини, но от центъра по лечение на зависимости знаеше, че вината е единствено и само нейна. Беше се облякла прилично, беше излязла с хора, за които знаеше, че ще пият и вземат наркотици, и бе преценила, че ще бъде достатъчно силна, за да каже не. Каква глупачка!

Отвори и двете си очи и проследи пращинките, които се носеха около нея. Апартаментът представляваше мръсна работна площадка, нямаше удобно място, на което да седне и да се възстанови. Щеше да прекара тук целия уикенд. Беше получила съобщение на телефонния секретар, в което се казваше, че работниците ще се върнат в понеделник, така че поне това можеше да ѝ послужи за утеха. Тони се беше погрижил да покрие цената за месеца.

Отчаянието беше гадна работа. Намеренията ѝ бяха грандиозни, но тя все още се намираше в същата канавка. Нямаше богато гадже сноб, което да я измъкне. Нямаше си никого. Тишината в апартамента я притисна като злобен призрак, който я осъждаше за извършените прегрешения.

Бейли се затътри до банята към слугинската стаичка, която приличаше повече на половин баня, вмъкната в ъгъл. Мокра и неугледна, тя отскочи до близката закусвалня и похапна бъркани яйца,

препечена филия и кафе. На втората чаша камъните в главата ѝ намалиха размера си и мислите ѝ се поизбистриха.

Ами сега какво? Беше се успала и беше пропуснала ранната среща на анонимните алкохолици, но щом погледна смачканата брошура в чантата си, разбра, че има друга среща по обяд. Междувременно имаше нужда да се поразсее с нещо, за да не се мрази чак толкова.

Вместо да се качи на асансьора и да се върне в апартамента, тя натисна копчето за надолу и слезе в склада на Дакота Билдинг. Тук беше тихо и приятно и се съмняваше, че Ренцо работи през уикендите. Сигурно беше хукнал някъде с гаджето си или пък работеше над нещо на открито с други типове като него, които предпочитат да построят барака за инструменти, вместо да си приказват. Той изобщо не беше неин тип. Бейли предпочиташе кльощави хора на изкуството, които имат слабост да признават любовта си от пръв поглед. Измъчени момчета-мъже, които с радост уверяваха Бейли, че е красива, че е достойна за обожание. След няколко месеца всички те се разкарваха. Тя беше паразит, който изсмукваше любовта и предаността им. Нищо чудно, че беше сама.

Бейли запали лампата и огледа склада, нетърпелива да премести едрите неща и да вложи някъде натрупалата се енергия на разочарованието. Трите сандъка в ъгъла щяха да са добро начало. Най-горният не беше прекалено тежък и го остави да тупне на земята. Обзета от любопитство, тя вдигна капака.

Най-отгоре беше поставена старинна рокля в тъмносиньо каре. Дантелата на деколтето беше пожълтяла, но силният мирис на нафталин издаваше, че най-неприятните завоеватели са били прогонени. Бейли вдигна роклята и я приближи до себе си. Подгъвът стигаше до глезените ѝ, но талията беше нелепо тясна. Остави я настрана и продължи да рови в сандъка. Чифт затворени кожени обувки в черно, дори и днес на мода. Четири корсета и два чифта гащи, които бяха придобили цвета на мътен чай след оригиналното бяло, но все още недокоснати. Бръкна по-дълбоко, за да открие нещо, което да ѝ подсказва в кой апартамент е бил сандъкът.

Бейли го затвори и от капака се вдигна облак прах, когато забеляза инициалите М. К. К., гравирани в златно. Нямаше нито друг етикет, нито табела.

На втория сандък пишеше Т. Дж. К.

Това вече беше нещо. Тиодор Камдън, сигурно беше негов. А съпругата му се е казвала Мини. Каква беше вероятността други обитатели да са имали същите инициали?

Ако тези вещи, много от които бяха в добро състояние, имаха някаква стойност, Мелинда може би щеше да иска да ги продаде и да даде комисиона на Бейли. Очевидно сандъците бяха престояли тук десетилетия. Ренцо сигурно с радост щеше да се отърве от тях.

Сандъкът с инициали Т. Дж. К., за съжаление, беше заключен. Трябваше да намери ключ, за да го отвори. Последният сандък не беше от същата шагренирана кожа, а кафяв и очукан. Инициалите, гравирани отгоре, бяха в черно, не в златно. С. Дж. С.

Беше заключен, но тя успя да го отвори. Вътре имаше рокли от същия период, но по-грозни. Всичките бяха в нюанси на кафявото и сивото, някои от толкова груби материи, че Бейли настръхна само като ги гледаше. Почти на дъното попадна на копринена вечерна рокля в опушено розово и сред гънките ѝ бе пъхната маска с пера от паун.

Извади моряшко костюмче за бебе. Беше старинно, почти като рокличка, и малка синя вратовръзка, която почти не беше избеляла. Имаше и два копринени шала в различни нюанси на синьото. Ако не миришеха на старо, Бейли щеше да се изкуши да ги вземе.

Намери пъхнато в един ъгъл нежно стъклено шишенце с цвета на морето с надпис „Горчивка на доктор Уокър“. Тя го отдели. Не беше ценно, но щеше да събужда усмивката ѝ всеки път, когато го види на перваза на прозореца си.

Под всичко това се намираше имиграционна книжка на някоя Сара Джейн Смайт от Фишбърн, Англия. На нея пишеше датата, на която бе пристигнала в Ню Йорк: септември 1884 г. Докато Бейли я разлистваше — нямаше нищо друго — изпадна снимка.

Жена с гъста тъмна коса и оскъдна усмивка бе застанала пред две момиченца и момче, поела на ръце бебе със същото моряшко костюмче, като онова в сандъка. Бебето бе размърдало глава по време на снимката, както и едно от момиченцата, затова образите им бяха неясни, като на призраци. Зад тях се виждаше нещо като лодка.

Типична снимка от края на XIX век. Нямаше и следа от смях, нито от оживление. Това обаче ѝ харесваше повече от изкуствените,

озъбени усмивки, които излизаха от полароидите, защото за Бейли те показваха истинската същност на обектите, не усмихната маска.

Вратата към склада се тресна и звукът отекна в циментовите стени като изстрел. Бейли скочи на крака, все още стиснала снимката в ръка. Остана като закована на място, докато се питаше какво се случи току-що.

— Ехо?

Отговор не последва. Кенет ѝ беше разказал за призраците на Дакота Билдинг, докато пиеше чай, а тапетаджията вземаше мерките в банята. Единият беше на зловещо малко момиченце, което подхвърля червена топка и било смятано за лош знак, предвестник на смърт. Електротехник, работил в мазето през 30-те години, видял призрак във фрак, с обърната якичка и очила. Носел се слух, че това бил Едуард Кларк — мъжът, построил Дакота Билдинг, починал, преди да види сградата завършена.

Бейли не вярваше в призраци, не повярва и на разказа на Кенет за призрачно присъствие. Нямаше начин вратата да се хлопне сама, просто така. Някой сигурно е минал покрай нея и я е блъснал, защото не я е видял вътре.

Тя пхна снимката в задния си джоб и пристъпи напред, за да я отвори, но когато посегна към бравата, чу, че приближават тежки стъпки. Който я беше блъснал, се връщаше.

Бравата се раздвижи. Тя се отдръпна несигурно назад.

— Какво, по дяволите, става?

На вратата беше застанал Ренцо. Изгледа я дълго, след това прихна.

— Изглеждаш така, сякаш си готова за битка.

Несъзнателно тя беше вдигнала юмруци като глупачка. Историите на Кенет за призраци я бяха напегнали. Бейли отпусна ръце и се изправи сковано.

— Уплаши ме. Вратата се хлопна сама.

— Я! Това е странно. Извинявай, не исках да те плаша.

Бейли пхна ръце в джобовете на дънките.

— Просто се стреснах.

— Какво правиш в мазето?

— Разчиствам място за работниците, разглеждам какво има.

Той съвсем не се ядоса, че тя рови.

— Откри ли нещо интересно?

Тя посочи сандъците.

— Мисля, че двата черни са били на Тиодор Камдън и съпругата му. Другият, с инициали С. Дж. С. са били на жена на име Сара Джейн Смайт, която е пристигнала тук през 1884 г. В този са официалните ѝ документи, имиграционната книжка.

Ренцо беше в избелели дънки „Ливайс“, смъкнати ниско на ханша, и кафява тениска. Прокара ръка през косата си.

— Така. Сара Смайт. През онази година е била открита Дакота Билдинг.

— Какво се е случило след това?

— Не знаеш ли?

Бейли поклати глава.

— Ела с мен.

Ренцо я поведе по коридора към офиса си, където порови в огромна библиотека и извади стар албум, от онези с черна хартия и малки триъгълничета, в които да се пъхнат ъглите на снимките. Беше покрит с тънък слой прах. Ренцо извади парцал от задния си джоб и избърса албума, преди да го отвори.

— Това е книга с изрезки за Дакота Билдинг от времето, когато сградата е била построена. Предава се от иконом на иконом.

Той започна да прелиства, но Бейли го спря.

— Може ли? Искам да я разгледам цялата.

— Както кажеш. — Той се отдръпна и я остави да прехвърля страниците една след друга.

На първата имаше пожълтяла статия от „Дейли График“. Бейли зачете на глас.

— „Описание на един от най-съвършените жилищни блокове в света.“ Това е направо върхът.

— Така е.

Тя седна на стола и прегледа статията. Дакота Билдинг бе направила огромно впечатление, когато е била открита. Странно, че стаите са били пълни с хора с фусты и цилиндри, откъм двора се е носело чаткането на конски копита. Някой наистина е носил корсета и обувките от сандъка. Не бяха просто артефакти в музей.

По-нататък в книгата имаше изрезки от списания. На една от тях се виждаше спалнята на Рудолф Нуреев, с най-различни материи и

цветове, включително елизабетинско легло с балдахин.

— Не е бил от скромните. — Ренцо беше застанал зад нея, подпрял се с ръка на облегалката на стола.

Тя прегледа набързо останалата част от книгата, главно снимките от 60-те на апартаменти с минималистични, съвременни мебели.

— Не ти ли допадат? — попита Ренцо.

— Не. Може би стават за небостъргач в Ийст Сайд, но не и за тук. — Тя затвори книгата.

— Не видя частта за Тиодор Камдън.

Той взе книгата от скута ѝ и я остави на бюрото. Тънка изрезка бе изпаднала иззад една от снимките и той я разтвори внимателно.

Заглавие от вестник с дата 4 март 1886 г. гласеше:

УБИЙЦА ПРИЗНАТА ЗА ВИНОВНА

Госпожа Сара Дж. Смайт, бивша лейди мениджър на Дакота Билдинг, бе призната за виновна на 13 ноември, задето е намушкала до смърт архитекта господин Тиодор Камдън. В миналото си госпожа Смайт е страдала от халюцинации, въпреки това господин Камдън я е съжалил и на този жест е било отговорено с насилие и злоба. Господин Камдън оставя съпруга и три деца. Според съдия Уилтън „това без сянка от съмнение доказва, че рехабилитацията на лудите е безсмислена“.

— Значи тя е убила пращадото на Мелинда.

— Така гласи легендата. Това обяснява защо вещите ѝ са били опаковани и поставени в мазето.

Тя извади снимката от задния си джоб.

— И това беше в сандъка.

Ренцо я разгледа внимателно. Обърна я — там със заоблен почерк беше написано: *С. Смайт и децата на семейство Камдън, 1885 г.*

Бейли ахна.

— Убийцата е заедно с децата. Това е жестоко. В книгата ти пише ли нещо за престъплението? Защо го е убила?

— За съжаление, не.

— Сега вече умирам да науча повече. Ще трябва да питам Мелинда дали майка ѝ някога е говорила по този въпрос.

— Веднага след като оправиш апартамента на Кенет и го върнеш във вида, в който беше.

Тя го погледна злобно.

— Разбира се, че ще го направя.

Той наклони глава.

— Странно.

— Кое?

— Да го правиш отново.

— Какво имаш предвид?

— Погледни ме, както го направи току-що.

Тя изпълни послушно, все едно той беше малоумен.

— Не мърдай — той приближи снимката до лицето ѝ. — Имаш същото разположение на веждите.

— Да не би да искаш да кажеш, че приличам на убийца?

— Говоря сериозно — той я стисна за ръката и я дръпна към малко огледало, закачено отзад на вратата. — Виж сама.

Бейли направи физиономията пред огледалото и Ренцо вдигна снимката.

Очевидно доста хора можеха да правят същата физиономия. Баща ѝ изглеждаше така, когато беше недоволен или скептично настроен.

Само че начинът, по който жената беше застанала, извивката на врата ѝ, устните... Родителите на Бейли имаха фотоалбум със снимка, която беше същата, само че правена през настоящия век, не през миналия. Баща ѝ със същата полуусмивка на лице държи в ръце новородената Бейли.

Всички казваха, че Бейли прилича на баща си. Значи и двамата приличаха на Сара Смайт. На убийцата.

Ренцо примигна.

— Приликата е невероятна. Дори за мен, а аз изобщо не те познавам.

Почувства се нервна, че я оглежда по този начин. Имаше чувството, че е оставена гола, също като апартамента на Мелинда, че всички удобства и красиви неща са махнати. Влажното мазе сякаш я притисна, а течението я накара да потръпне.

— Не съм сигурна, че я виждам. Най-добре да се качвам, горе.

— Не исках да те разстройвам.

— Не съм разстроена — думите прозвучаха по-остро, отколкото възнамеряваше, главоболието заплашваше да се върне с подновена сила. — Снощи прекарах тежка нощ. Изтощена съм. До скоро.

— Да. Давай го по-леко.

Единственото ѝ желание бе да се измъкне час по-скоро оттук.

* * *

Днешният брой на „Ню Йорк Поуст“ беше оставен близо до вратата на асансьора и Бейли го вдигна и разлисти, докато чакаше. В хороскопа ѝ пишеше „среща със семейството“ и тя реши, че е точно така, след като работеше за Мелинда и живееше в апартамента ѝ. Точно така.

След това обаче видя списък с известни хора, родени на същата дата. Сони Ролинс ставаше на петдесет и пет.

На баща ѝ му беше приятно, че е роден на една дата с големия джаз музикант. Днес беше рожденият ден на Джак и тя за малко да го пропусне.

Щом се качи, позвъни вкъщи. Толкова много деветки, че на шайбата ѝ трябваше цяла вечност, докато се завърти окончателно обратно. Бейли не беше говорила с него, откакто замина за рехабилитационния център, и не му беше казала къде отива. Нямаше смисъл да го притеснява.

Той вдигна на второто позвъняване.

— Татко. Аз съм.

— Здравсти.

— Обаждам се да ти честитя рождения ден. Имаш ли планове за нещо забавно? — Най-добре да не му дава възможност да я разпитва какво прави. Трябваше да задържи фокуса върху него.

— Отдавна не сме се чували. Какво става в Ню Йорк?

Нямаше късмет.

— Голяма лудница. Преобзавеждам апартамента на Мелинда в Дакота Билдинг.

— Така ли?

— Да.

Последва мълчание.

— Какво има в социалния ти календар днес? Ще излизаш ли със Скоти? — Скоти беше най-старият му приятел и работник, който дразнеше баща ѝ до полуда, но тя беше сигурна, че тайно му е приятно.

— Не. Скоти е женен. Има си други задачи.

— Ясно.

Тя чакаше с надеждата той да смени темата и да ѝ разкаже за последния проблем в къщата, който е оправял, без да се налага да викне водопроводчик, с помощта само на дъвка и изолирбанд. Или как най-сетне е оправил вратата с мрежата, за да не се блъска. През лятото преди да почине, майка ѝ призна, че от време на време разваляла по нещо, за да има какво да прави баща ѝ през уикенда. Той не беше от хората, които могат да седнат и да четат книга. Или да си приказват.

Мълчанието се проточи.

— Татко, имам една идея. Защо да не прескоча с влака и ще отидем до „Лобстър Шанти“?

— Не е нужно да идваш. Много съм добре.

Мисълта, че ще бъде сам на рождения си ден, бе твърде неприятна, колкото и малко общо да имаха в последно време.

— Ще взема следващия влак. Ще дойдеш ли да ме вземеш?

— Добре. Щом искаш. — В гласа му нямаше и следа от задоволство. Но сигурно и в нейния нямаше.

Тя нахвърля малко дрехи в един сак и се качи на метрото, а после седя на гара Нюарк цели четиридесет и пет минути. Когато слезе на гара Пойнт Плезънт, слънцето залязваше и стомахът ѝ се бунтуваше от глад.

Баща ѝ Джак се беше подпрял на предния капак на стария си фолксваген костенурка. Тя мразеше този автомобил още от гимназията, защото беше браква, която непрекъснато се разваляше. Той я прегърна с неудобство.

— Реших, че си се изгубила.

За последно се виждаха през пролетта, когато тя нямаше търпение да му разкаже за многобройните си клиенти от фирмата на Тристан. Обиколи къщата им, посочи малките промени, които той можеше да направи, за да поосвежи, макар да знаеше, че баща ѝ няма да пипне нищо, но пък много искаше да му направи впечатление.

На Джак изобщо не му пукаше за специалните фигурални плочки или бельо на „Лора Ашли“. Той имаше авторемонтна работилница, за бога, също като своя баща преди това. Сигурно бе разбрал, че тя иска да се изфука с модерните имена и световните икони, а след това се е присмял на невежеството ѝ. Стомахът я присви от срам и ѝ се прииска да не беше предлагала да дойде. Двата бяха толкова различни.

— След като закъсна толкова много, реших да направя сандвичи вкъщи.

Искаше ли тя да избере ресторанта, или просто бе твърде гладен, за да чака за маса, също като нея?

— Дадено. Супер!

Излязоха на главния път и тя се постара да не гледа прекалено втренчено мястото, на което един от съучениците ѝ се блъсна в дърво и уби и себе си, и спътника си. Това бе първият сблъсък с капризите на живота. Ръцете на Джак стиснаха волана малко по-силно, когато минаваха, вероятно се сети за друга катастрофа и последните мигове на майка ѝ. Не говореха по този въпрос дори на годишнините от смъртта ѝ. Тя провери часовника си. Преди дванайсет години, на същия ден, в пет следобед Пеги се връщала от мола, където купила в последния момент подарък за Джак, и така и не се прибрала.

Преди дванайсет години по същото време Бейли се сърдеше в стаята си, защото не ѝ позволиха да пропусне вечерята за рождения ден и да излезе с приятели.

Как само ѝ се искаше да върне времето назад, да промени случилото се. Защото беше неприемливо.

Джак зави по тяхната улица, където беше работилницата „Бобс Бийтъл“. Нямаше нито един Боб в семейството, но очевидно звученето е допаднало на дядо ѝ. Или пък той просто не искаше хората да знаят кой е собственикът. Сигурно е било огромен шок да растеш в луксозен градски апартамент, а след това да отидеш да оправяш автомобили в Ню Джърси.

— Как върви бизнесът?

— Както винаги.

— Работилницата изглежда добре. Да не би да си я преобоядисал?

— Не. Същата си е, както винаги.

Още отсега ѝ стана ясно, че вечерта ще бъде мъчителна.

Той спря пред къщата, чиито два етажа бяха облечени в кедър, с бебешкосини кепенци, цвят, избран от майка ѝ. Наоколо бяха пръснати летни вили с неподдържани градини с кръгли бели камъни. Възрастни дами от Нюарк идваха за лятото, седяха тук и викаха от скритите под мрежа веранди, ако децата ставаха прекалено шумни в часовете след вечеря. Нямаше тротоари, вместо това асфалтът се ронеше по краищата, надигнал се на места от корените на ниски борове.

Стълбището изскърца, когато се отправи към стаята си. Коридорът горе беше пълен със семейни снимки и рисунки от гимназията. Тя спря за момент и разгледа една от снимките с нови очи, търсеше следи от Сара Смайт по лицата. В самия край, близо до стълбите имаше скица, която беше виждала поне милион пъти, но никога не ѝ беше обръщала внимание. Не беше от нейните. На нея се виждаше красива къща, от онези във вълшебните приказки, с някаква лоза, плъзнала по едната страна. Въпреки че беше малка, детайлите се виждаха ясно.

В ъгъла бе надраскано Тио. Камдън.

Бейли взе рисунката от кукичката и я вдигна към светлината, разгледа всеки сантиметър. Дядо ѝ сигурно я е взел, когато си е тръгнал, за да има спомен от семейството си. Листата на лозата бяха изящни, всеки лист — ясно очертан със светлосенки. По ствола забеляза нещо различно и завъртя рисунката.

За Сара.

Думите бяха ясно написани на ствола, но се четяха само под ъгъл.

Тиодор Камдън беше нарисувал това за Сара Смайт.

Бейли се настани на масата в кухнята. Въпросите се рояха в ума ѝ. Джак ѝ разказа местните клюки, докато отхапваха от огромни

сандвичи. Тя му разказа за работата в Дакота Билдинг. И двамата бяха до болка наясно, че майка им бе връзката между тях.

— Имаш ли микс за торта? Ще ти направя торта — предложи тя.

— Няма нужда. Купих пакет със „Сникърс“. Можеш да боднеш свещ на някой от тях.

— Наистина ли?

— Не. Нямам свещи. Просто се пошегувах.

Тя отиде до килера и извади два „Сникърса“.

— Искаш ли да ти попея? Защото знаеш, че ще го направя.

Той се разсмя, докато разкъсваше опаковката на „Сникърса“.

— Само ако искаш да дадеш тон на котките, които живеят зад къщата на семейство Д'Агостино.

Когато излизаха със семейния автомобил, Джак пускаше силно радиото, за да заглуши гласа на Бейли, а тя нарочно пееше фалшиво, дразнеше го, докато майка ѝ му викаше да намали.

Шегата му понамали напрежението, тя свали гарда.

— Татко, съжалявам, че не бях до теб.

— Ти си имаш свой живот напоследък. Така трябва — сви рамене той.

— Всъщност преравах стари семейни сандъци в Дакота Билдинг, които са били на прабабата и прадядото на Мелинда, Тиодор и Мини Камдън. Нали те са отгледали дядо?

— Може и така да се каже. Тиодор Камдън починал, когато той е бил бебе, затова дядо ти е бил отгледан от жена му.

— Ясно. Кога е починала Мини?

Джак се замисли над въпроса, докато дъвчеше десертното блокче за рождения си ден.

— Когато баща ми е бил на петнайсетина. Бил е отгледан като едно от децата, но когато тя починала, открил, че не притежава нищо. Цялото наследство било за другите три деца. Това го поразило.

Преди да открие сандъка, Бейли не се беше замисляла за семейното дърво. Роднините в него бяха призраци, нямаха отношение към живота ѝ или бъдещето. Когато обаче докосна вещите в сандъците, всичко се промени. Да не говорим за снимката.

— Кога е постъпил във военния флот?

— Не. Постъпил е в търговския флот.

— Каква е разликата?

— В мирно време са работели на кораби, които са превозвали стоки. Единствено по време на война са мобилизирали транспортни войски.

— Хм. Как се е озовал в Ню Джърси?

— Запознал се е с мама, докато бил в пристанището на Ню Йорк, и се установили тук, където тя била расла.

— След това е отворил авторемонтната работилница.

— Точно така. Защо са всички тези въпроси?

Тя подбра внимателно думите си.

— Намерих една странна снимка в един от сандъците. Много е стара, но жената прилича на мен.

— Коя е тази жена?

— Казва се Сара Смайт. Известно време е работила в Дакота Билдинг. На снимката държи дядо, а другите деца на Тиодор Камдън са застанали до нея.

— И казваш, че прилича на теб ли?

— Да, икономът на сградата откри приликата. Прав е. Прилича и на теб.

Той се отпусна назад и погали шкембето си с едната ръка, а по лицето му плъзна весела усмивка. При това дясната му вежда отскочи нагоре.

— Още по-интригуващо е, че тя е убила Тиодор Камдън. И още нещо, преди вечеря забелязах скицата на къща горе на стълбите. Подписана е от Тيو Камдън и на нея пише „За Сара“, точно както Хършфийлд прави с Нина^[1].

— Кой?

— Той е човек на изкуството, който рисува звездите на Бродуей и на всяка... — Тя махна с ръка. — Няма значение. Ами ако въпросната Сара Смайт го е убила в пристъп на страст, защото са имали невероятна любовна история?

Той поклати глава.

— Четеш прекалено много любовни романи. Кристофър е бил храненик на семейството, не негов член.

— Откъде знаем? Той знаел ли е нещо за рожденото си семейство?

— Никога не го е споменавал.

На нея ѝ се прииска той да е жив сега, за да може да му зададе въпросите, които я изгаряха.

— Защото, ако Тиодор е имал връзка и от нея се е родил дядо ти, който по-късно се е сдобил с мен, а аз — с теб, това ще означава, че съм роднина на Тиодор Камдън.

Джак я загледа:

— Това би ти харесало, нали? — гласът му стана студен.

Тя беше прекалила.

— Май да. Не знам.

Той погледна ръцете си, мръсните нокти и напуканата кожа сякаш бяха на друг.

— Майка ти обожаваше месеците, които е прекарала в Ню Йорк Сити, и честно казано, не бях сигурен дали беше щастлива, като се върна у дома и се установи тук. Когато научи за връзката със семейство Камдън, тя настоя да се свържем с тях. Мисля, че си представяше как ще ни посрещнат като отдавна изгубени роднини, ще ни канят на коктейли и вечери. Нищо не знаеше тя.

— Дядо също не е поддържал връзка.

— Не, той се чувстваше отхвърлен, останал сирак два пъти, след като и госпожа Камдън е починала. Не го виня. Другите, онези, които наричаше „наши братовчеди“, са водели лесен живот. Докато той е бил оставен да се оправя сам. — Джак смачка опаковката от „Сникърс“, стана и отиде до боклука. — Аз не съм като тях и съм горд от това. Няма нужда да бъдем претенциозни.

Което означаваше, че Бейли е. Тя се изви на стола, но не видя изражението му.

Той продължи.

— Майка ти искаше да бъде част от семейството им, да я приемат. Правеше го, защото искаше по-добри неща за теб. Май се получи.

— Май да.

Две мисли я поразиха едновременно: че не е мислила за пиене от три часа, което бе истински рекорд. И че ѝ се пиеше бира.

Кристофър, дядо ѝ, си имаше едно наум цял живот, защото бе възпитан да вярва, че е равен, а не беше. Джак беше убеден в същото.

Истината бе, че и тя го вярваше. Отчаяно ѝ се искаше да бъде роднина на убийцата, защото тогава щеше наистина да има шанс да е

от семейство Камдън.

В този случай обстоятелствата бяха против нея, тя бе отраснала в запуснат квартал в тъжен крайбрежен град, а това не се броеше.

— Виж, татко, напоследък имах неприятности. Вече не. Беше порано през годината. Затова не ти се обаждах.

— Какви неприятности?

— С пиене.

— Дядо ти беше голям пияница. Дано не говориш за същото — изразяваше се предпазливо.

Алкохолизмът беше част от семейството. В рехабилитационния център ѝ бяха казала, че е възможно. Положението трябва да е било много зле, след като Джак не беше споменал и дума досега. Очевидно не е искал да говори по този въпрос.

— Не е кой знае какво. Всичко е наред вече. Сигурна съм, че имаш предостатъчно проблеми на главата.

Той погледна часовника над печката.

— Утре трябва да ставам рано. По кое време да те оставя на гарата?

Това, че я отпрати, бе като удар в корема. Тя насочи отново разговора към работилницата и се зае с чиниите. Баща ѝ беше разочарован от липсата ѝ на твърдост и първата ѝ реакция беше да направи нещо, каквото и да е, за да го успокои. Да приглади настръхналата си козина, за да запази мира.

Както и да е, той не се интересувахе от пристрастяването ѝ. Нито пък знаеше какво следва и не искаше да слуша нищо по този въпрос, без майка ѝ да е до него. Джак не беше от родителите, които се вълнуват от децата си. Не го беше грижа за трудностите. А и защо да го прави, след като тя не проявяваше особен интерес към неговия живот през изминалите години? Тя беше попаднала в големия свят и бе решила, че той ще си остане недосегаем и нетрепващ също като фигурка в преспание.

Бейли избърса ръце.

— Не се тревожи за утре сутринта, татко. Ще повикам такси. Сега се качвам горе да си намеря зимните дрехи, за да ги взема.

— Добре. Благодаря, че дойде за рождения ми ден.

— Сандвич и „Сникърс“. Следващата година ще се постарая повече — тя се качи на горния етаж и започна да рови в нещата си,

докато той заключваше къщата. Чу тежките му стъпки, докато влизаше от стая в стая и проверяваше прозорците, затваряше с резета, след като най-лошото вече се беше случило.

В коридора на втория етаж тя откачи рисунката от кукичката, уви я в пуловер и я пхна в сака. На Джак нямаше да му липсва, ако изобщо я беше забелязал някога.

Бейли се върна в стаята си и затвори вратата. Джак спря за момент, когато най-сетне се качи, но тихото й „ехо“ остана без отговор, чу се единствено щракването на вратата му.

[1] Алберт Хършфийлд е американски карикатурист, който вгражда в творбите си името на дъщеря си Нина — Nina. — Б.р. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ню Йорк Сити, януари 1885 г.

Нещо не беше наред. Предишната седмица Сара беше отишла в апартамента на семейство Уестлейк на третия етаж и откри, че се е изгубила от другата страна на сградата. Спаси я господин О'Конър, един от асансьорните оператори, който я насочи в правилната посока. Тази грешка я потресе. Тя познаваше коридорите на Дакота Билдинг по-добре от когото и да било, освен от Тио и Фицрой.

Положението със стомаха ставаше все по-зле — тя не можеше да хапне нищо повече от няколко хапки, затова и се чувстваше слаба. Заради тази слабост ѝ се ядеше още по-малко и така се спускаше по низходящата спирала на болестта. Ако повикаше лекар, трябваше да му каже истината за състоянието си, а това щеше да я отдалечи от Дакота Билдинг и Тио, от всичко, за което бе полагала толкова много усилия. Слабостта усилваше объркването ѝ.

Стана още по-зле, когато преди два дена госпожа Камдън съобщи, че от кутията ѝ с бижута липсва смарагдово колие. Господин Дъглас настоя Сара да разпита персонала, но тя трябваше да излезе по средата, докато разпитваше прислужниците, защото не намираще подходящите думи. Сигурно тъпата жена го беше сложила някъде и бе забравила. Сигурно щеше да изскочи отнякъде.

Тази сутрин едва успя да се надигне от леглото и трябваше да се подпре, докато наплиска лицето си с вода. Затътри се до офиса си и остана там през целия ден, без да знае със сигурност колко време е минало, ужасена, че няма да може да се добере до стаята си. В четири Дейзи надникна в офиса ѝ.

— Изглеждате зелена — тя затвори вратата.

— Не се чувствам добре — призна Сара. — Майка ти чувствала ли се е обърквана, докато е била бременна?

Дейзи сви рамене.

— Ами да. С Мики си спомням, че задаваше един въпрос по няколко пъти.

— Кой въпрос?

— Какво съм направила, че да заслужа такива неблагодарни деца?

Въпреки всичко Сара се разсмя. Не можеше да си представи собствената ѝ майка да се шегува така.

— Струва ми се, че е била очарователна жена.

— Да — по лицето на момичето премина тъга.

Някой почука на вратата.

— Влез.

Дейзи отвори и на прага се показва господин Дъглас.

Сара се изправи.

— Господин Дъглас, какво да направя за вас?

— Идвам да видя отчетността, разбира се. Вторник е — той остави шапката и палтото си на стойката близо до вратата и пристъпи напред.

Тя съвсем бе забравила.

— Така... — Свали счетоводната книга от най-горния рафт и я отвори на съответната страница.

— Не си правете труда. Мога и сам. Дейзи, донеси ми чаша кафе.

Щом Дейзи излезе, господин Дъглас се настани на стола зад бюрото и изпъшка. Сара седна срещу него, отпусна ръце в скута, в случай че той имаше въпроси. Десет минути след като обръща страници и се чуваше единствено драскането на писалката, той я погледна над очилата.

— Страхотна каша, госпожо Смайт.

Господин Дъглас не ѝ беше правил забележки никога досега.

— Много се извинявам, господин Дъглас. Следващата седмица ще бъде много по-добре.

Той се отпусна назад на стола.

— Оправих числата. Сериозно, госпожо Смайт, изненадан съм — той погледна плота на бюрото с раздразнение. Търсеше нещо. — Имате ли попивателна?

— Разбира се. Долното чекмедже отляво.

Тя чу как чекмеджето се отваря, последвано от възклицанието на господина.

Той я погледна.

— Госпожо Смайт!

— Да, господине.

— Намерили сте колието на госпожа Камдън?

Тя поклати глава. Отчасти като отговор, отчасти като опит да прочисти мътните си мисли. Думите му идваха като през вода. Или пък не беше чула правилно.

Вместо попивателна, наниз великолепни цветове висяха от протегнатите пръсти на господин Дъглас също като водопад.

Колието. Изработката беше забележителна: три реда перли, свързани отпред с четири едри смарагда в злато.

Дейзи се появи с чаша кафе и едва не го изпусна, когато видя накита.

Устата на Сара беше пресъхнала, крайниците ѝ тежаха.

Господин Дъглас се изправи.

— Изглежда, открихме липсващия накит. И то не къде да е, а в бюрото на госпожа Смайт.

Сара поклати глава. Какво ѝ ставаше? Едва намираше думи, за да каже нещо. Господин Дъглас и Дейзи я наблюдаваха така, сякаш имаше две глави, и чакаха тя да каже нещо. Тя си представи другото си аз, онова, което познаваше добре, което щеше да поеме инициативата и да стигне до дъното на мистерията или поне нямаше да стои, без да продумва, като малоумна. Само че не можеше да произнесе думите.

— Да не би да ѝ има нещо? — попита господин Дъглас.

Сара наблюдаваше Дейзи, молеше я да мълчи, да не продумва и дума.

След това падна на пода, предаде се на чернотата също като замаяно дете.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ню Йорк Сити, януари 1885 г.

Когато се свести, Сара откри, че са я пренесли в дневната на персонала в мазето. Лежеше на твърдо канапе. Стаята беше обзаведена с ненужните мебели на новите обитатели, включително с най-различни издраскани столове и две разклатени масички за кафе. Понякога прислужниците се събираха тук вечер, за да поиграят вист, но през повечето време стаята стоеше неизползвана, тъй като работата беше прекалено много и накрая работниците бяха твърде изтощени, за да общуват.

Господин Дъглас седеше на стола срещу нея, закръгленото му тяло беше притиснато между ръцете му. Тя се запита дали ще успее да стане, без да вдигне стола със себе си. Тих кикот излезе от устните ѝ.

— Виждам, че се съвземате — отбеляза господинът.

— Да, господине — тя се изправи и се опита да потисне световъртежа. Да лежи и да не говори, да не ѝ говорят, беше единственото ѝ желание в момента.

— Помните ли какво стана?

Колието. Разбира се. Откриха го в нейното бюро.

— Много се извинявам, господин Дъглас. Не знам какво не е наред — очите ѝ се затваряха. — Не се чувствах добре, но съм сигурна, че за пръв път виждам колието. Сигурна съм. Как се е озовало там?

Той потри брадичка с късия си показалец.

— Двама от носачите ви пренесоха долу. Добре че нямаше гости, които да влизат и излизат. Намираме се в много неприятна ситуация. Имате ли нужда от лекар?

Ами ако лекарят се досети за състоянието ѝ?

— Не, добре съм. Няма нужда. За колието. Сигурна съм, че има обяснение. Трябва да има. Моля ви, позволете да поговоря с господин Камдън.

— В момента го няма — той въздъхна дълбоко и зловонният му дъх я накара да сбърчи нос. — Сама разбирате, госпожо Смайт, че не можем да позволим подобно нещо в Дакота Билдинг. Трябва да направим пълно разследване и предлагам да съдействате на полицията и да отговорите точно на въпросите им.

— Полицията ли?

Господин Дъглас стана и отвори вратата. Двама мъже в униформи пристъпиха напред и я вдигнаха за ръцете.

Тя изви умолително глава към господин Дъглас.

— Къде ме водят?

— Просто отговорете на въпросите им и ще се върнете за нула време. Излезте тихо — той погледна мъжете. — Отведете я по рампата и излезте на Седемдесет и трета улица. Не през главния вход.

Замаяността ѝ се разсея и за няколко секунди умът ѝ се избистри. Арестуваха я за кражба, отвеждаха я.

— Моля ви, трябва да поговоря с господин Камдън, преди да дойда.

Господин Дъглас я погали по ръката, сякаш бе дете.

— Засега вървете с господата. Най-вероятно става въпрос за недоразумение. Важното е, че накитът се намери и се съмнявам, че госпожа Камдън иска да вдига шум. Само че трябва да стигнем до дъното на тази история. Не сте ли съгласна? Сигурен съм, че го искате не по-малко от мен — той поклати глава и се обърна към полицаите. — Ние, разбира се, знаехме, че поемаме риск, като слагаме жена начело, защото на някои красиви дрънкулки трудно се устоява.

Тя поклати глава. Тя ли беше взела накита? Само ако можеше да поспи няколко часа, отговорът щеше да се появи, беше сигурна. Всичко щеше да се изясни, точно както каза господин Дъглас.

— Трябва ми наметалото и шапката — успя да каже тя и се обърна към по-ниския от двамата полицаи, момче, на което едва беше поникнала брада, толкова млад ѝ се струваше.

Той погледна партньора си. Другият кимна.

Дейзи чакаше на рампата.

— Заповядайте, госпожо Смайт — докато ѝ ги подаваше, тя докосна Сара, за да ѝ вдъхне кураж. — Какво да направя?

— Никакви приказки — сръза я по-възрастният полицаи.

— Може ли поне да ѝ кажа къде отивам? — попита Сара.

Мъжът кимна.

— В полицейското управление на Шейсет и пета.

— Кажи на господин Камдън, попитай къде е. Той ще може да помогне.

— Разбира се. Ще му кажа веднага.

Беше минавала покрай полицията поне десетина пъти. Сградата приличаше на замък, с дебели сиви камъни и масивен парапет на покрива. Полицаяте тръгнаха пеша, но отказаха да ѝ отговорят какво ще стане с нея. За тях тя беше крадец, при това смахнат. По пътя тя се препъна веднъж или два пъти и можеше да се закълне, че чу старият да измърмори „пияница“.

Вътре в съдебната зала се бяха струпали десетки хора, някои крещяха, други се бяха изтегнали на пейките. Отведоха Сара в задна стаичка и я накараха да седне на дървен стол пред врата, на която пишеше КАБИНЕТ НА СЪДИЯ. След десет минути вратата се отвори и я вкараха в мрачна стаичка, пълна с книги и вестници. Съдията я погледна мило над очилата си. Накара полицаяте да излязат.

— Кажете ми сега какво се случи, госпожо Смайт.

Тя се канеше да обясни всичко, да се опита да обясни нелепите обстоятелства, в които се бе озовала, но преди да изрече и дума, влязоха господин Дъглас и мъж с медицинска чанта. Сърцето ѝ заблъска. Ако я прегледаше, той щеше ли да разбере, че е бременна? Все още не ѝ личеше, коремът ѝ не изглеждаше по-различно отпреди.

— Съдия Харингтън, аз съм господин Дъглас, агентът на Дакота Билдинг.

— Така. Следващия път бъдете така любезен да почукате — той погледна Сара. — Откъде сте, мила моя?

— От Фишбърн, Англия, господине. Пристигнах в страната миналата есен.

— Фишбърн! Посещавал съм селото няколко пъти, защото миналата година прекарах лятото в Портсмут. Очарователно място. Значи работите в Дакота Билдинг?

— Като лейди мениджър, да.

— От колко време работите там?

— Започнах в деня, в който пристигнах — не, това не беше правилният отговор.

Съдията се намръщи.

— Благодаря ви, госпожо Смайт — той си свали очилата и сниши глас. — Разкажете ми какво се случи, господин Дъглас. Сигурно имате основателна причина да искате отделно изслушване.

Господин Дъглас прочисти гърло.

— Ваша чест, госпожа Смайт се държа странно през изминалите няколко седмици. Обикаля коридорите, изглежда объркана. Получаваме оплаквания. Днес намерихме ценна огърлица, собственост на обитател, в чекмеджето на бюрото ѝ.

— Госпожо Смайт, вие ли взехте накита?

Тя поклати глава.

— Не, господине — гласът ѝ пресекна, сълзи опариха очите ѝ. — Напоследък имам известни трудности. Бях болна. Кълна се, че не съм го взела. Уверявам ви. Някой друг го е взел и го е пъхнал в бюрото ми.

— Направете преглед, доктор Уайлд — съдията махна с ръка към нея. Доказателствата бяха против нея, тя беше изпуснала началото.

— Пиете ли, госпожо Смайт? — попита лекарят.

— Не.

— Да сте приемали лауданум или други подобни лекарства?

— Не. Разбира се, че не съм.

— Господин Дъглас твърди, че сте припаднали, докато ви е разпитвал в Дакота Билдинг, и че сте били дезориентирана.

— Така беше, но мисля, че е, защото не се чувствах добре.

Господин Дъглас се намеси.

— Вижте, Ваша чест, важно е този случай да не стига до вестниците. Сградата тъкмо е открита и не можем да си позволим обитателите да научат, че има крадец. Със семейство Кларк ви молим да действате бързо и ефективно.

— Какво предлагате, господин Дъглас? Като гледам, май сте готов да поемете моята работа.

Тя усети, че в този момент има шанс.

— Помолете господин Камдън да гарантира за мен. Той ще ви каже, че не съм откраднала накита, че някой друг го е сторил и е направил така, че да изглежда, че съм аз.

— Че той откъде ще знае? — Съдията я изгледа изпод рошавите си вежди.

— Той знае, че не бих направила подобно нещо. Двамата с него сме приятели.

Господи Дъглас поклати глава.

— Тя е умопомрачена, това е ясно. Господин Камдън е един от обитателите на Дакота Билдинг. Живее там със съпругата и семейството си. Всъщност накитът е на съпругата му.

Нямаше надежда. Нямаше абсолютно никаква надежда.

Господин Дъглас погледна строго Сара.

— Каквото и да разправя, момичето не обяснява кой е взел чуждата собственост, казва само, че не е била тя. Не искаме да я изпращаме в затвора.

— Не искате ли?

— Не, господине. Както вече споменах, това ще привлече ненужно внимание.

— Къде тогава искате да я изпратя?

— На място, където ще получи помощ за онова, което поражда объркването й.

Може и да беше подценила господин Дъглас. Той отпусна ръка на рамото й като баща. Тя наистина трябваше да разбере какво не е наред с нея и дали бебето предизвиква объркването й, или нещо друго. Ако избегнеше попадането в затвора, щеше да се стегне, да се оправи и след това да разбере какво се е случило. Макар да не искаше, тя се разплака.

— Със сигурност е немощна — обади се лекарят.

— Значи сте съгласен, че трябва да бъде отпратена.

— Да, Ваша чест.

Съдията въздъхна.

— Много добре. Може да отиде на Острова днес следобед. Там ще преценят дали може да бъде реабилитирана.

Реабилитирана ли?

Господин Дъглас даде знак на лекаря, който извади лист от чантата си и го постави на бюрото на съдията. Съдията го погледна за секунда, преди да се подпише най-долу.

— Значи, отивате на Острова, госпожо Смайт. Господ да ви е на помощ!

* * *

— Какъв остров?

Полицаят буквално я натъпка в каруцата, без да обръща внимание на въпроса ѝ.

— Имам право да знам. Къде ме изпращат?

След като съдията се произнесе, изведоха Сара през странична врата и я качиха в каруца, където седеше разтреперана неугледна жена, увита в прокъсано сиво одеяло. Полицаят затвори и Сара се опита да попита жената дали знае къде отиват, но тя я изгледа с празен поглед. Друго момиче, с ярко гримирано лице и насинено око, лежеше по гръб, с отворена уста. Спеше.

Каруцата спря на три пъти и всеки път качваха още жени. Две бяха много объркани и си говореха сами. Няколко кашляха силно и Сара се разтревожи за здравето си, но поне ги откарваха в някаква болница.

Най-сетне каруцата спря. Навън Ийст Ривър течеше бърза, студена, вълните меняха посоката си с течението. От другата страна на реката шест огромни сгради стърчаха над лапавицата, разделени една от друга на тясно парче земя.

Ако отидеше на този остров, как щеше да си тръгне? В гърлото ѝ се надигна паника, но нямаше къде да избяга, нямаше начин да се махне. Жените — бяха дванайсетина — се клатушкаха в лодката, която опъваше въжетата като оковано бясно куче. От другата страна на дока качваха двайсетина мъже на отделен ферибот. Опърпан пияница наричаше всички курви, преди пазачът да го удари с палката си.

Лодката се отдалечаваше от града. Неколцина яки полицаи и две медицински сестри ги посрещнаха от другата страна. Прочетоха списък с имена. Сара не беше включена.

— Извинявам се, но какво е това? Къде се намираме? — попита тя жената, която държеше списъка.

— Това е болница „Чарити“. Ако не съм прочела името ви, стойте и чакайте.

Тя се отпусна назад и лодката се отправи към следващата спирка, към друг кей на няколкостотин метра на север от първия. Огромен надпис гласеше, че това е изправителна институция за престъпници и подобни. И този път не чу името си.

Сара погледна четирите жени, останали с нея. Две от тях бяха бърбораните.

Най-сетне, близо до северния край на острова, слязоха.

— Слизайте. Мърдайте.

Няколко санитарии ги поведоха към пететажна октагонална сграда от бял камък с две крила под прав ъгъл. Стъкленият купол върху октагона ѝ заприлича на околото на насекомо.

— Какво е това? — попита тихо Сара, все едно питаше себе си. Жената до нея стисна ръката ѝ.

— Знаеш ли къде ще те затворят?

Сара я погледна. Жената беше млада, с добри кафяви очи. Не носеше шапка и снежинките се сипеха по вълните на косата ѝ.

— Частна болница ли е това?

— Не, отиваме в приюта за луди „Блекуел Айлънд“.

— Лудница.

Те мислеха, че тя е луда.

— Но аз не съм луда.

— Нито пък аз — отвърна жената.

— Я да млъквате и двете. Никакви приказки! — Медицинска сестра, едра като мечка, удари силно момичето по рамото и то се спъна.

Влязоха в октагона и ги настаняха на твърди пейки покрай стените. Сара се огледа и отчаяно се опита да се ориентира. Широко стълбище се издигаше от партера, извиваше се нагоре и тя видя врати и от двете страни на площадката. Тук беше студено и повечето сестри бяха навлечени с няколко пласта дрехи върху униформите от кафяви и бели рокли и бели престилки. Изглеждаха по-едри от нормалното и много страшни. Въвеждаха новите пациенти един по един в една стая. Когато Сара чу името си, влезе с олюляване вътре. На бюрото срещу вратата видя мъж, който се представи като доктор Фийлдс. Той ѝ зададе същите въпроси като съдията, попита я за името и откъде е.

— Знаете ли защо сте тук? — Той си свали очилата. Очите му бяха кървясали, с подпухнали кръгове отдолу.

Тя трябваше да накара всички да разберат, че ѝ е поставена грешна диагноза.

— Казаха ми, че трябва да отида в болница, и мисля, че ако проверите, ще разберете, че бях болна и не мога да разчитам напълно на паметта си и заради това си навлякох неприятности. Само че

мястото ми не е тук. Трябва да си почина и да си възвърна силите, а щом се оправя, ще мога да обясня какво се случи, сигурна съм.

Дрънкаше прекалено много. Отегченият поглед на лекаря ѝ подсказа, че е чувал подобни приказки и преди и е напълно имунизиран за нещастieto ѝ.

— Качете се на кантара, за да ви премеря — сестрата съобщи теглото ѝ, височината, след това я стисна за ръката.

— Достатъчно. Сега можеш да вървиш.

— Мога ли да попитам нещо?

Лекарят въздъхна.

— Да, госпожо Смайт.

— Колко време ще остана тук?

— Неопределено. Докато се оправите.

— Но аз съм добре. Не ви ли изглеждам добре? Има ли нещо в поведението или вида ми, което намеква, че съм луда?

— Заболяванията на ума се лекуват безкрайно трудно, за съжаление. Ще останете тук, докато не преценим, че не сте заплах за обществото. Или за себе си. Пожелавам ви приятен ден.

Тя се върна на пейката и избегна любопитните погледи на жените, които викаха. Зъбите ѝ тракаха от студ, вилицата навън вееше с пълна сила, а воят на вятъра заглушаваше мърморенето на останалите жени.

И майка ѝ смятаха за луда. Веднъж се връщаха от църква, когато ги настигна група момчета. Едното изскочи напред, вероятно подтикнато от останалите, и я нарече лудата от Фишбърн. Сара се молеше майка ѝ да не им обръща внимание, да продължи напред. Вече виждаха къщата, бяха близо до дома. Вместо това майка ѝ се обърна и закрещя след момчетата, докато от устата ѝ не започна да изскача слюнка, а лицето ѝ не почервенея. Те се пръснаха, изплашени до полуда, а след това майка ѝ се обърна към нея и се усмихна.

— Погрижихме се за тях, нали? — рече тя.

Така ли се държеше една луда?

Проехтя звънец и дълга опашка пациенти заслизаха по спиралното стълбище. Наблюдаваха Сара и останалите новопристигнали, не пропускаха нито една подробност. Жените не говореха, просто вървяха с празен поглед, докато не стигнаха до

вратата на трапезарията. След това хукнаха като деца, скриха се от погледите на новите. Казаха на Сара и другите да ги последват.

В контраст с красотата на октагона, трапезарията беше гола, без никаква украса. Тя намери празно място на една маса, където беше поставена тенекиена чиния и лъжица с парче хляб и чаша слаб чай. Хлябът беше стар, маслото — вмирисано, чаят — студен. Тя обаче се насили да изяде всичко, тъй като знаеше, че ще съжалява, че е пропуснала ядене, а трябваше да си пази силите. Сестрата обикаляше наблизко и бърбуренето на пациентите звучеше почти нормално, сякаш бяха на обяд в пансион за момичета.

— Време за баня за новите момичета — обяви сестрата с необичайно голяма глава. Сара чу една от другите сестри да я нарича Гарелик.

Сара последва опашката нагоре до последния етаж и влезе в огромна стая с няколко мивки и три вани. Надеждата ѝ за гореща вана се стопи, когато видя момичето най-отпред на опашката, дребно създание, чиито лунички ѝ напомниха за Дейзи. Сестрите съблякоха разплаканото момиче, накараха го да влезе във ваната и го заляха със студена вода, а след това продължиха, като го изтъркаха с гъба. Когато дойде ред на Сара, тя си пое дълбоко дъх, когато изсипаха върху нея студената вода. Потече в ушите и очите ѝ и по гърба. В Англия беше свикнала на студени вани в топли летни нощи, но тук беше различно и тя извика от шока. Грубото изтъркване щеше да бъде почти като спасение след студа, ако сестрите не се опитваха да свалят пласт от кожата ѝ.

Разранена и разтреперана, тя излезе от ваната и се подсуши, преди да ѝ подадат бодлива фуста и басмена рокля. Петната и по двете издаваха, че са били носени от други пациентки. На гърба на роклята бе написано с черни букви: ПРИЮТ ЗА ЛУДИ, с. 1, о. 6.

Спалното помещение се намираше по-надолу в коридора, след банята. Сара пристъпи към един от огромните прозорци и се загледа в студената зимна нощ. Някъде навън се намираше Дакота Билдинг и Тио. Дейзи сигурно се беше свързала с него и може би той вече я търсеше.

— В леглото, какво зяпане през прозорците!

Огромната ръка на сестра Гарелик стисна Сара за врата. Тя се сви, когато жената я блъсна на едно от леглата и то изскърца под

тежестта ѝ.

Очите на Сара се напълниха със сълзи.

— Нямате право да се държите така с нас, нечовешко е.

Жената се наведе над нея.

— На никого не му пука какво мислиш и какво говориш. Ще те държа под око. Най-добре да си затваряш устата от сега нататък. Разбра ли?

Сара кимна.

— Сега заспивай.

Леглото беше застлано с мушама и чаршаф, с грубо вълнено одеяло отгоре. Тя потръпна от студ и когато угасиха светлините, се обърна и се разплака в завивката. Как можа да изпадне така?

Риданията ѝ спряха след малко и тя потъна в неспокоен сън, докато силно блъскане по вратата не я събуди. Влезе сестра и обиколи стаята, като от време на време удряше с палката по металните рамки на леглата. Не искаше да стават, просто не им позволяваше да спят. Това се случваше по четири пъти на нощ, за да не си починат добре. Хъркането и сумтенето на останалите пациентки не помагаше.

След третата проверка Сара чу тих плач в леглото до нейното. Тя се обърна и видя жена с дълга сива коса и сбръчкано лице. Беше една от жените в каруцата.

— Недей, недей, ще се оправиш — прошепна Сара.

Когато чу гласа ѝ, жената заплака по-силно и някои от останалите се разкрещяха да престане.

Сара стана тихо от леглото, увита в бодливото одеяло, и коленичи до жената. Пое студената ѝ ръка в своята и я разтри. Плачът на жената утихна, превърна се в немошни стенания, а Сара запя тихо, все едно пееше на дете. Скоро съседката ѝ по легло задиша равномерно.

Едва след като се убеди, че е заспала, Сара се върна в леглото си.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ню Йорк Сити, септември 1985 г.

— Ето какво мисля, че трябва да направим.

Мелинда отвори лъскаво списание за архитектура и дизайн. Беше пристигнала в неделя вечерта на път към Хамптънс, ухилена до уши, и се настани на масата в кухнята, където Бейли затопляше консерва чили.

— Къщата, в която бях на парти край басейна този уикенд, има бамбуков разделител между трапезарията и хола. Ето такъв.

Тя посочи снимка на минималистично обзаведено помещение със саксии в средата, от които се издигаха осем или десет бамбукови стръка към тавана. Някои се бяха преплели, други стърчаха право нагоре. Приличаше на стената на затворнически лагер във виетнамската джунгла.

— Забележително! — Повече от това нямаше какво да каже.

— Нали? Според Тони ориенталските тенденции се връщат с гръм и трясък. Мислех да разбием стената между библиотеката и хола и да сложим там нещо такова.

— Но камината е в средата.

— Ще бъдат от двете й страни.

— Да погледнем — Бейли стана и притаи дъх с надеждата инстинктите й да са правилни.

Оказаха се правилни.

— По дяволите. Виж това — тя почука по стените и от двете страни на камината. — Виждаш ли как стената е издадена около деветдесет сантиметра от двете страни на камината?

— Да — отвърна бавно и предпазливо Мелинда.

— Това са отводите от останалите камини. Тук не може да се пипа. Означава, че ще можеш да имаш трийсетина сантиметра бамбук в десния ъгъл и около трийсет сантиметра до стената на хола.

— Ами ако разкараме вратата и сложим бамбук между отводите и лявата стена? Така ще имаме поне метър и петдесет бамбук.

— Мислиш ли, че ще изглежда добре, ако е само от едната страна? Симетрията ще се изгуби.

Мелинда нямаше намерение да се предаде лесно.

— Провери със Стив. Да ти каже колко ще струва и ще тръгнем оттам.

— Разбира се. Ще ти кажа утре.

Върнаха се в кухнята.

— Беше се подредила добре в петък вечерта. Добре ли си?

Бейли пристъпи към печката и разбърка чилито, преди да изключи котлона. Сигурно лицето ѝ беше същият цвят като пламъците.

— Добре съм. Не бива да се повтаря.

— Май не трябваше да те каня да излизаме.

— Вината не е твоя. Трябва да стана по-силна — тя се обърна. — Да не би да съм направила някоя сцена?

Мелинда тръсна русите си къдрици.

— Нищо подобно. Повисяхме в онази стая и ти се държа съвсем прилично. Въпреки че се беше отцепила. Опитах се да ти кажа да престанеш.

Нима? Бейли не помнеше подобно нещо. Мелинда беше от хората, които черпят сили от слабостите на другите, а Бейли беше уязвима. Беше така вече две години.

Подобни мисли бяха неблагородни и грозни. Колко много бе направила Мелинда за нея през изминалата седмица.

Време бе да сменят темата.

— Ти какво знаеш за смъртта на пралядо си?

— Не е много. Каквото знаеш и ти. Бил е прободен с нож в библиотеката. Прилича ми малко на игра. Не мислиш ли?

— Малко. Ами моят дядо? Майка ти казала ли е нещо за това кой е бил и как е станал храненик на семейството?

— Не си спомням. Навремето са правели така. Много сираци са били отглеждани от други хора. Така е било редно. В противен случай е щял да бъде подхвърлен в някой приют и тогава къде щеше да си ти?

Ако дядо ѝ е бил отгледан в сиропиталище, имаше вероятност тя да е в същото положение: разорена, пристрастена загубенячка.

— Какво знаеш за жената, която го е убила?

— Ти си луда по историята. Откъде дойде този интерес?

Бейли обясни как е ходила в мазето и как е открила сандъците. Не спомена участието на Ренцо в разследването, защото това щеше да накара Мелинда да млъкне. Не каза нищо и за рисунката. Все още не. Беше останала в семейството на Бейли и засега тя искаше да я запази за себе си.

— Попаднах на статия за убийството от 80-те години на XIX век. Там пишеше, че жената, която го е извършила, е работила в Дакота Билдинг. Че била луда, нещо такова. Имаше и снимка. Чакай малко.

Бейли взе снимката от прозореца в стаята си, където я беше поставила до шишенцето с горчица, и я подаде на Мелинда.

— Кой са тези хора?

— Ако я обърнеш, пише, че тази жена е Сара Смайт, която е убила Тиодор Камдън, а тук се е снимала със сина на Тиодор и двете му дъщери. Момчето е дядо ти Лутър. Почти съм сигурна, че това е храненикът, моят дядо, когото жената държи на ръце.

— Я! Това в сандъка ли беше? — Мелинда вдигна поглед към нея. Това не беше обичайният ѝ поглед, който казваше: „Аз съм толкова красива, че искам да се уверя, че ме гледаш“. Тя оглеждаше лицето на Сара и очите ѝ пълзяха от една черта към друга. Значи е забелязала приликата, също като Ренцо.

Бейли посочи снимката.

— Може и да ти се стори откачено, но не приличам ли на нея?

Мелинда остави снимката на масата.

— Не бих казала. Тя е с остри черти, а ти си сладуранка.

— Черно-белите снимки с корсети променят момичетата — Бейли си пое дълбоко дъх. — Може и да е прекалено, но възможно ли е Сара Смайт да е майката на Кристофър? Много ми се иска да открия защо Тиодор Камдън и семейството му са взели детето на жена, която след това го е убила.

— Кой знае — Мелинда захапа вътрешната страна на устната си. — Звучи като купища нелепици.

— Може Тиодор Камдън да е бил баща на детето — ето. Каза го. — Може да е било престъпление от страст, не лудост.

Мелинда поклати глава.

— Глупости! Сега вече ме обърка.

Нежеланието ѝ разпали Бейли още повече.

— Приличам на Сара Смайт. Много. Знам, че и ти виждаш приликата. Това не е всичко. Погледни костюмчето, което бебето носи. То е в сандъка на Сара. Не на Тиодор, нито на съпругата му. В сандъка на Сара.

— Значи са отгледали детето на жената, защото не е била омъжена. Много благородно. Това обаче не означава, че Тиодор Камдън е бил бащата — Мелинда отпусна ръка върху ръката на Бейли. — Това кара ли те да усещаш липсата на майка ти?

Бейли се почувства объркана от тези неочаквани думи. Ако беше правнучка на Тиодор Камдън, значи, беше и заплаха. Ако имаше дял от семейното наследство, тогава имаше право и на част от парите от фонда.

Нямаше начин да бъде отклонена от пътя, по който беше поела.

— Много ми липсва. Сериозно те питам, ако Кристофър е бил незаконно дете на Сара и Тиодор Камдън?

Мелинда се прозя, очевидно отегчена от темата.

— Това не ти е „Централна болница“. Онази жена е била откачалка, социопат. Няма начин да искаш това да ти тежи.

— И без това вече съм достатъчно откачена.

— Преживя трудни моменти, но аз мисля, че в момента е важно да гледаш напред, не назад. Всичко това се е случило много отдавна. Остави го да почива в мир. Мама и татко много се срамуваха заради убийството. Никой не иска да говори по този въпрос.

Никой, освен Бейли. Де да имаше кураж да покаже на Мелинда рисунката.

Все още не. И без това доказателствата бяха недостатъчни.

Мелинда щракна с пръсти.

— Както и да е, напълно забравих нещо много важно, което исках да ти кажа.

— Да.

— Езерце с рибки.

Бейли ѝ се усмихна любезно с надеждата братовчедка ѝ да свърже едно смислено изречение.

— Какво?

Тя плесна с ръце като малко дете.

— Ще бъде в хола! Направо невероятно, нали?

— Невероятно — въздъхна Бейли.

Повече нямаше да говорят за Сара Смайт.

* * *

Неделните вечери обикновено са тихи в Ню Йорк. Семействата се подготвят за идващата седмица и улиците са сравнително пуссти, единствено групи мъже се мотаят пред кръчмата на Седемдесет и първа улица. Макар Бейли да знаеше, че е по-разумно да пресече улицата, да не ги приближава, тази вечер ѝ беше все едно и подмина остриите им забележки, забила поглед пред себе си, отпуснала рамене. Все едно заслужаваше да чуе всичко това.

Тя почти изтича по стълбите към мястото на срещата на анонимните алкохолици в църквата на Шейсет и девета, избягваше да среща погледите на хората отвън, които пушеха и бърбеха, и се настани в задната част. Повечето хора се познаваха и тя остана доволна да се вслушва в разговорите им, а и нямаше желание да се включи. Стаята беше топла, препълнена, миришеше на дим и прегоряло кафе, но това никак не я притесни. Тя си пое дълбоко дъх и се включи в молитвата за спокойствие.

Когато дойде време хората да споделят грижите си, натрупали се през седмицата, Бейли вдигна ръка. Председателката, жена на около шейсет, с яркочервена коса, кимна към нея. Бейли заговори, без да среща чужди погледи, забола поглед в стената отпред.

— Наскоро бях в рехабилитационен център, но в петък вечерта излязох и пих. Поставих се сама в положение, в което знаех, че ще пия и ще взема кока, с приятели, които знаеха, че ще пия и ще взема кока — тя тръсна глава. — Глупаво е, знам. В известен смисъл беше добре. Този случай ми показва колко несигурно е положението ми, докато се възстановявам. Не е шега, не е период, който ще отmine. Ако започна да пия, не мога да спра.

Гърлото я заболя от усилието да не позволи на сълзите да рукнат.

— В момента положението ми не е добро и не съм сигурна дали ще успея да се справя. Надявам се обаче да идвам тук и да слушам историите ви, за което ви благодаря.

— Идвай отново — фразата проехтя в стаята, след като тя приключи и мъжът до нея ѝ подаде кърпичка.

Бейли си пое дълбоко дъх. Най-хубавото на тези сбирки беше, че можеш да избълваш всичките си мисли и чувства, но не получаваеш съвети. Просто те приемат каквато си. А тя имаше нужда точно от това.

Накрая Бейли реши да се измъкне, но вратата се оказа задръстена. Червенокосата я докосна по ръката и пхна листовка за новодошли в ръката ѝ. Бейли ѝ благодари и я сгъна, смутена от вниманието.

— Здравсти.

Обърна се и видя Ренцо зад себе си.

— О, здрасти.

Когато пристигна, се огледа, за да види дали е дошъл, и с облекчение забеляза, че го няма. Знаеше, че иска да си признае, но не искаше да го прави, докато той слуша. Дано да беше дошъл със закъснение. Надяваше се да е пропуснал жалното ѝ признание.

— Благодаря ти, че сподели.

Нямаше късмет.

— Имам много да уча.

— Както всички нас.

Браво. Сега и той знаеше колко е прецакана. Сигурно беше от онези, които спонсорират хората наляво и надясно, гуру — всезнайко за трезвеността.

— Кога си била в рехабилитационен център?

Тя се разсмя.

— Излязох преди седмица. Браво, нали? — Думите ѝ прозвучаха по-остро, отколкото ѝ се искаше, и тя можеше да се закълне, че той трепна. Говореше грубо, като уличница от Ню Орлиънс в пиеса на Тенеси Уилямс.

— Трябваше ми около ден, за да започна отново, така че не се обвинявай.

Тя го погледна. Изражението му беше меко, но предпазливо, а очите му не смееха да срещнат нейните. Той съвсем не приличаше на самодоволен съветник. Беше нервен като нея.

— Бил си в рехабилитационен център, така ли?

— Не точно. Заминах за Аляска. Реших, че в пустошта ще спра да пия.

— Какво стана?

— Оказа се, че Аляска е пълна с барове и привлекателни местенца. Няма какво друго да правиш.

— И си издържал цял един ден? Впечатлена съм.

Беше забравила какво облекчение е в рехабилитационния център да се смееш над нелепостта на всичко. Ренцо сви рамене и насочи палец към вратата.

— Да си купим ли по един хотдог на връщане?

— Добре.

Този път, докато минаваха покрай кръчмата, мъжете навън подвигнаха на Ренцо.

— Здравсти, Ренцо, момиче ли си имаш? Браво.

— Глей си работата, Мортимър, и върви се погрижи за собствената си жена.

Мъжът се ухили и поклати глава.

— Дадено, господин Ренцо, тя е супер.

— Мортимър ли? — Бейли изчака да се отдалечат. — Наистина ли се казва така?

— Играехме си заедно в Сентръл Парк. Като пораснахме, крадахме бира от бара и ходехме да пием, вместо да играем.

Пред „Грейс Папая“ имаше табела „СПЕЦИАЛНО НАМАЛЕНИЕ ЗА КРИЗАТА, 1.95 за два хотдога и средна напитка“.

Бейли посочи.

— Не излязохме ли от кризата?

— Не са се наканили да махнат табелата.

— Харесва ми. Всичко друго се променя толкова бързо. Най-вече в Ню Йорк.

— Не и в „Грейс Папая“ — той поръча хотдозите и подаде единия на Бейли. Докато плащаше, тя си сложи горчица на дълга тънка линия от огромно пластмасово шише.

Великолепно. Хотдогът хрускаше, когато заби зъби, а пикантната горчица я накара да се усмихне.

— Струваш ми се щастлива.

— Невероятно е. Аз съм от евтините гаджета — съжали за думите в мига, в който ги каза. Това не беше среща, те не бяха гаджета.

— В Дакота Билдинг ли живееш?

— Да. Семейството ми е тук от години. Дядо е бил носач, а татко е станал иконом, също като мен, след това идва моят ред.

— Къде е апартаментът ти?

— На първия етаж от западната страна. Изгледът е към вътрешния двор.

— Значи, можеш да държиш под око съседите.

— Добра идея. Малко слънце ще ми дойде добре, но адресът не е лош.

— Беше ли забавно да растеш в Дакота Билдинг?

— И още как. Въпреки че има много богаташи, различно е от Парк Авеню. Много певци, актьори, продуценти. Хора, пълни с пари наистина, но имат и артистичен уклон. Не знам колко време ще продължи това. Градът се променя бързо. А пък има и обитатели като Мелинда, на които изобщо не им пука.

Трябваше да защити братовчедка си, но не се сдържа.

— Сега иска езерце с рибки в хола.

— Разбирам защо си имала нужда да дойдеш на сбирката тази вечер.

В гърлото ѝ отново се надигна буца. Имаше ли кураж да му каже какво я тревожи? Тихият уличен шум и тъмнината я караха да се чувства в безопасност. Както и да е редом с Ренцо.

— Вчера беше годишнината от смъртта на мама.

Ренцо спря. Не направи никакво движение, за да я успокои, просто остана на мястото си.

— Какво се случи?

Тя си пое дълбоко дъх и едва не избухна в сълзи.

— Случи се преди дванайсет години. Бях на осемнайсет. Тя се прибираща към нас, за да празнуваме рождения ден на татко. Катастрофа. — Да разказва за нещо, което бе табу у дома, беше много трудно. Като изрече думите на глас, то стана истинско. Тя не искаше да бъде истинско.

— Много съжалявам.

— По-добре да ям хотдог, вместо да се забия в бара и да пия, както беше първият ми импулс днес следобед.

— И моята майка почина, когато бях малък. Дори не я бях опознал.

В продължение на няколко секунди Бейли остана да го наблюдава, без да се притеснява. Думите бяха недостатъчни, не разкриваха всичко.

Ренцо наруши мълчанието.

— Ти как се справи, след като тя почина?

— Отидох в „Парсънс“, учих там, ходех по партита, отдалечих се от татко и той от мен. Трябвах ми години, докато осъзная, че не можеш непрекъснато да бягаш. Странно, но онази снимка ми помогна — тя му се довери за рисунката с тайния надпис и Ренцо се ококори.

— Много интересен обрат на събитията.

— Знам. Като си представям, че съм наследница на детето, създадено от любовната връзка между Тиодор Камдън и Сара Смайт, се чувствам по-добре.

— Все едно принадлежиш на някого.

— Точно така. Тогава двете с Мелинда ще бъдем истински братовчедки, не само на думи.

— Сигурна ли си, че го искаш?

— Да, и не само защото мога да получа дял от фонда на Камдън. Искам да се чувствам като част от наследство, което не ме оставя сама на света. Но кой знае какво се е случило в миналото. Може пък да е по-добре нещата да си останат така.

— Ако зависеше от мен, щях да заложа. Само тази прилика във веждите е достатъчна.

Той я докосна нежно по слепоочието и тя се изчерви срамежливо. Направи две стъпки назад и мигът отмина.

— Как се озова пак тук след Аляска?

— Не съм и предполагал, че ще се върна в Ню Йорк. Когато татко почина, май беше най-разумното, докато не премислех какво да правя с живота си.

Значи тя не беше единствената, която се криеше в Дакота Билдинг и си ближеше раните.

— А измисли ли какво да правиш?

— Май да. Обичам сградата. Не всички обитатели, но някои от тях. Да, от време на време се отнасят към мен като към идиот, който знае единствено как се отпушва тоалетна, но има тръпка в живота тук.

— Прекрасно.

На светлината на уличната лампа тя забеляза, че той се изчерви.

— Това не го разказвам на повечето хора. Не искам да мислят, че съм някакво мекотело.

— Мекотело ли? Който използва тази дума, значи е мекотело.

— Нали разбираш какво се опитвам да ти кажа?

— Разбирам.

Сградата се извисяваше над тях и те спряха, за да огледат величествената фасада.

— Истинска красавица.

Дори без да го поглежда, Бейли долови усмивката в гласа му.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ню Йорк Сити, януари 1885 г.

Закуската на следващата сутрин беше парче мухлясал хляб с произстинала кафява течност, която една от другите пациентки нарече какао. Сара изпи напитката наведнъж и захапа коричката, изчака я да омекна достатъчно, за да преглътне.

Днес щеше да обясни, че са допуснали грешка, че не е от жените, на които им тече слюнка от устата, нито пък е някоя маниачка. Тази сутрин се събуди и се чувстваше много по-добре, отколкото през изминалите седмици. Главоболието и летаргията бяха отшумели. Яснотата бе дошла твърде късно, за да я спаси от пътуването до това противно място, както една от сестрите нарече ферибота днес сутринта.

След закуска отново ги накараха да седнат на пейките в октагоналната стая. Нямаше никакво движение, никакви разговори не се допускаха. Сара се възползва от времето, за да наблюдава сестрите — този ден бяха пет — и лекаря. Четири от сестрите бяха яки, неприятни, но най-младата все още не бе поела от горчивината им. Отнасяше се с пациентките по-спокойно, по-търпеливо. Сара чу да я наричат сестра Олдън. Доктор Фийлдс предпочиташе сестра Олдън и правеше всичко по силите си, за да разговаря с нея вместо с другите.

Много от останалите пациентки бяха чужденки и или не владееха езика, или го знаеха съвсем слабо. Сара беше сигурна, че повечето са с ума си, но не им е бил даден шанс да обяснят на майчиния си език какво става. От другите, които говореха английски, няколко си приказваха безспир, въпреки че рискуваха да получат удар по главата, а някои бяха гадни и крадяха хляба от чиниите на другите или се опипваха непристойно. Сара избягваше да среща погледите им, затваряше се в себе си, когато минаваха, и се стараеше да бъде невидима.

Прозвуча звънец и групата беше подкарана навън в януарското утро, където стотици други жени бяха сгушени край сградата или

упорито обикаляха. Сара пристъпи към водата и се загледа над сивите вълни на Ийст Ривър към Манхатън. В студения бистър въздух тя откри веднага онова, което търсеше.

Дакота Билдинг.

Трите триъгълника на източния небосклон сочеха като фарове към надвисналото небе. Запита се дали Тио не е излязъл на покрива, за да я потърси. Сигурно беше полудял от тревога. Нямаше съмнение, че скоро ще се сети къде са я затворили, и ще я освободи. Беше въпрос на време.

— Няма смисъл да гледаш към града. Само ще се натъжиш.

Жена с маслинова кожа и черна коса бе застанала наблизко, прегърнала се с ръце, за да ѝ бъде по-топло. Изглеждаше на около четиридесет, с бръчки като мустачки на котка по бузите и с кичур сива коса.

— Аз съм Наталия — чуждестранният ѝ акцент звучеше апетитно. Или просто Сара беше гладна.

— Аз съм Сара. Сара Смайт.

— Ти пристигна вчера, нали?

— Да — Сара погледна към приюта.

— Не се тревожи, няма никой. Те мразят да излизат в студа, така че това е от малкото време, в което имаме свобода.

Тръгнаха заедно по пътеката.

— Откога си тук? — попита Сара, макар да се страхуваше от отговора.

— Пет години, струва ми се. *Non lo so*^[1], времето ти се губи тук.

Кръвта се оттече от главата на Сара. Нямаше да изкара седмица тук, камо ли пет години.

— Защо те пратиха тук?

— Откраднах мармалад от работодателката си, богатата *signora*^[2] на Двайсета улица. Работех като кухненска прислужница. Децата ми бяха болни — можех да го продам за лекарства. Тя ме претърси и го намери, а когато ѝ казах, че е стисната, тя накара да ме освидетелстват.

— Как е могла да направи подобно нещо? На мен ми се струваш напълно нормална.

— И аз мисля същото за теб. Как попадна тук?

— Честно казано, не съм сигурна. През изминалия месец се чувствах зле — постави ръка на корема си, беше рефлекс. — Работя в

голям жилищен блок и когато изчезна една огърлица, те настояха, че съм я взела аз. Само че аз не помня подобно нещо. Как е възможно?

— Ти ми се струваш *sano di mente*^[3]. Много добра, много умна.

Забележката на Наталия повдигна духа ѝ.

— И аз се чувствам така. Ще го обясня днес на доктора.

Наталия спря.

— По-добре недей. Никак не им е приятно, ако са сгрешили.

— Но аз не мога да остана тук и минута повече.

— Внимавай — Наталия духна на събраните си ръце, а през пръстите ѝ изскочи пара. — Ако вдигаш шум, ще те тикнат в бърлогата или в ямата. По-добре да не попадаш там.

— Какво става там?

— Там затварят най-тежките случаи, най-буйните пациенти. Има опасност за теб, ако се озовеш там.

— Няма да буйствам. Това е всичко. Ще се държа възпитано, ще говоря логично. Ще им покажа, че съм с ума си.

Наталия не отговори. Чу се нов звънец.

— Влизаме вътре.

Докато се връщаха, на Сара ѝ хрумна нещо.

— Какво стана с децата ти?

— Не знам.

— Те знаят ли, че си тук?

— Вероятно не. Самата аз не знаех къде ме отвеждат.

— И аз не знаех — ако знаеше, щеше ли да направи нещо, за да промени странните събития? Ако беше ритала и пиццала, щеше да се озове в затвора. Горката Наталия е трябвало да остави децата си да се грижат сами за себе си. Тя се мъчеше да измисли нещо, което да каже. — Говориш добър английски.

— Слушах внимателно, учех бързо, когато дойдох от Италия.

Подредиха се зад другите пациентки и влязоха в октагона. Бяха като кокошки, които влизат обратно в кокошарника.

— Не е редно онова, което правят. На мен и теб. Несправедливо е.

Наталия прихна.

— Да не би да мислиш да се обединим, да се борим заедно? Няма смисъл.

— Трябва да направим нещо.

— Някои са пробвали.

— Как?

Наталия махна с ръце.

— Да преплуват, да избягат. Удавиха се.

Сара се обърна към ледената вода. Дори през лятото мощни течения разкъсваха възсолена вода, сякаш гигантски морски змии се мятаха под повърхността.

Приближаваха вратата, а на Сара не ѝ се влизаше. Бе толкова успокояващо да поговори с човек, който разбираше. Пред тях младо момиче със сплъстена коса и мило лице пееше песен.

— Идиотка. Има ги много — каза Наталия. Песента на момичето премина в тананикане. — Поне не знае къде се намира. Понякога ѝ завиждам.

За обяд имаше парче вмирисано телешко, което трябваше да се яде с ръце, тъй като нямаше нито нож, нито вилица, един варен картоф и купичка супа, а след това и парче хляб. Сара бе толкова огладняла и измръзнала от разходката в студа, че изяде и изпи всичко, стараяше се да не поглежда зеления мухъл по хляба. Апетитът ѝ даде надежда, че е в добро здраве, тъй като през изминалите седмици не можеше да хапне почти нищо, и реши, че това е допринесло за изпадането в умопомрачение.

Работата, която им дадоха в края на обяда, беше шанс да се пораздвижат. Сара трябваше да изтърка стълбите на октагона с още шест други жени. Сестрите им дадоха кофи и четки и жените се разпределиха, всяка пое площадка и стълби. Въпреки че пръстите ѝ премръзнаха от водата, ставите на раменете и коленете приветстваха работата. Тя погледна към оберлихта високо над нея. На Тио много щяха да му харесат внушителните йонийски колони, които свързваха балконите.

— Търкайте.

Една сестра я гледаше злобно от балкона горе. Сара приключи със своята част за трийсет минути, но забеляза, че останалите жени се бавят, повтарят вече почистеното, затова и тя се зае отново с работата. Нямаше смисъл да привлича вниманието, като съобщи, че я е свършила. Докато търкаше по-долните стъпала, два сестри минаха покрай нея.

— Директор Дент ще дойде след час. Доктор Фийлдс каза да заключим шумните, докато не си тръгне.

— Ще пропуснат вечерята.

— Няма значение. Ще има друго ядене утре — при тези думи тя се разсмя. Беше сестра Гарелик и забеляза, че Сара я наблюдава.

— Какво зяпаш? — Тя стъпи с мръсния си ботуш на стъпалото, което Сара търкаше. — Почисти веднага!

Другата сестра прихна и двете се отдалечиха. Директор Дент. Сара щеше да избере подходящ момент и да отиде при него, да му разкаже историята си. Въпреки че вече не беше облечена в черна коприна, а косата ѝ беше сплетена на гърба като на ученичка, тя все още говореше с акцент на добро английско момиче и се държеше като такова. Щеше да го спре и да помоли за момент насаме с него. Преди винаги се беше получавало и тя знаеше, че е най-добре да го направи сега, още докато е нова.

Заредена с нова енергия, тя изтърка мръсния отпечатък от ботуша и когато следващият звънец звънна, тя последва останалите момичета, изхвърли мръсната вода навън и остави парцала и кофата на площадката. Отидоха в едно от крилата и влязоха в дълга стая с висок прозорец с решетка от едната страна. До всяка стена бяха поставени неудобни пейки. Повечето от жените се втурнаха към пейките срещу прозорците и Сара разбра със закъснение защо.

Щяха да седят тук часове. Ако вчерашното чакане пред кабинета на доктора бе ужасно, то бе едно нищо в сравнение с мъчението този следобед. Сара се настани на пейката под един от прозорците и студен вятър лъхна врата и гърба ѝ. Жените, които седяха срещу нея, гледаха през прозорците, вдигнали очи като в църква, докато тя виждаше единствено изнурени лица.

Ако някоя жена се наместеше на пейката, сестрите — настанали се на една маса в средата на стаята — се разкрещяваха за тишина. Никой не говореше, но две от пациентките задряха прави.

Час по-късно Сара се питаеше дали не е наистина луда. Искаше да излезе оттук и да изкрещи с пълно гърло. Светлината в стаята се промени от златиста в зелена, накрая стана синя. Когато затвори очи, цветовете затанцуваха зад клепачите ѝ. Ако не внимаваше, щеше да си изгуби ума и нямаше да е по-различно, ако е луда. Вратата се отвори и влезе мъж в черен костюм, с бели бакенбарди. Сестрите станаха.

— Директор Дент, добре дошли — поздрави сестра Гарелик.

— Благодаря, дами. — Той пхна ръка в единия си джоб, а в другия прибра часовника си, сякаш се страхуваше някой да не му го вземе.

— Как сте? — Директорът направи пълен кръг на стаята и почти не спря, за да чуе отговора. Не че получи. Няколко от жените се осмелиха да проговорят и казаха „Добре“ или „Благодаря, господине“.

Докато минаваше покрай нейната редица, Сара се стегна. Трябваше да каже нещо. Веднага.

Отвори уста, за да заговори, но сестра Гарелик я прекъсна.

— Директор Дент, не бих искала да прекъсвам визитата ви, но доктор Фийлдс се надяваше да му отделите пет минути.

— Разбира се. Водете.

Сестра Гарелик погледна злобно Сара, когато се обърна — знаеше какво е намислила. Все едно беше прочела мислите ѝ. Може и да беше спечелила този рунд, но Сара щеше да я надхитри. Налагаше се.

* * *

Отново ги накараха да седят. Вечерята тежеше като олово в стомаха ѝ, когато седна между Наталия и жената с дългата сива коса, която беше плакала през нощта. Сара се опита да я погледне, за да се запознаят и да общуват дори с мигане, но съседката ѝ бе забола очи в краката.

— Толкова е студено.

Каза го шепнешком, но в мълчанието на стаята прозвуча като писък. Сара изшътка тихо. Сестрите бяха пред вратата, приказваха за нов магазин за рокли, който отварял някъде в Манхатън, което ѝ се стори далече като Русия. О, какъв лукс да говори за магазини за дрехи, нещо, което бе приемала за даденост, преди да я хвърлят в този мръсен зандан. Сега ѝ се искаше да не е била чак толкова втрънчена в дребнавостите на всекидневието и да бе ценила свободата си.

— Студени. Краката ми. Толкова са студени!

Сара се наведе към нея.

— Знам, скоро ще станем и ще си легнем. Никакви приказки повече.

Жената я погледна доверчиво.

— Всичко е наред. Как се казваш? — прошепна Сара.

— Мариан.

Жената сигурно е била прелестна навремето, костната ѝ структура сега изпъкваше под хартиено тънката кожа.

— Красиво име, Мариан — Сара пое ръката на жената в своята и я разтърка.

— Не. Не. Студено — зъбите ѝ тракаха.

— Не говорете — предупреди ги Наталия от другата страна на Сара. — Ще ни навлечете неприятности на всички.

Сара продължи да стиска ръката на Мариан.

— Тя не може да се сдържи.

Без предупреждение Мариан скочи от пейката.

Втурна се напред и започна да подскача, скръстила ръце пред тялото си. Устата ѝ беше широко отворена и оттам избликна гърлен вик. Тя продължи да изразява мъката си в писъци и звуците отекнаха в просторното помещение.

Сестрите се втурнаха вътре, предвождани от сестра Гарелик.

— Какво става тук?

Мариан се метна към другия край на стаята, все още подскачаше и крещеше.

— Студено ѝ е — обади се Сара.

— Нито дума — изсъска Наталия.

Беше твърде късно. Сестра Гарелик се въртна към Сара.

— Млъквай!

Тъй като не беше свикнала да получава команди, Сара се стегна.

— На нея просто ѝ е студено. Има ли начин да получи друго наметало, одеяло? Моля ви, нали виждате колко е слаба. Студът минава през нея.

Мариан се опитваше да избяга от ръцете на останалите две сестри, тичаше около масата, а те я следваха. Сестра Гарелик протегна ръка с размерите на клон на дърво и я стисна за гърлото.

— Приключи ли, миличка?

Мариан кимна, но когато сестра Гарелик отпусна пръсти, тя изпищя по-силно, отколкото Сара си представяше, че е възможно.

Много от пациентките се свиха, но Сара се изправи.

— Трябва да ѝ помогнете.

Сестра Гарелик се изсмя и блъсна Сара със свободната си ръка да седне. Обърна се към Мариан и я огледа, както немирно дете оглежда пеперуда.

— Разбрах, че тази навремето е била танцьорка.

Мариан отпусна ръце.

— Това ти привлече вниманието, нали? Значи трябва да потанцуваш за нас, тъй като не можеш да седиш мирно като останалите пациентки.

Мариан поклати глава.

— Танцувай. Или никаква храна три дни.

Сара се сви, готова да се притече на помощ на жената, да разсее сестрите, но Наталия я стисна за ръката.

— Не го прави. Стой мирно.

— Танцувай. Веднага.

Мариан заподскача като червеношийка, предпазливо, внимателно.

— Това не е танц. Ако не танцуваш, няма храна.

Отначало внимателно жената започна да прави изящни стъпки, след това размаха ръце, затананика мелодия.

— Точно така, продължавай! — Сестра Гарелик я наблюдаваше и се облизваше.

Движенията на Мариан станаха по-уверени, тя протегна ръце, след това ги изпъна над главата си, краката ѝ се изпънаха в дълги, източени линии. За момент Сара забрави къде се намира. Голата стая сякаш се превърна в лондонска сцена, а Мариан бе дебютираща балерина в пола от наслоен тюл. Косата ѝ летеше, докато тя се въртеше на един крак, другият се изви и изтегли назад, инерцията я тласкаше. Тя завърши и се поклони ниско, остарялото ѝ тяло бе все още гъвкаво, стъпките — запечатани в паметта.

За момент никой не помръдна, всички бяха като омагьосани. Сестра Гарелик даде знак на останалите сестри да седнат и се настани в средата на масата. Нямаше съмнение, че танцът ги е пренесъл от всекидневните задачи на място, където красотата и добротата бяха все още възможни.

Когато обаче Сара забеляза профила на сестра Гарелик, сърцето ѝ се сви. На челото ѝ пулсираше вена, очите ѝ блестяха злобно. Неочакваната грация на Мариан я беше вбесила още повече.

— Танцувай, докато не кажа да спреш!

Мариан продължи, но този път бе по-невнимателна със стъпките, не откъсваше очи от лицето на сестра Гарелик. След десет минути тя се беше превърнала в призрак на предишното си аз, сякаш бе изтъкана от енергия, подхранвана от неочакваното усилие. След двацет минути падна на колене.

Звънецът звънна, но сестра Гарелик вдигна ръце и всички седнаха.

— Танцувай още. Подскачай както преди. Жалка си. Слабачка. Жалка дъртачка.

Останалите сестри се присъединиха, шегуваха се и се смееха на жената. Сълзи се стичаха по лицето на Мариан, устата ѝ беше зейнала от изтощение.

— Вдигай се, дърта мръснице. Вдигай се!

Сара се опитваше да внуши безмълвно на жената да стане. Скоро трябваше да ги пуснат и тогава тя щеше да я отведе на горния етаж в леглото и да я завие. Щеше да се отнесе мило с нея.

Мариан стоеше на ръце и колене, опитваше се да се изправи, когато сестра Гарелик пристъпи към нея и я блъсна с ботуша си толкова силно, че тя падна на каменния под.

— Достатъчно!

Сара се втурна към нея, без да се интересува какво ще стане. Де да можеше и останалите жени да постъпят по същия начин, тогава щяха да надвият сестрите, да превземат кораба и да отидат на безопасно място.

— Вие сте лудите, как е възможно да сторите това на горката стара жена? — Тя пое Мариан в ръцете си и вдигна поглед.

Очакваше да види лицето на сестра Гарелик разкривено от омраза. Очите ѝ блестяха, бузите ѝ бяха поруменели. Тя беше щастлива! Мисълта, че може да тормози друг човек, доставяше удоволствие на ненормалницата. Физическо удоволствие. При тази мисъл стомахът на Сара се преобърна.

Бебето ѝ! Замря за секунда, когато видя как сестра Гарелик отдръпва ботуша си назад. Нямаше достатъчно време да се защити.

Ритникът, който попадна в незащитената част на тялото ѝ, беше толкова силен, че тя се повдигна няколко сантиметра от пода. Дъхът излезе от тялото ѝ и тя изпъшка, пусна жената и обвини корема си с ръце. Следващият ритник попадна в бедрото и болката стигна чак до таза.

Зловещ кикот бе последното, което Сара чу, когато ботушът на сестра Гарелик попадна в слепоочието ѝ.

[1] Не знам. (ит.) — Б.пр. ↑

[2] Госпожа. (ит.) — Б.пр. ↑

[3] С ума си. (ит.) — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Ню Йорк Сити, януари 1885 г.

Сара гледаше през прозореца към поредното мрачно утро.

Беше затворена вече пет дена — почиваше в леглото заради наранените си ребра. Прекарваше часове наред на прозореца. През деня чуваше виковете на сестрите, докато извеждаха пациентките на разходка, но други гласове не чуваше. През отвор под вратата ѝ подаваха мизерно количество храна. През първите два дена тишината беше истинско облекчение след суматохата навън, но сега вече копнееше за човешко докосване, за усмивка, за нещо, което да покаже, че съществува. На третия ден се заоглежда, за да намери нещо, с което да се убие, но леглото нямаше метална пружина, не намери нищо остро. Замисли се дали да не си разбие главата в голите стени.

Вратата към стаята ѝ се отвори и в мига, в който тя скочи, долови скърцането на пантите.

— Госпожо, Смайт, излизате.

— Излизам ли? — Вик на радост се загнезди в гърлото ѝ. Да не би Тио най-сетне да беше дошъл?

Непознатата сестра се усмихваше. Липсващ преден зъб ѝ придаваше страшен вид.

— Не навън. Връщате се в главното отделение. В шеста стая.

Разбира се. Колко глупава беше, да си помисли, че ще я пуснат.

Беше облекчение, че ще бъде с останалите жени. На закуска Наталия я дръпна да седне до нея и настоя Сара да изяде нейното парче хляб.

— Трябва да те подсилим. Приличаш на призрак.

Сара захапа послушно твърдата коричка.

— Какво стана с Мариан?

Наталия поклати глава.

— Отведоха я. Надявах се да сте заедно.

— Тя няма да изкара дълго.

— Стига за нея. Трябва да се поохраниш. Да не си посмяла повече да се притичаш някому на помощ. Това се наказва тук.

— Знам. Вече ми е ясно — с тези думи част от човечността ѝ се стопи.

Наталия я погали по рамото.

— Не се обвинявай. Това място е порочно, зло. Остани жива. Това трябва да направиш.

Яж, спи и дишай. Де да беше толкова просто.

— Добрата новина е, че оттогава не сме виждали сестра Гарелик. Мислим, че са я изпратили някъде другаде.

След първия час седене паниката започна да я завладява. Искаше ѝ се да тича като Мариан, да танцува, да се движи.

Трябваше да измисли как да се справи, за да оцелее. Беше чела за монаси в Азия, които седели часове и дни наред, без да мърдат. Те успокоявали дишането си, докато накрая не приличали на живи и постигали трансцендентно състояние. Те са го правели доброволно, като начин на живот — колко странно, като си помислиш.

Може би, ако има нещо, над което да се съсредоточи. Замисли се за момичешките години, за часовете, когато вървеше по дългите пътеки, които се виеха през ливадите, и скиташе боса по пясъка край океана.

Спомни си зеленчуковата градина на майка си и я разгледа сантиметър по сантиметър. Златният пръстен от невени, който прогонваше гъсениците, дългите стъбла на брюкселското зеле, ниските зелки, подредени в редица. Дори долови наситения аромат на люляка в далечния край на оградата. Вместо да пълзи, времето отлетя.

Скоро, вместо да изпитва ужас от часовете, прекарани в седене, тя очакваше с нетърпение всекидневните сесии като начин да избяга от еднообразието в приюта. Успяваше да замени бледата зимна светлина, която влизаше през прозорците с решетки, с образ на обляна от слънцето леха с маргарити.

След три седмици Наталия преплете ръка с нейната, докато седяха.

— Погледнах те и ми се стори в мир със себе си. Все едно беше някъде далече.

— В известен смисъл бях — Сара ѝ разказа и следващия път Наталия описа своите мечти — за зеленчуковата градина на майка си в

Тоскана.

— Заминахме, когато бях на пет, затова не помня много, но сега всички спомени се връщат. Дори вкусът на пресен домати.

По време на разходката всяка разказваше къде е пътувала по време на седенето. Описваха в пълни подробности любимите си рокли, песни и книги, а с подобряването на времето мислите на Сара също станаха по-ведри.

Когато се връщаше назад във времето, вместо да мисли за онова, което предстоеше, паниката в гърлото ѝ приличаше повече на трепет, отколкото на вик.

В края на юни ледът и снегът бяха далечен спомен, както и дните ѝ в Дакота Билдинг и надеждата, че Тио може да ѝ се притече на помощ. За нейно удивление, бебето беше оцеляло. Нападението на сестра Гарелик бе още живо, най-вече нощем. Преди няколко дена размени дрехите си с една от жените в отделението, която бе отслабнала много заради ужасната храна. Новата рокля ѝ висеше, имаше къде да я запълва. Наталия я погледна многозначително, докато отиваха на закуска, но не попита нищо.

По време на ежеседмичната баня тя използваше кърпа, за да се скрие, докато се потапяше и излизаше от мръсната вода, оставена от другите жени. Никой не сменяше водата, така че, ако някоя останеше в края на опашката, водата приличаше на кафява супа. Сара обаче нарочно изоставаше, за да е сигурна, че останалите ще са заети да се обличат и тя ще може да се изкъпе, без да я гледат.

Едно утро двете с Наталия чакаха останалите да получат задачите си за деня.

— Госпожа Смайт и госпожа Фабиано — сестрата провери имената им в някакъв списък. — Явете се във фабриката за рогозки.

Наталия и Сара се спогледаха учудено. Фабриката беше стъпка нагоре, за по-кротките пациентки, които се държаха прилично. Сара потисна вика си, когато излязоха навън и тръгна с другите жени към сградата и новото работно място. Надзирателката посочи просторна слънчева стая отзад, където рогозките се трупаха върху дървени маси.

— Другите ще ви покажат как.

— Добре поне, че повече няма да ни се налага да работим с луга — измърмори Наталия.

Ръцете на Сара бяха разранени от сапуна и тя си представи бурканчето с крем за ръце, което държеше в бюрото си в Дакота Билдинг. Представи си го съвършено ясно, красивия етикет, покрит с избелели рози. Дано Дейзи да е успяла да го вземе, за да не отиде на вятъра. При тази мисъл се натъжи. Какво ли беше станало с малкото вещи, които имаше? Дали не са били разпределени между прислужниците? Или са били изхвърлени, или пък изгорени в пещта?

— Добре ли си? — попита Наталия.

Когато се отнасяше с тези мисли, тъмнината в главата на Сара се разпростираше също като тумор. Тя посочи работните маси.

— Представяш ли си, дори си имаме столове.

— Като трон за кралица.

Седнаха на масата близо до прозореца и една от жените им показва как да късат парцали на дълги ленти и да ги навиват, преди да ги съшият така, че да направят овал. Сара не можеше да се нарадва, че държи конец и игла в ръка. Единственото, по което личеше, че това е приют, а не истинска фабрика, бяха тихите безсмислици, които от време на време бълваха някои от жените.

— Започвам да разбирам какво казват — призна Наталия, след като работиха почти час.

— За мен всички са нормални, а персоналът, лекарите и директорът са луди — Сара посочи главната сестра, която спеше на бюрото си. — Напълно откачени.

— Приятно ми е да мисля по този начин — Наталия погледна към Сара, която инстинктивно прикри корема си. — Скоро няма да можеш да го криеш.

Сара отново скри корема си.

— Какво имаш предвид?

— Бременна си.

Очите на Сара се насълзиха.

— Да — последните две нощи, потънала в горчивата тъмнина, тя си представяше какво би било, ако не бе тръгнала за Щатите. Щеше да бъде икономка в „Лангъм“ и нямаше да има падение, от което да се срамува. Само че вече не можеше да скрие истината, дори пред себе си.

— Какво ще правиш? — Наталия се наведе към нея и бръчката между очите ѝ стана по-дълбока.

— Не съм сигурна какво мога да направя. Изумена съм, че оцеля след побоя на сестра Гарелик. Но то се движи, расте.

— Той или тя, не му казвай то.

— Не мога да мисля за него по друг начин — гърдите ѝ се стегнаха и тя отчаяно се опита да си поеме дъх. — Какво да правя? Какво ще ми направят, след като разберат?

Наталия постави ръка върху ръката на Сара, за да ѝ вдъхне кураж.

— Доколкото знам, в болница „Чарити“ има отделение за неомъжени майки. Може да родиш там.

— Чух сестрите да говорят по този въпрос. За „жени без съпрузи и деца без бащи“, така казаха. Винаги ни свързват с мъж, все едно не е достатъчно да си просто жена или дете.

— Кой е бащата?

Тя потръпна, неспособна да произнесе името му.

— Той не знае за него, нито че съм тук. Освен това не е свободен.

— Ще ти трябва помощ, когато настъпи моментът.

— Какво правят с бебетата, които се раждат в болницата? Знаеш ли?

Наталия поклати глава.

— Сигурна съм, че не искат да им се мотае бебе, поредната уста, която да хранят. Това може да се окаже билетът ти да се махнеш оттук.

— Или пък да им послужи за извинение, за да ме затворят завинаги и да ми вземат детето. Като допълнително наказание.

Две жени от съседната маса ги погледнаха. Сара бе сигурна, че са чужденки и не разбират английски, въпреки това сниши глас.

— Не знам какво ме чака. Какво да направя?

Наталия протегна ръка и я погали по бузата.

— Не се тревожи, все ще измислим нещо. Знаеш ли кога ще се роди бебето?

Макар да беше решила, да не мисли напред, Сара бе пресметнала.

— В средата на август, струва ми се.

— Ще поразпитам и ще се опитам да разбера дали се е случвало преди. Сестра Олдън е мила, ще попитам нея.

— Моля те! — Сара трябваше да вложи цялата си воля, за да не се хвърли в прегръдката на Наталия и да не избухне в сълзи.

— Добре. Стигнали сме дотук, нека да видим дали тази ситуация няма да проработи в твоя полза.

* * *

Седмица по-късно, по време на разходката Наталия дръпна Сара настрана, така че сестрите и останалите пациентки да не ги виждат.

— Какво? Да не би нещо да не е наред?

Очите на Наталия блестяха.

— Всичко е наред. Вчера открих сестра Олдън в един от офисите. Работеше сама.

— Какво научи?

— Каза, че бременните пациентки — всяка година имало по няколко — ги изпращали в болница „Чарити“ на острова, в отделението за неомъжени майки.

— Болницата е за хора от работилницата, нали?

— Да. Ще бъде трудно. Но нямало да е толкова зле, както е тук, така ми се струва.

— Как да разберем със сигурност? Надзирателките са свикнали със скитници, пияници и разни такива.

Наталия вдигна брадичка и се разсмя.

— Ние сме луди, да не би да си забравила? Да не си мислиш, че те са под нивото ни?

— Дами, какво правите тук? — Директор Дент се приближи с лула в ръката. — Не би трябвало да стоите сами.

— Извинете ни, директор Дент — Наталия направи нещо средно между поклон и реверанс, което, изглежда, го умилистави.

Той махна с ръка.

— Отивайте да подишате свеж въздух, ще ви прочисти ума.

— Добре, господине.

Следващата седмица, още в началото на смяната във фабриката за рогозки, сестрата се провикна от вратата и даде знак на Наталия и Сара да донесат кошниците с готови рогозки.

— Тези трябва да отидат в затвора. Оставете ги на входната врата. Не влизайте вътре. Ето ви бележка, в случай че някой ви попита какво правите.

— Добре, госпожо.

Сара не можеше да повярва на късмета си. Двете стиснаха по една дръжка на кошницата и тръгнаха по пътя на юг. Разходката им върна отдавна забравеното чувство за свобода.

Приятен ветрец подухваше от запад, докато вървяха по прашния път. Затворът приличаше на замък, с малки квадратни прозорци и покриви с кули. Груба дървена ограда бе издигната пред входа с метална порта в средата. Двете надникнаха вътре.

Мъже в дрехи на черно и бяло райе вървяха плътно един зад друг, всеки притиснат в гърба на предния. Пазачи с пушки и пръчки ги наблюдаваха. Един от мъжете забеляза двете жени и подсвирна, а пазачът вдигна пръчката и го удари силно по раменете.

Тъй като не искаха да привличат повече внимание, Сара и Наталия продължиха. Наталия посочи съседната сграда.

— Болницата.

Жени в униформи на медицински сестри бяха застанали пред входа и се наслаждаваха на лятното слънце.

— Ела с мен — Наталия поведе Сара към едната страна на сградата.

— Сестра Олдън каза, че бебетата и жените са на първия етаж.

Те надникнаха през един от прозорците. Стаята беше с чист под, белосани стени и гола крушка на тавана. Върху леглата се виждаха обикновени чаршафи и възглавници, одеялата бяха внимателно подпъхнати. Две жени седяха на столове, гушнаха бебета, а една сестра ги наглеждаше.

От очите на Сара бликнаха сълзи.

— Толкова е цивилизовано.

— Ще ми се да имам възглавница. Почти съм забравила какво е да спиш на възглавница.

— Тук става, нали? — Сара погледна Наталия за потвърждение, че не си въобразява видяното.

— Става, и още как. Утре отиваш при сестра Олдън и ѝ казваш истината. Попитай дали не може да уреди да родиш в болница „Чарити“.

— Не знаем обаче какво ще стане, след като родя.

— Жените без съпрузи ги оставят на улицата след две седмици. След това ще бъдеш сама, при това с дете. Никой няма да те иска, но

можеш да оставиш бебето в приюта за намерени деца на Лексингтън и Шейсет и осма.

— Не мога да го направя. Не мога да оставя детето си в приют.

— Можеш, докато не си намериш работа и място, на което да живееш.

Наталия беше права. Сара щеше да бъде безработна, с дете. Само че не искаше да мисли по този въпрос още отсега.

— Малко по малко. Първо трябва да накарам сестра Олдън да застане на моя страна и да ме настани тук, когато му дойде времето — тя прегърна Наталия. — Благодаря ти, че се грижиш толкова много за мен.

— Разбира се.

— Ако изляза, ще се върна за теб, обещавам.

— Знам, че ще опиташ — брадичката ѝ се разтрепери. Сара за пръв път виждаше приятелката си готова да рухне. — Може и аз да забременея и да последвам примера ти.

— От директор Дент ли?

Наталия прихна и Сара прегърна приятелката си, докато се връщаха към приюта. Когато бебето ритна, Сара го погали, за да му вдъхне кураж.

Късно през нощта сънува, че сестра Гарелик я рита в корема. Събуди се потна, свита на топка, но болката не беше въображаема. Всички мускули се бяха свили, болката я разкъсваше. Тя се опита да заспи отново, може би щеше да се върне към съня и болката да отшуми. Когато виковете ѝ станаха по-силни, другите жени се събудиха и ѝ изкрещяха да мълчи. Болката обаче ставаше нетърпима. Бебето сякаш си проправяше път навън. По челото ѝ течеше пот, когато се опита да повика с немощен глас Наталия, преди да потъне в дълбоката черна дупка, където нямаше нищо.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Ню Йорк Сити, септември 1985 г.

На сутринта след сбирката на анонимните алкохолици Бейли се събуди рано и остана да лежи в леглото, загледана в тавана. Преди първите ѝ няколко часа от деня бяха посветени на възстановяване от предишната вечер, а останалите — да разбере къде ще се вихри най-хубавото парти. Никога не пиеше сама. Пиенето и наркотиците бяха начинът ѝ да завърже връзки. След две линии кокаин животът ѝ се превръщаше в комедия от 40-те години с участието на Катрин Хепбърн, в която цареше веселие.

Сега светът не беше чак толкова жив и енергичен и на нея ѝ предстоеше да намери начин да запълни празнотата. Или поне как да го понесе, за да разбере какво я очаква. Търсенето в мазето помагаше, както и опитите ѝ да открие нещо повече за Тиодор Камдън и Сара Смайт.

Бейли довършваше купичка с гранола, когато работниците пристигнаха през служебния вход. Тя поговори със Стив за последната прищявка на Мелинда и помоли екипът да приключи с махането на орнаментите от библиотеката. Дори бригадирът поклати глава, преди да изкрещи инструкциите си на испански.

Тя не можеше да гледа и затова излезе под яркото слънце и се качи на метрото. Обществената библиотека на Четиридесет и втора улица беше стряскаща: огромен блок гравирани мрамор, пазен от два свирепи лъва. Тя обаче влезе и се приближи до библиотекарка с къдрава коса и кръгли очила с надеждата жената да прояви съчувствие, вместо да я съди, че няма никакви познания. Бащата на Бейли беше разтревожен, че не кандидатства в „истински“ колеж, и даде ясно да се разбере, че за него изборът ѝ на професия е прищявка.

— Търся информация за един архитект от миналия век. Казва се Тиодор Камдън.

Библиотекарката нито се изсмя, нито я погледна с раздразнение.

— Последвайте ме.

Тя стана и поведе Бейли към шкаф, пълен с малки чекмеджета, и изтегли едно. Двете заедно прегледаха индексите на няколко книги, посветени на архитектурата, и жената ѝ показва как да ги търси. Тя дори предложи да провери името Сара Дж. Смайт, докато Бейли четеше за Камдън.

Прекара цял час над книгите, посветени на архитектурата на XIX век, пълни с рисунки, скици и биографии. Тиодор Камдън се споменава малко пъти, тъй като беше починал много млад, но тя си записа важното, сякаш щеше по-късно да се явява на тест. В края на втория час главата ѝ се въртеше от многото информация. На излизане спря при бюрото на библиотекарката.

Жената ѝ подаде листче.

— В отдела за микрофилми има вестници, в които Сара Дж. Смайт се споменава няколко пъти. Записала съм ви имената и датите.

— Микрофилми ли? Как се работи с тях?

— Вие им подавате информацията, след това те ще извадят филма и ще ви покажат как да използвате машината. За около четиридесет и пет минути ще намерят каквото ви е нужно.

Тя погледна часовника си.

— Ще трябва да се върна.

Бейли благодари на библиотекарката и се отправи към Дакота Билдинг, за да нагледа работниците, преди да тръгнат на обяд. Тя си купи сандвич и седна на пейка в Сентръл Парк Уест. Когато навремето спря да пуши, майка ѝ започна да плете и Бейли реши, че и нейните ръце трябва да са заети, за да си помогне да остане трезва. А и след като откри рисунката на Тиодор Камдън, нуждата ѝ да твори се възроди. След „Парсънс“ не беше рисувала много, но сега, след като имаше предостатъчно време, не можа да устои. Използва молив, за да нанесе горните фронтони на Дакота Билдинг, преди да запълни орнаментите с писец, а след това довърши с водни бои. Доволна от резултата, тя се премести на друга пейка и започна отново, този път се съсредоточи над кула на южната фасада. Работата я успокои, накара я да се съсредоточи. Късите линии придаваха живот и сградата изглеждаше така, сякаш диша и е жива.

— Значи си решила да поизоставиш разрушенията.

Над нея бе застанал Кенет, подпрян на бастуна си, загледан в скицата, широко усмихнат.

Бейли потупа пейката до себе си.

— Чакам динамитът да гръмне. Заповядай, седни при мен.

— Благодаря ти, мила — той се отпусна до нея. — Много е красива.

— Поизгубила съм форма. Отдавна не съм рисувала. Само че обичам сградата и е истинско предизвикателство да я предам на хартия — тя остави химикалката. — Спомням си, че видях статия в книгата на бащата на Ренцо, където пишеше, че когато Дакота Билдинг е открита, било предречено, че ще се превърне в забележителност. Наричали я „Адресът на Тъпър Уест Сайд“ или нещо подобно.

— Дори след сто години веднага я разпознаваш. Такава е тя, нашата Дакота.

— Правих справки за архитекта, който е живял тук, Тиодор Камдън. Ранната му смърт е попречила да стане много известен, защото бил против откачената показна архитектура на Позлатената ера.

Кенет кимна.

— Да ти призная, не се бях замислял, че са го наричали Позлатената ера, след като има и Златният век. Тогава всички са били устремени към парите, илюзията за успех, не че се е предлагало нещо наистина ценно. Напомня ми за Ню Йорк в наши дни, ако трябва да съм честен.

Той имаше право. Часовници „Ролекс“ блестяха на китките на банкери, консуматорското общество властваше и всички, които познаваше, се бяха отдали на партита, сякаш утрешният ден нямаше да настъпи.

— Ако Дакота Билдинг е пример за Позлатената ера с откачените орнаменти, защо тогава се стараем да ги запазим?

Очите на Кенет заблестяха.

— Умно момиче. По твоята логика хаотично нахвърляните тавански прозорци и орнаментални върхове са еквивалентът от XIX век на бледоморавите мивки на Мелинда и стените с огледала.

— Именно. За мен Дакота Билдинг е миг във времето, чието влияние още се усеща. Не мога да си представя бледоморавите мивки да издържат толкова дълго. Мислиш ли, че след четиридесет или петдесет години хората ще се подиграват на онова, което правим днес?

— Много е вероятно.

Тя прихна.

— Май си прав.

На ъгъла на Седемдесет и втора улица спря автобус и туристите са изсипаха от него. Гидът посочи мястото, където бе загинал Ленън, а те щракаха снимка след снимка. Кенет изпъшка неодобрително.

Бейли не искаше да ѝ се напомня за наскоро придобитата лоша слава, предпочиташе да остане в миналото.

— Тиодор Камдън е имал визия за града на бъдещето, който съвсем нямало да бъде претрупан, по-скоро с изчистени линии, елегантен — тя се обърна към него. — Чувал ли си да е имал връзка с жената, която по-късно го е убила?

Той се обърна към нея с престорен ужас.

— Ти на колко мислиш, че съм?

— Не лично. Може да си чул слухове. Това трябва да е било изключително важно събитие в Дакота Билдинг.

— Защо питаш?

Тя му разказа за рисунката на къщата и снимката, която беше открила, и за възможната връзка.

— Чакай да поразпитам по-възрастните в сградата и ще ти кажа — предложи той. — Въпреки че знам много за историята на сградата, доста неща са изчезнали през годините.

— Честно да ти кажа, не съм сигурна дали искам да съм роднина на Сара Смайт или на Тиодор Камдън.

— На архитектите им се носи славата на манияци. Сара Смайт, изглежда, вече е била такава. Но доколкото виждам, твоята глава е наред.

Само ако знаеше. Една напитка и главата ѝ започваше да се мае като на обезумяла луда.

— Много си мил, но не съм сигурна. Не знам кое е по-лошо: да познаваш семейното си дърво с всичките му разклонения или да тънеш в блажено невежество. Докато растях, семейството ми беше истинска загадка. Дядо очевидно е бил нещастен, че са го изхвърлили от дома на семейство Камдън на петнайсет, а татко таеше същото негодувание. Сигурно и аз, ако трябва да сме напълно откровени — тя се замисли над ужасното си поведение през изминалата година, за липсата на връзка с близките си. Това бе ярък пример да тънеш в невежество. — Ние сме три поколения самотници.

Кенет я наблюдаваше с тъга, сякаш знаеше за какво мисли.

— Дълбоко в себе си искаш да си част от нещо, това ми е ясно. Затова и аз съм се вкопчил в апартамента си. Той е мой и в него са всичките ми спомени.

— Питам се дали затова Тиодор Камдън е направил рисунката за Сара Смайт. За да си има собствен дом, пълен със спомени.

— Ние сме просто двама романтици.

— Май да.

— Стига мечти — той тропна с бастуна по земята. — Да се задействаме. Искам скицата на Дакота Билдинг, която току-що направи. И съм готов да платя.

— Стига глупости. Твоя е. Това е най-малкото, което мога да направя заради неприятностите, които Мелинда създаде.

— Не. Това няма нищо общо с Мелинда. Ти си човек на изкуството, така че иначе не я искам.

Кенет настоя да се качат в апартамента му, за да „финализират трансакцията“. Той хлътна в спалнята, а тя отиде до полицата на камината, за да погледне снимка в сребърна рамка на дванайсетгодишно момче и Кенет. Възрастният мъж се върна. Броеше банкноти от по десет долара.

Тя посочи снимката.

— Това е Манвъл.

Кенет грейна.

— Мило момче. Често идваше тук да се крие от онова, което се вихреше в апартамента на София. Мелинда и София бяха здравомислещи, за разлика от Манвъл, милото дете. Няма други двама по-различни близнаци. Той се интересуваше от рисуване, от музика. Оскар беше търговец на изкуство и Манвъл се учеше от него. Накрая реши да се посвети на история на изкуството и критика. Бяхме много горди.

На снимката бяха седнали на едно канапе и се смееха за нещо. Тя не беше виждала Манвъл от години, но веднага позна гъстата му грива и тънките му крайници, сякаш имаше глава на лъв и крака на жребец.

— Мелинда каза, че работел в сферата на аутсайдер арт. Какво е това?

— Творби на хора на изкуството без специално образование, от картини до скулптури. Интересна ниша, особено на юг.

— Сигурен съм, че не е имал търпение да се махне колкото е възможно по-далече от Ню Йорк. Мелинда го тормозеше.

Той въздъхна.

— Има нещо в тази сграда, което разделя семействата. Може и да търся драмата, но дори строителят Едуард Кларк е оставил Дакота Билдинг на четиринайсетгодишния си внук вместо на сина си.

— Защо?

— Нещо като свободен дух, а?

— Именно.

— Ами вие с Оскар? Струва ми се, че сте били щастливо семейство.

Той въздъхна.

— Бяхме. Но дори Оскар, любимият ми, беше жесток с мен накрая.

— В какъв смисъл? — Тя си беше представяла страстна връзка, двамата си живеят щастливо в луксозния апартамент, а Нуреев и Лорън Бокъл са се отбивали за по едно здрасти.

— Оскар ставаше гневен и параноичен, когато умът му започна да си отива. Обвиняваше ме, че крада от него. Заплашваше ме, че ще ме извади от завещанието си, а на следващия ден забравяше всичко и отново ставаше любещ и мил. След като почина, реших, че съм на добро място, но София прояви наглостта да оспори правата ми над апартамента. Сигурно си е представяла как свързва двата апартамента със спирално стълбище — Кенет вдигна поглед, сякаш бормашините щяха всеки момент да пробият тавана, а след това сви рамене. — Сградата е пълна с откачалки и предателство, богаташи използват парите си, за да контролират любимите си. Това, разбира се, е така навсякъде, но в Дакота Билдинг е подсилено хилядократно.

— Защо?

— Представи си сградата едно време, тази огромна крепост се е извисявала над Сентръл Парк. Никой нормален човек не би се преместил толкова далече от центъра. Обитателите са били в началото на издигането си и са имали много да доказват. Това е било риск. Те са имали пари в брой, но им е липсвал финес. Та в тази връзка — той й подаде десет нови десетдоларови банкноти.

— Това е прекалено много.

— Просто трябва да я имам, а ти заслужаваш всяко пени.

От това мило отношение тя усети болка, но беше приятно. Кенет бе преживял много. Бейли хукна към близкото заведение и купи донъти за работниците, за да сподели неочакваната печалба. Горе, в апартамента на Мелинда, повечето махагон беше свален от стените. Бейли грабна ключа към склада, който Ренцо ѝ беше дал, и ги поведе към сервизния асансьор и мазето. Момчетата вдигнаха дървото на рамене и внимаваха много, когато завиваха.

Вратата към офиса на Ренцо беше широко отворена, вътре светеше. Тя надникна и остави един от донътите, увит в салфетка, на бюрото му. Жалка работа, защото вниманието му снощи я беше превърнало в кутре, жадно за внимание. Ясната представа за нещата е ключът, така казваха в рехабилитационния център. В миналото щеше да затвори очи за тенденцията си да се лепне за всеки, който я удостоеше с внимание. Точно така, лепваше се. Сега обаче беше наясно какво прави. Това можеше и да се нарече прогрес. Както и да е, тя бе повече от доволна да се подчини на основното правило при анонимните алкохолици — никакви връзки, преди да си чист в продължение на година. Животът беше достатъчно объркан под ярката светлина на трезвеността.

— Задето ме нахрани снощи.

Ренцо вдигна поглед и се усмихна.

— Фантастично. Тъкмо си казвах, че трябва да хапна нещичко.

Тя остана на мястото си, объркана като тийнейджър на бал.

— Може ли момчетата да започнат да прибират част от съкровищата?

— Давайте. Кажи ми, ако имате нужда от помощ.

Тя наблюдаваше как трупат дървения материал, преди да го покрият със защитни одеяла. Повече от това, за съжаление, не можеше да направи. Ако станеше наводнение или избухнеше пожар, всичко щеше да бъде съсипано. Добре поне, че не бе захвърлено в боклукчийски камион и стоварено на бунището.

След като момчетата се качиха, тя се обърна към сандъците. Ключалката на долния беше особена. Бейли донесе кламер, за да се опита да я отключи. Ренцо мина тъкмо когато тя се мъчеше да превърти.

— Имаш ли нужда от помощ?

— Знаеш ли как се влиза с взлом?

Той разгледа ключалката, донесе кутия с инструменти от офиса си и коленичи, стиснал малка отвертка в ръка.

— Да видим дали ще се получи. Този на Сара Смайт ли е?

— Не, според мен е на Тиодор Камдън — Бейли го наблюдаваше, докато той се занимаваше с ключалката. — Проверях разни неща в библиотеката за живота му. Той е бил много напредничав за времето си.

— Жалко, че е умрял млад — Ренцо пръсна смазка в ключалката.

— Точно така. Като Ленън — тя замълча, несигурна как да продължи, неспособна да разгадае изражението му. — Мелинда каза, че баща ти е бил тук, когато е бил застрелян.

— Точно така. Място не можеше да си намери, че не е предотвратил нещастieto. След като Джон и Йоко се нанесли, имало много фенове, които се опитвали да се доберат до него. Оставяли писма, опитвали се да се качат горе, промъквали се. Щеше му се да е наел повече хора за охрана, да е направил нещо повече.

— Защо според теб Йоко е останала?

— Предполагам, за да пази спомена жив. Лорън Бокъл все още е тук, въпреки че Боти^[1] е починал в края на петдесетте. Трудно е да напуснеш това място. Аз съм най-добрият пример.

— Жалко, че баща ти се е чувствал виновен. Я си помисли за всички знаменитости, които живеят в Манхатън. Няма начин да ги защитиш през всичкото време, особено при положение че хората са толкова луди. Наистина не са нормални.

— Така е. Както и да е, преди това двамата с баща ми бяхме престанали да се чуваме. Не поддържахме връзка, а след това той почина.

— Моите съболезнования.

Тя много добре знаеше как неочакваната смърт на любим човек може да те измъчва, тъй като остава много неизказано. Ренцо може и да беше поел работата като изкупление — да води губеща битка срещу тръбите и детайлите, които се разпадат. Това беше неговият начин да опази сградата на баща си или по-точно казано, паметта на баща си непокътната.

Ключалката изщрака.

Вътре бяха прибрани десетки картонени тубуси, натрупани един върху друг. Тя посегна към един и внимателно го отвори. Изпадна свит

на руло кремав картон.

Ренцо го разви.

— Архитектурни планове.

Чертежите бяха великолепни, истинска наслада за окото, вертикалното сечение беше предадено с пълни подробности. Най-долу на всяка страница беше написано: Тио Камдън. Архитект. Подписът беше същият като на рисунката на къщата.

— Красота — заяви Бейли. — Може да ги рамкирам и да ги подреда горе в галерията. Каква находка!

Двамата ги прегледаха внимателно. Тубусите бяха запазили мастилото и картона, сякаш чертежите бяха правени преди седмица, линиите изглеждаха непокътнати, тъмни.

Бейли извади друг.

— Този не е в най-добър вид. Май нещо го е повредило.

Чертежите бяха изцапани с нещо, което приличаше на петна на Роршах. Под тях се виждаха чертежите на двайсететажна сграда, която се придържаше към неокласически пропорции със солидна основа, всеки етаж от прозорци беше ограден от колони. Само че декоративните детайли, толкова популярни в края на XIX век, бяха подменени с по-изчистени, така че фасадата изглеждаше по-семпла. Тези чертежи вещаеха нов, модерен век на хоризонта.

Ренцо посочи написаното в долния десен край.

— Американска застрахователна фирма, Олбъни, Ню Йорк. Датата е ноември 1885 г.

— Какво е това отгоре? — Тя прокара пръст по тъмните засъхнали петна. — Заради тях няма да го сложа в рамка. Жалко. Харесва ми, че е различно от другите.

Бейли взе тубуса и го разтърси. Обърна го и отвътре изпадна парче метал и нещо като пръчица.

— Какво, за бога, е това?

Тя вдигна метала към светлината. Беше дълъг около тринайсет сантиметра, покрит отчасти със същите тъмни петна като рисунките. Само че чистата половина блестеше. С деликатно пресечени щрихи в златото и среброто бе оформено лице на дракон или може би на алигатор.

Тя го подаде на Ренцо. Очите му се разшириха.

— Чакай малко. Мили боже! Остави го изключително внимателно и не го докосвай. Връщам се веднага.

Тя го постави върху капака на сандъка и се наведе, за да огледа по-добре. Изкушаваше се да изчопли спечената кора и да види какво има отдолу, но Ренцо се върна след малко с вестник.

— Видях това преди два дена. Погледни.

На стара черно-бяла снимка се виждаше нож с гравирана метална дръжка, частично изтеглен от канията.

Канията бе върху капака пред тях.

— Какво е това? — Тя започна да чете, а Ренцо обясни:

— Някакви работници открили ножа преди седмица в Сентръл Парк, докато копаели в Ягодовите полета. Много е стар, от Тибет е. Изчезнал от колекцията на богато семейство, Ръдърфорд, през 80-те години на XIX век.

— И едва сега е бил открит?

— Да. Опитват се да разберат как е попаднал там. В момента е в „Метрополитън“, проучват го, тъй като няма наследници на семейство Ръдърфорд, които да си го поискат. Тук пише, че канията все още не е открита.

Тя погледна предмета.

— Беше в сандъка на Тиодор Камдън, който е бил намушкан през ноември 1885 г. Същият месец е написан върху чертежите.

— Ами това? — Ренцо посегна и взе пръчицата, изпаднала от тубуса. — Инструмент за рисуване ли е?

Заприлича ѝ на топа от шахматен комплект, който е бил изгладен с течение на времето.

— Това не е молив — обърна се тя към Ренцо, обзета от ужас. — Държиш липсващия пръст на Тиодор Камдън.

— Какво? — ужаси се Ренцо.

— Костта от пръста! Бил е отрязан при убийството, но не са го намерили. Предполага се, че е бил взет като зловещ сувенир.

Той се въздържа да не хвърли костта на пода. Изчака Бейли да вземе две салфетки от офиса му и остави костта на едната, а с другата я уви, преди внимателно да сгъне салфетките, все едно повива новородено.

— Канията сигурно струва куп пари — заяви тя. — От „Метрополитън“ ще подскочат, когато разберат, че сме намерили това.

— Във вестника пише, че ножът струвал около половин милион долара. Бил от XVI век.

— И като си помислиш, че ножът и канията са били на има-няма триста метра един от друг през всичкото това време.

— Как ли са били разделени?

Тя усети течение по гърба си и настръхна.

— А как се е озовал пръстът му вътре?

Двамата се наведоха над сандъците. Бейли провери вътрешните джобове на рокли, опипа внимателно ъглите на всеки сандък с надеждата да открие нещо. В сандъка на Мини Камдън намери червена копринена кесия със златен филигран.

Вътре имаше лист, нежен като коричката на крем брюле.

Мили мой Кристофър,

Обещаха ми да получиш това писмо на дваисет и първия си рожден ден. Знам, че може и да е шок за теб, но съм горда да те нарека свой син, дори ти да се срамуваш от мен като майка. Искам да знаеш, че всичко, което съм направила, е било за теб, за да ти осигуря по-добър живот. Когато беше още малък, аз те обичах и те гушках и може би крехките спомени от онова време все още са запазени. Всяко дете трябва да знае истината. Твоят баща е Тиодор Камдън. Надявам се вече да си навършил дваисет и една и да разбираш обстоятелствата, заради които не си научил истината досега. Надявам се и да ми простиш.

Името отдолу не се четеше, но Бейли бе убедена, че започва със С.

Тя показва писмото на Ренцо, все още разтреперана от вълнение.

— Загадката се заплита.

— Кристофър не е бил случаен храненик — той прочете внимателно писмото. — Оказа се права. Той е бил син на Тиодор Камдън.

— И на Сара — бузите ѝ горяха от удоволствие. Тя беше наследница на семейство Камдън, също като баща си и дядо си. Писмото го доказваше. — Знаех си. Това не прилича ли на буквата С?

Той присви очи.

— Не съм сигурен. Може би. Къде го намери?

В чантичката на Мини Камдън. По-точно казано, в чантата, която беше в сандъка на Мини Камдън.

— Значи може и да е бил дете на Мини.

— Тя защо ще пази тайна? Няма смисъл. Както и да е, това със сигурност не е Мини там долу — колкото повече мислеше за писмото, толкова по-бързо биеше сърцето ѝ. Цялото ѝ тяло трепереше от възбуждане.

Тя му подаде и канията, и костта.

— Вземи ги и ги сложи в сейфа. Още утре сутринта ще отида в библиотеката и ще науча повече за Сара Смайт и за убийството.

— Не трябва ли да се свържем с „Метрополитън“ и да им кажем какво си открила?

— Ще го направим, но няма да е точно сега. Нали знаеш какво означава това?

Ренцо я погледна предпазливо.

— Това означава, че съм потомък на Тиодор Камдън. Сигурна съм.

— Внимавай какво си пожелаваш!

Тя го целуна бързо по бузата. Докосването беше като заряд електричество. Бейли искаше да е най-обикновена, приятелска целувка от щастие, но той го усети по същия начин и се отдръпна.

— Извинявай, не исках да го направя — лицето ѝ пламна.

— Всичко е наред. Давай по-полека. Не бързай със заключенията.

За връзката им ли говореше, или за откритията?

И в единия, и в другия случай предпазливостта не беше най-силната ѝ страна.

[1] Хъмфри Богарт. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Ню Йорк Сити, юли 1885 г.

Сара отвори очи. Навън беше тъмно и макар болката да бе утихнала за кратко, тя знаеше, че ще се върне. По време на затишието се опита да се огледа къде се намира. Стаята не беше в болница „Чарити“, в това беше сигурна. Леглото беше твърдо, одеялото — грубо и тя не видя други жени, които раждат. Единствената друга пациентка беше възрастна дама с празен поглед, без зъби, която стана и ѝ обърна гръб, за да седне върху нощното гърне. Тя пееше фалшиво някакъв напев за дявола. Все още беше в приюта.

Вечерта премина в ден и отново стана вечер, докато Сара се бореше за дъх и живот и напъваше. През повечето време сестрите не ѝ обръщаха внимание. Когато една от тях се надвеси над нея със стиснати устни, Сара я стисна за китката.

— Трябва да ме закарате в болница „Чарити“, за да родя. В отделението за неомъжени майки.

— Ти пък какво знаеш за това? — Сестрата се дръпна от нея. — А и там не приемат луди. Ще притесниш останалите.

— Няма, знам, че мястото ми е там. Питайте сестра Олдън.

— Повтаряш все същото, откакто си тук. Стига, миличка. Тук си записана като госпожа Смайт. Това място е за неомъжени майки.

Щеше да се изсмее, ако положението ѝ не беше толкова тежко.

— Прекалено рано е за бебето, нали?

— Нищо не знам по този въпрос. Трябва да попиташ лекаря.

В същия момент я преряза силна болка и тя забрави за всичко, освен за мускулите и нервите в тялото си, напъна се по начин, който ѝ се струваше физически невъзможен.

Най-сетне докторът пристигна. Придружаваха го две сестри. Човекът беше млад, с ясни сини очи, които се стрелкаха из стаята и забелязваха всичко. Беше външен човек и буквално излъчваше страх.

Едната сестра посочи Сара.

— Започна снощи, ние не знаехме, че чака дете.

— Как е възможно да не знаете? — Лекарят седна на крайчеца на леглото ѝ и извади стетоскоп, който притисна към корема. Заля я смущение, заменено от надежда. Може би той щеше да ѝ помогне.

— Нищо не ни каза. Не можем да следим всички, те са хиляда и шестстотин.

— Тя може ли да говори? — той погледна сестрите.

За щастие, в момента нямаше контракции.

— Мога да говоря, докторе.

Той я погледна стреснато.

— Англичанка ли сте?

Тя долови познат акцент.

— А вие сте от Уелс.

— Така е. Кажете ми сега, защо не предупредихте за състоянието си?

Усети нова контракция и се сгърчи от болка.

— Донесете ѝ малко вода — сестрите се подчиниха на мига.

— Не знаех какво ще ми направят.

— Доста неприятно място, нали?

— Така е. Надявах се да ме закарат в болница „Чарити“ на острова, в отделението за неомъжени майки.

— Нямате ли съпруг?

— Не — бузите ѝ пламнаха от срам. Колко ниско беше паднала.

— Защо ви затвориха в приют?

— Не съм сигурна. Казаха, че се държа странно, че съм откраднала нещо. Само че аз не помня да съм го направила. По това време бях бременна, може би затова умът ми не е бил наред.

Изобщо не трябваше да споменава кражбата. Той изпъна гръб.

— Жалко, че е станало така. Твърде късно е за болницата. Ще трябва да родите тук.

— Още е рано. Не мислех, че ще се роди преди август.

Контракцията стана по-силна и тя не можеше повече да говори.

— Моля ви, не си отивайте още — прошепна тя. Сълза на самосъжаление се търколи по бузата ѝ. — Какво ще стане с бебето ми след това?

— Не знам. Това е първата ми седмица и все още не съм сигурен как действа системата. Не се тревожете за това точно сега. Трябва да пазите силите си, за да родите бебето — той се изправи.

— Откъде в Уест сте? — Тя не искаше той да си тръгне.
— Суонси.
— Красиво ли е? Струва ми се прекрасно място.
— До морето е.
— Липсва ли ви? — Тя стисна зъби, за да спрат да тракат.
— Достатъчно приказки. Ще поръчам да ви донесат вода.
— Моля ви, не си отивайте. Много ви моля. Помогнете ми.
Той кимна.
— Ще направя всичко, което мога.

След като той се отдалечи, тя се разрида. Справяше се толкова добре, ръководеше живота си, управляваше гигантска сграда и персонала, а сега беше безпомощна, хваната в капан на ужасно място, откъдето нямаше излизане. Тук я чакаше единствено болка и мъка. Внимателното отношение на лекаря само ѝ напомни какво е изгубила.

— Престани да виеш! — Сестрите се бяха върнали. Едната повдигна главата ѝ и изля вода в устата ѝ от мръсна тенекиена чаша, без да се интересува, че потече отстрани, по брадичката и врата ѝ.

Водата имаше метален вкус, сякаш нещо медицинско беше прибавено вътре. Сара се опита да попита какво са ѝ дали, но езикът ѝ натежа и набележа. Заля я море от усещания, но тя не можа да разбере откъде идват шумовете, къде свършва тя и откъде започва останалата част от света. Сънуваше бебето и майка си, двете свити заедно в леглото. В съня си се приближаваше, искаше да поеме бебето в ръце и да го гушне, но се отдръпна, обзета от ужас, когато разбра, че и двете са направени от лед. Бяха студени при допир, изобщо не бяха хора.

Отвори очи. Силното лятно слънце нахлу през прозореца. Стаята беше празна, влажният въздух вонеше на плесен и развалени зеленчуци. Цялото тяло я болеше, сякаш бе стъпкана от кон, гърдите ѝ бяха изранени, натежали. Тя погледна първо на едната, после на другата страна за бебешко креватче, за някакъв знак от бебето.

— Събудихте се, значи — лекарят влезе в стаята. Под очите му имаше сенки. — Как се чувствате?

Тя се опита да седне, но мускулите не я слушаха.

— Не мърдайте. Трябва да почивате.

— Бебето?

Той не отговори на въпроса.

— Сестрите казаха, че трябва да се върнете при останалите пациентки след ден-два. Опитах се да им кажа, че ще ви бъде нужна седмица, за да се възстановите, но се страхувам, че директор Дент не иска и да чуе.

Това не я интересуваше.

— Къде е бебето?

— Много съжалявам, госпожо Смайт. Бебето почина.

Сара замига през сълзи. Тя не бе признала дори пред себе си колко нетърпелива е да се запознае с това същество, въпреки че го бе въвела в свят на болка и нещастие.

— Как? Аз го чувствах вътре в мен. Прекалено рано ли беше?

Той се намръщи.

— Беше деформирано. Ужасно деформирано. Честно казано, добре стана, че почина, защото в противен случай щеше да расте на това място, а вие не искате съдбата му да е такава.

Тя не отговори веднага.

— Може ли да го видя?

— Ще бъде погребано на острова. Родихте момче. Там ги погребват. По-добре че не го видяхте. Нещо се обърка.

Побоят на сестра Гарелик сигурно бе увредил бебето, точно както се бе страхувала, че ще стане.

Той протегна ръка и погали нейната.

— Както и да е, вие трябва да се опитате бързо да заякнете. Не се тревожете. Уверявам ви, че така е по-добре.

Тя се обърна настрани и покри очи с ръка. Бебето беше умряло и нея я очакваше единствено болка и жестокост. Детето, което бе носила, детето на Тио бе някъде под земята на острова, в един от анонимните гробове, които двете с Наталия бяха видели зад болница „Чарити“. Нямаше надписи, единствено купчинки пръст, която потъваше, докато плът и кости се стопяваха.

Тя започна да повръща и докторът отскочи назад.

— Ще накарам сестрата да ви донесе кофа.

Сара чу отдалечаващите се стъпки на лекаря, а след това долови звуците на своята мъка.

* * *

Сара преживя два дена в своето крило, без да говори с никого, дори с Наталия. Не се хранеше, отказваше да прави и рогозки — затова я затвориха в килия на най-горния етаж, на същото място, където я тикнаха след побоя на сестра Гарелик.

Горката Наталия се опита да я успокои и да я накара да излезе от тъмното място, на което се бе затворила след смъртта на бебето, но Сара не ѝ обърна внимание. Раната ѝ от болката и раждането бе отворена и тя не можеше да намери утеха. Не и на остров Блекуел.

През по-голямата част от деня лежа свита в кревата, вдигаше глава колкото да погледа как мишките ситнят по пода и поглъщат храната на подноса, който беше пъхнат през отвора под вратата. Колко е хубаво да съществуващ единствено благодарение на инстинктите си, да не познаваш света навън, прелестите и скандалите му. Ако можеше да се убие, щеше да го направи. Една от сестрите заплаши да я прати в Ямата, ако не започне да се подчинява на заповеди.

— Ще те подмятат като парцалена кукла и много скоро ще изпищиш, че искаш да се върнеш при останалите — изсмя се тя. Сара се обърна към стената и оттогава спряха да ѝ носят храна.

Тя изгуби представа за времето. Може да беше минала седмица след смъртта на бебето, може би пет дена. Може би дори пет месеца. Вече нищо нямаше значение.

Резето на вратата щракна.

— Ще останеш тук, докато решим къде да те сложим. Не обръщай внимание на мъртвото тяло. Тя няма да те притеснява.

— Благодаря, сестра Котър. Правилно произнасям името ви, нали?

Последва дълго мълчание, достатъчно дълго, за да накара Сара да отвори очи.

— Точно така.

— Много добре. Благодаря ви, сестра Котър.

Сестрата изсумтя и тресна вратата.

— Тя е голяма чаровница.

Сара се обърна и огледа новата си съкилийничка. Жената бе оцеляла след къпането почти без белези. Кичурите ѝ коса все още висяха на масури, а вратът и бузите ѝ бяха зачервени.

Жената протегна ръка.

— Здравей. Аз съм Нели Браун.

Сара затвори очи. Горкото дете. Тепърва щяха да я пречупят.

— Добре ли си?

Сара се надяваше тя да разбере намека и да се премести в своята половина от стаята. Нямахме късмет обаче. Жената се приближи по-близо и заразглежда Сара като експонат в музей. В известен смисъл беше точно такава. Издялана от твърд камък и мрамор, отпусната на леглото — нейния пиедестал.

— Май не си много добре. Мога ли да ти помогна с нещо?

Сара не се сдържа. Изсмя се.

— Нещо смешно ли казах?

Сара помнеше енергията, която внесе със себе си тук, опитваше се да я овладее и да измисли как да се махне.

— Не си прави труда — гласът ѝ прозвуча немощно.

— За кое да не си правя труда?

— За почти нищо — Сара въздъхна. Момичето не се отказваше да продължи диалога. — Няма смисъл.

Нели пристъпи към прозореца и погледна навън.

— Оттук виждам града.

— Изглежда съвсем близо, нали?

Нели се приближи до нея и седна на ръба на леглото, подпъхна памучната рокля под бедрата си.

— Тук не дават ли нищо друго за обличане, освен това?

Сара поклати глава.

— Дори през зимата ли?

— Дават ни палто, когато излизаме на всекидневните разходки.

— Ти защо си тук?

Тя веднага мина на въпроса.

— Навлякох си неприятности в работата и се озовах тук. Не съм сигурна как стана.

— Луда ли си?

Сара поклати глава. Ако не друго, агонията от раждането бе засилила увереността ѝ в умствените си сили. Беше изгубила дете. И бе тук против волята си.

— Не. Ни най-малко — тя седна и скръсти ръце пред себе си. — Ами ти?

— Не.

— Нямахме обяснения, нито обвинения, още по-малко извинения.

— Защо тогава си тук?

— На това му се казва добър въпрос — Нели обаче не отговори, а попита Сара: — Откога си тук?

— Затвориха ме през януари тази година.

— Според теб колко луди има в приюта?

— Пациентки.

— Моля? А, да. Пациентки. Колко са?

— Ами, над хиляда.

Когато следобедното слънце плъзна лъчи по стената, Сара откри, че споделя повече от когато и да било, повече, отколкото дори пред Наталия. Искаше да даде на това момиче по-добър шанс да се движи по опасните канали в приюта за луди на остров Блекуел, но искаше и да бъде изслушана. За последен път.

Разказа ѝ за побоя, за противното отношение, за тормоза над Мариан. Нели задаваше въпроси, но не ѝ се стори кой знае колко шокирана от чутото. Понякога повтаряше казаното от Сара. Може пък да не беше особено умна.

Донесоха им храната. Нели вдигна и двата подноса и подаде единия на Сара, постави го в скута ѝ.

— Не искам да ям.

— Аз обаче искам, но не обичам да се храня сама, така че ще трябва да го направиш заради мен.

Сара отхапа малко хляб и с шок откри, че стомахът ѝ се бунтува за още.

— Ти къде работеше, преди да те изпратят тук? — попита Нели.

— В жилищния блок Дакота Билдинг.

Жената остави лъжицата.

— Бях прочела всичко за сградата, докато я строяха. Каква беше там?

— Лейди мениджър.

— Подчинена на агента ли?

От една страна, Сара остана доволна, когато забеляза шока на жената. От друга, искаше да я отрезви, да я накара да види изхода, неблагоприятен и за двете. Както си живееш живота и напредваш, най-неочаквано виждаш как всичко, което си градила най-внимателно, се срива. Беше се тревожила, че е бременна, питаше се как ще реагира Тио. Този проблем ѝ се струваше непреодолим. Докато не се появи

нещо друго. Пътуването с ферибот до ада, което накара предишните й тревоги да изглеждат банални.

— Какво се случи?

— Обвиниха ме в кражбата на колие от една от обитателките.

— Ти ли го беше откраднала?

— Не. Не знам кой е бил, но не бях аз.

— И затова те тикнаха в лудница, така ли?

Какъв беше смисълът от игрички?

— Имах връзка със съпруга на жената, която ме обвини. Може да е разбрала.

— И те е освидетелствала, нагласила е нещата, това ли имаш предвид?

Сара размишляваше над това още откакто беше затворена. Опитваше се да си спомни какво се беше случило в дните преди колието да бъде открито. Дали госпожа Камдън не беше разбрала за тях и не бе решила да се отърве от нея с фалшиво обвинение?

— Може би.

— Защо си тук, а не си при останалите?

— Престанах да работя, престанах да правя каквото и да било. Това не им хареса.

— Защо го направи?

По лицето на Сара се застинаха сълзи. Никой досега не си бе направил труд да попита.

— Родих, и то умря, а след това вече... няма смисъл.

Жената пое ръката й.

— Бебето на любовника ти ли?

Сара кимна.

— Той дори не знае, че съм тук. Мен ме заключиха и аз не знам какво мисли той за случилото се. С мен е свършено.

— Съжалявам за бебето. Не заслужаваш да бъдеш хвърлена в приют за нещо, което не си направила. Не си го направила, нали?

— Не, не съм.

Момичето хабеше твърде много енергия за Сара. Трябваше да я предупреди.

— Трябва да се грижиш за себе си, да продължиш напред. Не разпитвай останалите пациентки, не и пред сестрите. Ще си навлечеш неприятности. Главното е да не привличаш внимание. Прави каквото

искат, яж колкото можеш, сядай срещу прозорците, за да има накъде да гледаш.

— Къде да сядам?

— Ще разбереш. Не се опитвай да помагаш на никого, защото не свършва добре. Има една жена, Наталия, която е прекрасна. Ако можеш, намери я.

— Ами ти?

— Не знам дали някога ще ме пуснат от тази стая.

— Моля те, не говори така. — Тя седна до Сара и преглътна с усилие. — Очевидно е, че си напълно нормална, вече ми е ясно. Трябва да ми обещаеш да се държиш заради мен и да правиш каквото ти казват. Последвай съвета си, поне за няколко седмици.

Няколко седмици, няколко дни. Нямаше никакво значение.

Сара не отговори. Слънцето беше залязло и в стаята стана студено. Време беше да си лягат. Сгушиха се под тънките одеяла и повече не проговориха.

* * *

— Ти кого търсиш? — Наталия почука с лъжица по чинията и се усмихна накриво на Сара. — Красивият принц ли?

Сара погледна приятелката си. През изминалите две седмици, откакто я върнаха в отделение ѝ, тя напразно се оглеждаше за Нели, за да разбере как преживява съкилийничката ѝ. Изведоха Нели от стаята в деня след пристигането ѝ, а Сара остана още десет, може би дванайсет дена и не беше сигурна дали може да разчита на представата си за времето.

— Онова момиче, Нели, за което ти разказах.

— Да. Беше тук известно време, но след това сигурно са я прехвърлили в друга сграда.

— Тогава щяхме да я видим навън. Сякаш потъна вдън земя.

Наталия въздъхна.

— Нямаше ли да е хубаво, ако ставаха такива неща?

— Дано не са я тикнали в Ямата. Тя не беше агресивна, няма причина да е там.

— Това става непрекъснато: жени, които са напълно спокойни, се превръщат в дивачки. Никога не се знае. Радвам се, че ти се върна при мен. Ти не се ли радваш?

Зад тези думи се криеше загриженост. След бебето Наталия се държеше различно със Сара, като с крехко, немошно същество. Може и така да беше... Само че емоционалната и физическата криза след дългите дни и нощи в килиите бяха превърнали външната ѝ обвивка в твърда като на мида черупка. Тя правеше онова, което ѝ се казваше, не задаваше въпроси и не предизвикваше неприятности. Знаеше си мястото. Приютът беше набил в главата ѝ правилата. Смъртта на бебето бе нещо, което трябваше да потисне и да не мисли за него никога повече.

— Много се радвам, че се върнах при теб, Наталия. Разбира се.

— Съжалявам, че планът ни не проработи.

— Така е по-добре. Представи си какво щеше да е иначе. Ако то беше оцеляло — Сара отказваше да го нарича тя или той, когато говореше за детето си.

— Май да — Наталия сведе поглед над чинията. — Пак има риба и картофи. Угощение.

— Не се замисляй, просто яж. Един господ знае кога ще ни върнат към разваленото телешко.

На всички пациентки бяха дадени възглавници и топли одеяла, което бе нечуван лукс.

— Госпожо Смайт.

Сара вдигна поглед и видя сестра Олдън да идва към нея с бърза крачка.

— Елате незабавно с мен.

Сара погледна към Наталия. Лицето ѝ беше посивяло.

— Всичко е наред. Всичко ще се оправи — какво обаче искаха от нея? Тя не беше направила нищо, с което да привлече вниманието. Поне не можеше да се сети.

Очите на сестра Олдън блестяха.

— Просто елате.

Директор Дент бе застанал до доктор Фийлдс по средата на октагона. Жена в добре скроена вълнена рокля пристъпи напред.

Нели.

— Скъпа моя Сара, много се радвам да те видя.

Сара погледна директор Дент. Това някакъв номер ли беше?

— Освобождаваме ви, госпожо Смайт — той не изглеждаше доволен и така и не срещна погледа ѝ. — Документите са подписани. Вървете, защото лодката потегля скоро.

— Да тръгвам ли?

— Да. Свободна сте.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Ню Йорк Сити, юли 1885 г.

— Трябва да видя Наталия — Сара се обърна към трапезарията, но Нели я настигна.

— Няма време. Ще измислим нещо. Няма да е сега обаче.

— Защо ме пускат?

Директор Дент прочисти гърло.

— Госпожица Блай е репортер и е изчистила името ви.

— Но ти беше пациентка тук допреди две седмици.

— Бях, като журналист под прикритие. За щастие, пресата притежава силата да разкрива несправедливостите, нездравите институции — тя погледна строго директор Дент, докато говореше.

Сара не беше сигурна какво означава това, какво точно се беше случило. Преди да успее да зададе друг въпрос, я отведеха в една стая, където да подпише документи. След това Нели я хвана за ръката и двете излязоха навън, докато останалите пациентки се струпаха да гледат.

— Сара!

Наталия дотича, по лицето ѝ бе изписана загриженост.

— Къде отиваш?

Сара прегърна приятелката си. Единственият човек, който я бе държал жива през изминалите месеци.

— Тръгвам си. Освобождават ме. Това е Нели. Не съм сигурна какво точно се случи — тя се разплака. — Не мога да те оставя.

— Ще се върнем, обещавам — каза Нели. Сложи ръка върху ръката на Наталия. — Това е най-доброто, което мога да направя за момента, но ще има още посещения, а ако Сара знае цялото ти име и история, ще помогнем и на теб.

— Казва се Наталия Фабиано и аз не мога да я оставя.

Наталия пое лицето на Сара в ръце.

— Разбира се, че можеш. Сега върви — двете се прегърнаха.

Сирената на лодката прозвуча, Сара и Нели тръгнаха към дока, съпътствани от подвикванията на пациентките. Сестрите се опитаха да ги накарат да млъкнат, но напразно, а гласът на Наталия звучеше най-силно.

— Сара Смайт! Не ни забравяй!

Едва когато лодката потегли и морякът хвърли дебелото въже на палубата, Сара най-сетне осъзна неочакваната промяна в живота си. Нели тикна вестник в ръцете ѝ. Сара прегледа материала на първа страница, където бяха описани отблъскващите подробности за приюта за луди на остров Блекуел: и студентите бани, и побоищата, и садистичният персонал, и дългите мъчителни часове досадно седене, грозните думи. Целият град можеше да прочете написаното от ГОСПОЖИЦА НЕЛИ БЛАЙ.

— Ти си герой! — Сара сграбчи ръката на Нели. — Престорила си се на луда. Къде ти беше умът?

— Да ти призная, бях решила, че ще излезе страхотна история. Когато обаче попаднах тук, разбрах, че е направо ужасно и че никой в целия град няма представа какво става. Сигурна бях, че ако разберат, ще проявят загриженост, и се оказах права. Това е само първата крачка. Организиран е комитет и е даден милион долара, за да се оправи мястото.

Един милион! Сумата беше невъобразима.

— Но защо пузнаха единствено мен? Ами останалите? Много от жените на Блекуел са там, защото не говорят достатъчно добър английски, за да се защитят.

— Повярвай ми, разбирам каква несправедливост се извършва към жените, затворени на Блекуел. По-късно, на вечеря, ще ти обясня причината да си свободна, а те не. Първо да те настаним и почистим. Не се обиждай, но доста понамирисваш.

При всеки друг случай Сара щеше да се ужаси от тази мисъл. Само че тя нямаше сили да се чувства засрамена. Беше свободна.

След като се качиха в каретата, която ги чакаше от другата страна на реката, спряха пред облицован в мрамор хотел на Пето Авеню и Двайсет и трета улица.

— Благодарение на „Уърлд“ получаваш напълно заслужено глезене — заяви Нели. — Аз също и го очаквам с нетърпение.

Отвън се беше събрала тълпа, а вестникарите се бяха струпали като глутница. Нели я стисна за ръката.

— Не им обръщай внимание, просто върви напред.

— Защо са тук? Знаят ли коя съм?

— Всички знаят коя си, мила.

Един от портиерите ги качи в асансьора до апартамент на последния етаж. Стаята беше великолепно обзаведена, с червена копринена кувертюра на леглото и кресло в същия цвят, с инкрустации от пурпурни сърца и ориенталски килими.

— Това за мен ли е? — Сърцето на Сара биеше бързо. Неочакваната промяна бе невероятна. Най-голямото ѝ желание беше да намери Тио, но нямаше начин да излезе, без да я забележат събралите се отвън репортери.

— Всичко е за теб. Ще повикам прислужница да ти напълни ваната, има няколко рокли и бельо в гардероба, от които да си избереш. Не бързай, след това ще слезем долу да вечеряме и ще ти обясня всичко.

Топлата приятна вана едва не разплака Сара. Ръцете ѝ бяха напукани, груби, а крайниците сякаш принадлежаха на друг. Въпреки че не искаше дори да види отражението си, огледалото я примамваше. Заради свалените килограми очите ѝ изглеждаха по-големи, черепът тежеше на изтънелия ѝ врат. Приличаше на същество, излязло от кошмар.

Една прислужница ѝ помогна да си облече копринено бельо и бежова рокля. След грубата вълна и памук на униформата от Блекуел все едно пеперудени крилца докосваха кожата ѝ. Тя седна пред огледалото и остави жената да прибере косата ѝ на кок.

Когато нежните докосвания едва не побъркаха Сара, тя си спомни как седеше в приюта и се съсредоточаваше над дишането. Въздухът влиза, въздухът излиза.

Нели почука на вратата и се усмихна, когато я видя.

— Изглеждаш божествено.

— Може ли да вечеряме тук? — попита Сара. — Не съм сигурна, че мога да изляза сред хора. Не съм съвсем на себе си.

Нели поклати глава.

— Ще се справиш. Резервирала съм маса в ъгъл, само за нас двете. Хотелът е изискан, никой няма да те притеснява.

Когато слязоха, Нели мина по лъскавия паркет до тяхната маса и Сара седна с гръб към ресторанта, за да не привлича внимание. Нели поръча вечерята и се впусна да разказва подробности.

— След като излязох, започнах да ровя, за да науча всичко около твоята история. Знаеш ли, че няколко месеца след като са те арестували, друга работничка в Дакота Билдинг е била пратена в затвора, задето е краля от обитателите.

— Коя?

— Някоя си госпожица Дейзи Кавано.

Сара си пое рязко въздух.

— Не може да е Дейзи. Просто не мога да повярвам.

— Очевидно е задигала вещи от известно време. Открили са часовници, фиби, пръстени в стаята ѝ. Била е като сврака, привлечена от лъскави неща.

— Те обаче намериха колието, което се предполага, че съм откраднала, в чекмедже на моето бюро — Дейзи беше единствената приятелка на Сара и тя ѝ се доверяваше още от пристигането в Америка, а двете станаха още по-близки, откакто момичето изгуби майка си. — Ами ако и при нея тези неща са били подхвърлени? Познавам Дейзи, тя беше добро момиче, не би сторила подобно нещо.

— Тя си е признала.

Дейзи беше много разстроена, когато господин Дъглас не увеличи заплатата ѝ след смъртта на майка ѝ. Но би ли краля от обитателите? А още по-лошо, да остави Сара да поеме вината? Не можеше да си го представи. Нещо тормозеше Сара. Донесоха им храната. Тя изчака сервитьорите да се отдалечат.

— След като Дейзи е признала за престъпленията си, защо никой не дойде да ме освободи?

— Агентът в Дакота Билдинг, господин Дъглас, беше казал на всички, че си се върнала в Англия. Последното, което е искал, е да те освободи и ти да вдигнеш шум — тя опита телешкото и изстена. — Великолепно! Както и да е, той вече не е агент в Дакота Билдинг. Не и след като историята излезе във вестниците.

— Какво се е разчуло? — Сара усети, че стомахът ѝ боли. В момента не можеше да хапне нищо.

— Не събрах достатъчно информация. Освен това исках да те освободя, да поправа несправедливостта, затова трябваше да напиша

какво се е случило с теб.

— Какво си писала за мен? — Мислите на Сара препускаха. Връзката й, бебето. Нели беше опитен журналист, и без това знаеше много. Сара беше напълно откровена, когато разговаряха във влажната килия.

— Ще ти покажа историята, когато се качим горе — тя срещна погледа на Сара. — Не се притеснявай, написах, че си добър човек, истинска дама, която е била затворена, а когато истинската крадла е била разкрита, никой не си е направил труда да те освободи от онази жестока, ужасна институция.

— Разбирам.

— Най-хубавото е, че като знак на разкаяние, новият агент на Дакота Билдинг ти предлага да се върнеш на старата работа. Нали трябва да въздействат по правилния начин на публиката. Ще те върнат като лейди мениджър веднага щом си готова.

Лицето на Нели грееше от удоволствие. Сара се разтрепери.

— Не мога да се върна. Просто не мога.

Нели се пресегна и покри ръката й със своята.

— Не е нужно да вземаш решение сега. Предполагам, че връщането към истинския живот ще бъде трудно, след като си прекарала седем месеца, в които си била убедена, че всичко е изгубено. Аз бях вътре десет дена и все още не съм на себе си. Спи, почивай си, имаме два дена, в които ще те крием тук, докато решиш какво искаш да правиш от сега нататък.

— Мястото ми не е тук. Не съм замесена от такова тесто. Всичко това ми идва в повече.

— Можеш да ми вярваш, че ще свикнеш бързо. Утре един човек иска да те види, стига да си в настроение.

— Кой?

— Човек, който се свърза с мен в деня, в който историята ти беше публикувана. Каза, че и ти ще искаш да го видиш. Господин Тиодор Камдън.

Тази вечер сънят я обори рано. Сара се отпусна в пухеното легло и се остави на топлината на стаята, усещания, за които само бе мечтала в Блекуел. Стресна се и се събуди в зори, образът на

разплаканата Наталия я изтръгна от дълбокия сън. Как можа да я изостави? И толкова много други?

Нели пристигна час по-късно, последвана от сервитьори с подноси с повече храна, отколкото двете можеха да изядат. Картофен омлет, препечени филийки с яйца, бисквити. Очите на Сара се наляха със сълзи, когато видя изобилието на масата.

— Не плачи, моля те, не плачи — Нели седна. — Трябва да се стегнеш. Ще се възползваме от славата ти и всичко ще остане зад теб.

— Едва ли някога ще забравя Блекуел. Онова, което видях там — за пръв път разбра какъв риск е поела Нели, като е допуснала да я приберат. — Ти защо го направи? Знаеше ли в какво се забъркваш?

Нели сложи конфитюр върху триъгълна препечена филийка.

— Не точно. Бях чувала слухове. Само че аз не съм от репортерите, които пишат за чаени партита или за най-новите парижки рокли. Редакторите ми го знаят и бях сигурна, че ще ме защитят.

— Ами какво щеше да стане, ако се изгубеше, също като мен?

— Бях по-ценна за редакторите си навън, за да изнасям онова, което се случва. Не биха посмели да ме изоставят.

— Завиждам ти, че контролираш собствения си живот — Сара поклати глава. — Мислех, че правя същото, а виж какво стана.

— Вината не е била твоя. Не го забравяй и пази силите си. Предстои ти да вземаш много решения — Нели наля кафе и настоя тя да изяде едно твърдо сварено яйце. Сара послушно се съгласи, наслади се на хлъзгавия белтък и на зърнестия жълтък. Беше вкусно като хайвер.

Знаеше какво трябва да направи първо.

— Трябва да говоря с господин Камдън.

— Добре. Той иска да отидеш в офиса му.

— Офисът на Хардънбърг ли?

— Той ми е дал адреса. Ще те заведе.

Нели ги измъкна умело от хотела през задната врата, като избегна глутницата журналисти отпред. Спряха пред сграда на Мадисън Авеню.

— Той каза, че е на втория етаж. Аз ще чакам в каретата.

Сара се зарадва на тъмнината на стълбите и не срещна друг, докато стигна пред вратата с надпис ТИО КАМДЪН, АРХИТЕКТ.

Той беше започнал самостоятелен бизнес.

Тя завъртя топката на вратата и се озова в огромно помещение с празно бюро и кожено кресло. Отворена врата на далечната стена водеше към по-малък кабинет. Тио се втурна към нея, преди тя да го разпознае.

— Сара, свободна си!

Дори да имаше притеснения как ще протече срещата им, не ѝ остана време да си задава въпроси, тъй като той я привлече към себе си и я притисна.

Цялото ѝ тяло се разтърсваше от ридания. Той я погали по косата и заговори успокоителни думи, но не се получи. Отдавна мечтаеше за този момент. Цялата болка и мъка се изляха от нея. Плачеше най-вече защото той не я беше забравил.

Той бръкна в джоба си и ѝ подаде кърпичката си.

— Влез в кабинета ми.

Поведе я към канапето срещу голямо бюро, покрито с рисунки, без да пуска ръката ѝ.

— Господи, колко много си преживяла! Само ако знаех. Когато говорих с господин Дъглас, той каза, че ти е предложил да се върнеш в Англия и ти си се качила на първия кораб. Надявах се да ми изпратиш писмо, но тъй като не получих, реших, че си приключила с Ню Йорк. И с мен.

— Господин Дъглас е излъгал. Той ме заключи, да не би скандалът да омърси името на Дакота Билдинг.

— Колко много си изстрадала. Прочетох във вестниците какво си преживяла.

Тя извърна поглед. Никой навън не можеше да разбере истински.

— Имам приятелки там, които се нуждаят от помощ. И те като мен са затворени без причина.

— Кметът и комисията разглеждат случаите, статията имаше голям отзвук. Тази репортерка промени хода на събитията.

— Нели. Тя ме спаси.

Тио поклати глава.

— Трябваше да съм аз. Аз трябваше да те спася.

— Ти нямаше как да разбереш.

— Добре ли си? Сега. Нараниха ли те?

Тя се замисли за бебето. Да го усеща как расте в утробата ѝ, а след това да не ѝ остане нищо, бе най-ужасното, което преживя.

Цялата се разтрепери.

— Студено ли ти е?

— Не, добре съм. Сега вече ми е по-добре.

Тя нямаше да му каже за детето.

Лицето на Тио потъмня.

— Госпожа Камдън много съжалява, че си била обвинена несправедливо. Тя искаше да ти се извини лично, но се разболя, за съжаление. Лекарят каза, че е тифоидна треска и предложи да замине, за да се възстанови и да си почине. Замина далече от града. Децата са с нея.

— Ясно — Сара не можеше да се отърси от мисълта, че по някакъв начин е била зад цялата работа.

— Веднага щом прочетох статията, разбрах, че трябва да те намеря.

— Утешавам се с мисълта, че държиш достатъчно на мен, че си мислил за мен, докато ме е нямало.

— Разбира се. Качвах се на покрива на Дакота и гледах към парка, надявах се да видя жена с твоята походка, мислех, че един ден ще се върнеш.

— И като си помислиш, че през всичкото време съм била на остров Блекуел и съм гледала Дакота Билдинг отвън. Оттам сградата се вижда.

— Гледали сме един към друг, но без да знаем.

Колко много ѝ беше липсвал. Тя изви поглед, опиянена, че е до него след толкова време, но също така и смутена.

— За съжаление, да — тя се насили да се засмее. — Сега вече съм навън и трябва да помисля какво да правя. Не ми е приятно да съм център на вниманието.

— Всичко това ще бъде в твоя полза. Новият агент на Дакота Билдинг е решил да те вземе обратно на работа, за да покаже на целия град, че си била невинна жертва.

— Кой е на моето място сега?

— Госпожа Хейнс.

— Нека си остане тя. Сигурна съм, че се справя чудесно.

— Тя няма много приятели, ако имаш предвид това.

Сара си припомни веселото „добро утро“ на Дейзи всяка сутрин, начина ѝ да превърне дори най-досадните разговори в нещо поносимо.

Двете бяха добър екип.

— Ами Дейзи?

Тио се намръщи.

— Затвориха я завинаги. В женския затвор на остров Блекуел, колкото и да е странно.

— Откъде можем да сме сигурни, че и тя не е натопена от господин Дъглас? Тя не беше крадла. Познавах я добре.

— Сигурна ли си? — Той я погледна предпазливо. Имаше нещо, което не ѝ казваше.

— Какво искаш да кажеш?

— Госпожа Хейнс ни разказа, че два месеца след сблъсъка ви с натрапника, който излязъл от стаята на Дейзи, тя я видяла да се разхожда със същия мъж в Сентръл Парк.

Сара се замисли. Вечерта, когато Дейзи беше нападната, нещо не беше наред. Първо, колко бързо мъжът се отказа, когато го разкриха. Начинът, по който Дейзи избягваше погледа на Сара. Тя го е познавала, поканила го е в стаята си, а се беше престорила, че той я е нападнал. Сара и госпожа Хейнс ѝ се бяха притекли на помощ, все едно бе озлочестена госпожица. Сара се запита какво друго не е разбрала, какво друго е замисляла Дейзи.

— Защо госпожа Хейнс не е казала на никого?

— Нали майката на Дейзи почина скоро след това, затова тя решила да се изправи срещу нея след празниците. След това... — той замълча — ами...

Така. След това всичко се срути.

— Дейзи трябваше да издържа голямо семейство, може би затова е откраднала. Това не трябва ли да бъде взето под внимание?

Тио потри чело.

— След всичко, което си преживяла, ти се тревожиш за Дейзи.

Той беше прав. Ако беше истина, а всички изглеждаха убедени, то тогава Дейзи се беше възползвала от доверието на Сара и от уязвимостта ѝ.

Тя се изправи и огледа стаята.

— Добре си се справил.

— Прецених, че е крайно време да си стъпя на краката. По-важното е, че Хардънбърг най-сетне ми подаде ръка.

— Кога се отдели?

— Преди няколко месеца. За съжаление, клиентите не се тълпят на вратата ми — той поклати глава. — Само че отказвам да правя същото, както преди. Искам да създавам сгради за идващия век, не за този. Ела да ти покажа идеите си.

Той грабна скицник от бюрото си и ѝ го подаде. Тя разлисти страниците, обезпокоена от близостта му.

— Тази е прекрасна.

— Библиотека — прокара пръст по линията на покрива. — Всички декоративни елементи са структурни. Като тези колони — обърна на нова страница. — Ето един офис за града. Бетонен е. Гладката повърхност привлича погледа нагоре, към небето.

— Впечатляващо.

— Градът ще бъде преобразен. Това е съвършено различен поглед върху света — Тио я погледна. — Знаех си, че ще разбереш. Представям си много такива сгради, всяка със свой облик, но без да се бият, както става със сегашните големи къщи по Пето Авеню.

Той седна до нея, вече не гледаше страниците.

— Ако не искаш да се върнеш на работа в Дакота Билдинг, би ли започнала работа за мен? Ще бъдеш мой офис мениджър. Или лейди мениджър. Наречи го както искаш. В момента няма много работа, но заедно ще постигнем много. Имам нужда да си до мен.

В гърдите ѝ се образува буца.

— Не мога да го направя. Ще привлече твърде много внимание.

— Това не ме интересува. Вниманието ще ми дойде добре.

— Няма да е редно. Ами госпожа Камдън?

— Тя се почувства ужасно, когато истината излезе наяве. Тя има по-широк поглед към онова, което е важно. За нея това са децата. За мен — работата. Истината е, че двамата с нея никога не сме били щастливи заедно. Постигнали сме разбирателство, може и така да се каже.

— Тя знае ли за мен, за нас?

— Не. Разбира се, че не.

Сара обмисли възможностите. Можеше да поеме работата на госпожа Хейнс в Дакота Билдинг, но това щеше да бъде стъпка назад. Работата с Тио над новите му проекти щеше да ѝ носи удовлетворение. Същевременно щеше да е опасна.

— Не можем никога повече да повторим онази нощ — след тази дързост пламна и топлината плъзна по врата ѝ.

Той извърна поглед.

— Не, разбира се. Разбирам те. Но заедно ще работим добре, не мислиш ли?

Тя не отговори.

— Помисли над следното. Какво ще кажеш да ти наема апартамент в Дакота Билдинг. Има свободен на шестия етаж, двамата обитатели починаха миналия месец.

— Семейство Рембранд ли? — Сара ги помнеше. Възрастна двойка, предани един на друг, които бяха предприели преместване далече от центъра. Стана ѝ мъчно, че са починали.

— Да. Щом пресата свикне, че вече си свободна и за теб се грижат, че живееш в Дакота Билдинг и работиш за мен, ще можем да продължим живота си. Това е възможност, родена от трагедията.

— Не мога да си представя да живея отново в Дакота Билдинг. Ще бъде много странно.

— Трябва. Ще ти позволят да живееш там една година без наем. Ще настоявам.

— Така ли?

— Разбира се. Така е редно. Моля те, Сара, съгласи се.

Беше дошла в Америка, за да се издигне, да подобри съдбата си, а бе предадена и измъчвана. Вместо да се отчае, тя бе намерила начин да оцелее при най-ужасните обстоятелства. Сега щеше да работи редом с мъжа, когото обожаваше, да живее в красива сграда, както подобаваше на дъщерята на граф, и вече нямаше да бъде обслужващ персонал.

Възможност, родена от трагедията.

Не спираше да повтаря тези думи.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ню Йорк Сити, септември 1985 г.

Не бе изненада, че убийството на Тиодор Камдън бе разтърсило хората през 1885 г. Най-сензационната статия, която Бейли откри, беше в „Ню Йорк Уърлд“. В нея се подчертаваше, че в началото на годината Сара Смайт е била затворена в приюта за луди на остров Блекуел и пусната благодарение на журналистката Нели Блай. След като била освободена, Сара започнала работа като асистентка на Тиодор Камдън, преди да го нападне с неподозирана жестокост и да го наръга в библиотеката му в апартамента в Дакота Билдинг.

Бейли прекара часове в обществената библиотека, за да изчете разказите на Нели Блай за приюта, който бил разположен от другата страна на Ийст Ривър, на сегашния остров Рузвелт. От подробните описания й прилоша. Също и от факта, че алкохолиците често били затваряни в работилницата на острова. Тя имаше късмет, че се беше родила сто години по-късно.

Сара Смайт, която спокойно можеше да ѝ бъде прабаба, бе преживяла нещо ужасно. Кристофър така и не бе получил писмото от нея, в което тя го уверяваше, че е негова майка. Мини го беше скрила от него. Тази несправедливост бе оставила възкисел вкус в устата на Бейли.

Тя обаче не забравяше предупреждението на Ренцо. Може пък писмото да е било от Мини. Все пак беше открито в нейната чанта. Бейли усещаше, че от всичко научено ѝ се вие свят. Нямаше значение коя е майка му, защото бащата на Кристофър беше Тиодор Камдън. Писмото беше доказателство, което Мелинда не можеше да оспори.

Мелинда никога не бе споменавала колко точно са парите във фонда. Сигурно имаше предостатъчно, за да могат и двете разклонения да разполагат с достатъчно и да живеят добре. Бейли щеше да успее да остави депозит за наем и да върне на Тристан парите за Силвър Хил. Щеше да се порадва на лукса от една финансова инжекция, която да омекоти падането ѝ.

Кресливият глас на братовчедка ѝ се разнесе в мига, в който тя влезе в апартамента в Дакота Билдинг.

— Къде, по дяволите, беше?

Мелинда бе застанала до прозореца на библиотеката и пушеше цигара.

— Не трябва да пушиш тук — Бейли беше прекарала в библиотеката повече време, отколкото възнамеряваше, и портиерът я беше предупредил, че Мелинда е горе. — Има опасност да стане пожар покрай ремонта.

Мелинда вдъхна отново и нацупи устни.

— Няма проблем. Защо не е сложен бамбукът?

— Защото трябва да го поръчам. Не можеш просто да влезеш в магазина за бамбук и да го купиш. Тези неща отнемат време — тя наблюдаваше внимателно Мелинда. — Какво става с теб?

— Гладна съм, а трябваше да те чакам, вместо да отида на обяд с Тони.

— Добре — Бейли говореше така, сякаш Мелинда беше на две години и се канеше да ревне. — Какво да направя за теб?

— Вече не съм сигурна за езерцето с рибки.

Слава богу, беше видяла светлина.

— Добре, мисля, че ще намерим начин да вмъкнем страхотен аквариум, ако искаш риби.

Шум от бормашина заплашваше да срути стените. Мелинда се опита да го надвика.

— Само че не искам нищо, което да напомня за стаята на вечно кисел тийнейджър. Искам нещо като за възрастни.

Бейли се провикна в отговор.

— Разбира се. Дай ми време да го обмисля. — Това беше нелепо. — Слушай, открих нещо невероятно. Искам да ти разкажа. Може ли да поговорим навън?

— Закъснявам. Ако искаш, ела на обяд с мен.

Срещнаха се с Тони в бистро на Кълъмбъс. Той вече бе изпил половин чаша мартини. Веднага след като поръчаха, Бейли започна.

— Открих нещо в мазето на Дакота Билдинг. Нещо ценно.

Тони завъртя глава, въпреки че наблюдаваше младата френска сервитьорка как се отдалечава към кухнята.

— Какво, някоя диамантена тиара на майката на Мелинда ли?

— Де такъв късмет — обърна се Мелинда към Тони. — Не, открила е някоя тъпа снимка. Бейли се рови в семейния бизнес и се опитва да създава неприятности.

Тя очакваше Мелинда да реагира така, затова продължи настоятелно.

— В мазето има три сандъка. Единият е на Тиодор Камдън, другият — на съпругата му Мини, третият — на жената, която го е убила, Сара Смайт.

Тони наостри уши. Тя нямаше намерение да представи всичко толкова драматично, но не ѝ беше приятно, че той се отнесе пренебрежително. Мелинда пък изви очи.

Бейли не ѝ обърна внимание.

— В един от сандъците открих писмо, най-вероятно писано от Сара Смайт до осиновеното дете на Тиодор и Мини. В него пише, че храненикът, който е мой дядо, е неин син. И на Тиодор.

Тя изчака няколко секунди, за да може Тони да си представи различните разклонения на семейното дърво.

Тони присви очи.

— Чакай малко. Кой, кой е? Колко поколения назад се върна?

— Четири, ако можеш да повярваш. Тиодор Камдън е имал син Лутър, който е бил баща на бащата на Мелинда и Манвъл. Така че Тиодор Камдън е прадядо на Мелинда и Манвъл. Предполагам, че от връзката на Тиодор с тази жена Сара Смайт се е родил Кристофър Камдън, който е мой дядо.

— Това означава... — Тони замълча.

— Че и аз съм правнучка на Тиодор Камдън.

— Господи, престани с всичко това. Не можеш да докажеш нищо на базата на някакви стари писма. Крайно време е да престанеш — Мелинда запали нова цигара. — Тони, мислех си, че ще бъда забавно да отскочим до Саранак, да видим как се променят листата. Какво ще кажеш? Можем да отидем за един уикенд, само двамата.

— Чакай, искам да чуя още — вдигна ръка Тони. — Пазиш ли писмото?

Бейли извади плик от чантата и го отвори. Извади писмото и го постави на масата, приглади го внимателно.

Тони го разгледа и погледна Бейли.

— Трудно може да се каже чий е подписът. Много е размазан. Къде го намери?

— В чанта в сандъка на Мини. Но там очевидно е написана думата Сара. Вижда се с-то.

— А! — Той не беше убеден. — Ако е било написано от нея, как можеш да повярваш? Очевидно тя е била откачалка.

Той беше прав.

Мелинда подпря цигарата си в пепелника в опасна близост до писмото.

— Каза, че си намерила нещо ценно. Този лист ли? Не разбирам.

Бейли го сгъна и го прибра в плика.

— Има нещо друго. Видяхте ли статията във вестника, че спрели работа по Ягодовите полета, защото открили древен нож?

Тони кимна, а Мелинда, която едва ли беше прочела дори един вестник през живота си, я наблюдаваше с празен поглед.

— Ние намерихме канията към него. В сандъка на Тиодор. И част от пръст, който сме почти сигурни, че е на Тиодор. Или по-точно онова, което е останало от него.

Мелинда пхна пръст в устата си и се престори, че ѝ се гади.

— Гадост!

Тони примигна.

— И какво ѝ е важното на канията?

— Във вестника са поместили снимка на ножа и ние сме сигурни, че сме намерили неговата кания.

— Кои сте вие? — попита подозрително Мелинда.

— Ренцо Дъфи.

— Икономът ли? Мили боже, Бейли. Нали ти казах да го избягваш?

— Как точно да го избягвам? Аз наглеждам ремонтна дейност в неговата сграда.

— Сградата не е негова. Обитателите, значи аз, притежаваме сградата. Икономът ми е служител.

— Всъщност обитателите на жилищен блок притежават дялове в сградата, не самата сграда — уточни Тони компетентно както винаги.

Бейли едва сдържаше нетърпението си.

— Ренцо беше там, когато отворих сандъка, и много ми помагаше.

— Не искам да се меси в моите работи, Бейли. Вече ти казах.
За щастие, Тони се намеси отново.

— Стига сте говорили за иконома. Ножът наистина е ценен.
Което означава, че и канията също.

Мелинда се наведе напред.

— Колко ценен?

Бейли заговори, облекчена, че вниманието на Мелинда вече не е насочено към Ренцо.

— Във вестника пише, че ножът струва половин милион долара.
Сега е в „Метрополитън“, проучват го и го чистят.

— Канията ще им трябва, нали? — Гласът на Мелинда стана по-остър. — След като е бил в моите неща, значи е мой.

Трябваше да се сети, че разговорът ще поеме в тази посока.
Мелинда не искаше и да знае за вероятната им кръвна връзка.

— Мислех, че ще се заинтересуваш от факта, че сме наистина
роднини. Не е ли невероятно? Ние сигурно сме втори братовчедки,
нещо такова.

Мелинда отпусна ръка върху ръката на Бейли.

— На майка ти отчаяно ѝ се искаше да бъде част от семейство
Камдън, а след като тя почина, ми се струва, че ти се чувстваш длъжна
да изпълняваш желанията ѝ. Не знаем дали сме наистина братовчедки
и може никога да не разберем. За мен винаги ще си останеш моя
сестра, независимо от всичко.

На това му се казва да те заметат под килима.

— Къде е канията? — Тони допи напитката си на един дъх.

— В Дакота Билдинг, у Ренцо.

— Какво? Оставила си я на иконома? — Мелинда заби нокти в
ръката на Бейли.

— Боли! Няма проблем. На него може да му се има доверие. Той
има сейф в офиса. Канията е вътре.

Тони хвърли салфетката на масата.

— Да вървим да проверим, преди да я продаде на черния пазар.

* * *

Ренцо се усмихна широко на Бейли, когато тя влезе в офиса му, но угасна в мига, в който видя застаналите зад нея Мелинда и Тони.

— Къде е онова нещо от ножа? — Мелинда се обърна към него, все едно той беше слуга, а тя — господарката на дома.

Бейли му отправи половинчата усмивка за извинение.

— Казах им за ножа и те искат да видят какво намерихме.

— Добре — Ренцо застана така, че да не виждат сейфа, докато набира комбинацията. След като го отвори, Тони се наведе нетърпеливо напред.

Двамата с Мелинда бяха като лешояди. Почти се облизаха, когато Ренцо постави две пакетчета, увити в салфетки, на бюрото. Отвори по-голямото.

Канията, поочукан артефакт от отдавна отминала епоха, заблестя на светлината.

— Не ми се струва чак толкова страхотна — заяви Мелинда. — Какво е това? Кал ли?

Бейли поклати глава.

— Според мен е кръв. Кръвта на Тиодор Камдън. В същия сандък има и чертежи, покрити с петна, вероятно кръв.

Мелинда отдръпна ръка, сякаш петното щеше да скочи към нея.

— Гадост!

Ренцо посегна към вестника на бюрото, същия, който беше показал на Бейли, и посочи снимката. Съвсем същите са.

— Абсолютно! — Мелинда постави ръце на кръста си. — Какво ще правим сега?

Тони прегърна Мелинда през раменете.

— Каквото решиш, твой е. Който го е намерил, за него си е.

Тя се ухили към него.

— След като е бил в моето мазе, значи е мой.

— Не смяташ ли, че трябва да отиде при ножа, в „Метрополитън“? — Бейли погледна Ренцо за подкрепа, но той мълчеше. — Когато прецениш, разбира се.

— Ако го искат, да платят за него — отговори Тони.

Нямаше съмнение, че Бейли бе разбрала колко много струва, когато го видя, но безпардонното отношение на Тони и Мелинда я накара да се замисли. Някой бе изработил ръчно този предмет, преди той да обиколи света и да се окаже в Ню Йорк Сити.

— Замисли се за историята на това парче метал. Представи си къде е било и кой го е притежавал.

— На кого му пука! — Мелинда го вдигна с палец и показалец, като избегна кървавото петно. — Съвсем е ръждясало, очукано и мръсно.

Бейли трепна при това грубо отношение и притаи дъх, докато тя не го остави върху салфетката. Естествено, че канията интересуваше Тони и Мелинда, не фактът, че Бейли може да е роднина.

— Има обаче един проблем — заговори най-сетне Ренцо с тих и дълбок глас. — Говоря за канията.

— Какъв проблем? — погледна любопитно Тони, сякаш Ренцо беше малоумник, който не спира да пелтечи.

— Не беше открита във вашето мазе.

Мелинда постави ръка на кръста.

— Намерена е в сандъка на прадядо ми, така каза Бейли.

— Сандъкът беше в общото складово помещение. Не във вашето мазе.

Бейли не можеше да повярва, че ги предизвиква. Очевидно бе, че сандъкът е на семейство Камдън. Също така беше истина, че го откриха в помещението, в което хората изоставяха вещи, които вече не са им нужни.

— Той е прав. Не беше в твоето мазе.

— Тогава на кого е, след като не е моя? — попита Мелинда.

— На съвета на съкооператорите.

Мелинда имаше вид на човек, който се кани да се изплюе в лицето му.

— Покажи ми къде го намерихте.

Ренцо ги поведе към стаята със сандъците. Отвориха и трите и Мелинда ги разрови, разхвърля наоколо бални рокли, обувки и кожени тубуси по земята.

Бейли спаси копринената чантичка, да не би Мелинда да я грабне.

— Внимавай, това са антики.

— Не ми казвай кое е ценно и кое не е. Показвайте ми всичко това и той ми разправя, че не е мое, а? Я стига! Всичко това е мое.

— Не. Не е. Много се извинявам, но трябва да се отнесе към съвета на съкооператорите — Ренцо вдигна ръце и сви рамене. — Така

се прави.

Неочаквано той се въртна на пети и излезе от стаята. Тони се втурна след него, но беше закъснял. Когато Бейли стигна в офиса, Ренцо беше застанал пред затворения сейф, а от канията нямаше и следа.

— Не можеш да го направиш! — разсъска се Мелинда, слисана, от неочакваната му маневра. — Ти я държиш като заложник!

— Докато не говоря със съвета на съкооператорите, тя остава тук.

Отначало Бейли не можеше да разбере защо Ренцо се инати. Той мразеше Мелинда, сигурно му доставяше удоволствие да ѝ отнеме нещо. Беше обаче очевидно, дори за Бейли, че канията е от сандъка на семейство Камдън. Защо го правеше на въпрос?

Може би, също като Бейли, той не искаше Мелинда да раздели ножа и канията. Щеше да я пази, за разлика от нея. Не можеше да отрече, че има здрави нерви, след като предизвикваше, човек като Мелинда.

Тони оглеждаше Ренцо с интерес.

— Казваш, че трябва да докажем, че ножът е на семейство Камдън ли?

Ренцо сви рамене.

— Този въпрос ще го зададете на съвета на съкооператорите. Господин Роджърс е председател. Отнесете въпроса към него.

— Откъде да знаем, че ти междувременно няма да духнеш с канията? — попита Мелинда.

— Чакай малко — Тони вдигна пръст към трапчинката на брадичката си. — Ами ако докажем, без всякакво съмнение, че е на Тиодор Камдън?

— Как ще стане? — Мелинда се обърна към Бейли. — Да не би да си намерила друго доказателство, снимка, на която той я държи или нещо подобно?

— Нещо подобно.

— Ами моето мазе?

— Празно е.

— Това е той моят късмет — Мелинда се обърна към Ренцо: — Тогава ще се обърнем към съвета. Аз ще се боря за тази находка, никой няма да ми я отнеме.

— Не се налага да се бориш за нея — обади се Тони. — Както вече казах, можем да докажем, че е твоя.

— Как?

— Братовчед ми може да тества костта и кръвта за ДНК и да я сравни с твоята, Мелинда — Тони се усмихна, сякаш бе разрешил кризата с глада в Етиопия.

— Откъде ще вземеш моя ДНК?

— От кръвта ти — Мелинда потръпна драматично, но Тони продължи. — Казва се ДНК отпечатък.

— Това ще бъде ли прието за доказателство? — попита Бейли.

Тони кимна.

— И още как. Вече беше използвано в случай с имигранти в Англия, за да може някакво дете да намери майка си.

Всичко се движеше прекалено бързо. Кръв, кости, ДНК.

Тони обаче се държеше делово.

— Ще позвъня на братовчед си и ще разбере как става всичко това. Междувременно ти, Мелинда, говори със съвета на съкооператорите. И със семейния съветник.

— С Фред ли?

— Да. Трябва да си сигурна, че работата е опечена.

Това беше шансът на Бейли.

— Имам една молба.

Мелинда погледна Бейли, сякаш беше някоя досадница, дразнител. Не беше честно. Нали тя откри всичко, тя постави началото? Ако не беше любопитството ѝ, сандъците щяха да си останат в ъгъла още сто години недокоснати.

— Кажу ми, миличка — заболя я от студенината в гласа на Мелинда.

— Искам и моята ДНК да бъде сравнена. Така ще разберем дали съм от семейство Камдън, или не.

Мелинда се изсмя.

— Ти се майтапиш. Не!

— Просто така казваш не ли? Няма ли да поговорим?

Тони пристъпи напред.

— Тестът е свършено нов и много скъп. Ако имаш пари, давай, но ако аз ще плащам за него, не искам разходите ми да набъбнат още повече. Разбираш ме, нали?

— Нали братовчед ти го прави? Няма ли да получиш намаление като за член от семейството?

— Братовчед ми е измислил процеса, но неговата лаборатория ще прави теста. Някой трябва да плати за работата — гласът му беше наситен с високомерие.

Бейли не знаеше дали той говори истината. Казаното обаче имаше смисъл и процесът сигурно беше скъп.

Възможността за наследство блазнеше младата жена. Това обаче не беше истинската причина за настоятелността ѝ. Желанието ѝ да открие истината за произхода си, не я оставяше на мира по начин, който изместваше пристрастеността ѝ. Отстрани може и да изглеждаше така, сякаш замества една пристрастеност с друга, но това не бе опит да омаловажи истината с упойващи вещества. Загубата на майка ѝ я беше тласнала по опасна пътека и Бейли беше сигурна, че ако разбере коя е в действителност, бъдещето може и да не ѝ готви чак толкова капани.

— Ако обаче се окаже, че съм от семейство Камдън, ще успея да ти се отплатя — на практика тя се молеше и ѝ беше крайно неприятно, че Ренцо я вижда в тази светлина. Дори не го погледна.

— Не, миличка — изгука Мелинда. — Не мога да направя това, трябва да разбереш. Ти нямаш никакво истинско доказателство. Хващаш се за сламка и аз разбирам защо го правиш. Напоследък понесе тежки удари. Но аз знам, че ще се справиш. Винаги се справяш.

Нямаше никакъв шанс. Когато най-сетне погледна към Ренцо, той ѝ се стори ядосан.

Никога досега не бе имала по-голяма нужда от напитка.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Ню Йорк Сити, август 1885 г.

Новият агент на Дакота Билдинг спази обещанието си да ѝ даде апартамент без наем за една година. Сара се нанесе в апартамента на шестия етаж, все още обзаведен с жълтите кадифени френски канапета и фините столове на семейство Рембранд. Гледката на север беше великолепна и тя се зарадва на хладната сянка през горещите августовски следобеди.

Сара получи щастливо писмо от Наталия седмица по-късно, в което приятелката ѝ пишеше, че е била освободена и живее в Бостън с децата си, където си е намерила работа като икономка при мила вдовица. Сара отправи безмълвна благодарност.

Когато пристигна в Дакота Билдинг и влезе в стария си офис, госпожа Хейнс изскочи иззад бюрото и я прегърна. По едната ѝ буза се стече сълза — неочаквана проява на чувства на фона на студения ѝ вид. Двете не говориха за Дейзи, нито за случилото се. Госпожа Хейнс се бе погрижила да се обръща особено внимание на Сара. Всяка сутрин прислужница ѝ носеше закуска в леглото — топли кифлички и яйца. Косата на Сара се сгъстяваше, тя заякваше, талията ѝ се наля, а кожата ѝ заблестя отново. От време на време се будеше нощем, ужасена, задъхана, струваше ѝ се, че отново е в капана на острова. Това обаче бе единственото, което остана от приюта.

Беше ѝ приятно, че има истинска работа, със свое бюро и стол, които я очакваха всеки ден. За нещастие, през изминалия месец единствените хора, които дойдоха в офиса на Тио, уж имаха нужда от архитект, но всъщност искаха да видят жената, която бе оцеляла след престоя си в приюта за луди на остров Блекуел. Те така и не се върнаха.

— Дали да не променим уговорката ни?

От цяла седмица Сара копнееше да каже тези думи и когато Тио предложи да не ходи в офиса, а да работи в апартамента си в Дакота Билдинг, тя реши, че моментът е настъпил. Дори той не можеше да се

преструва, че работи. Нямаше абсолютно никаква работа. Тио имаше да плаща сметки за огромния апартамент и за медицинските грижи на жена си. Тя видя писмо до санаториум „Олд Чатъм“, оставено случайно на бюрото, в което молеше за отсрочка с таксата.

Тио вдигна поглед към нея и се усмихна.

— По какъв начин?

— Няма смисъл да плащаш на служителка, след като бизнесът...

Тя замълча, тъй като не искаше да изтъкне очевидното.

— Бизнесът е лош ли? Не върви?

— Съжалявам, Тио — тя седна срещу него. Той работеше над речта си пред асоциация „Уест Енд“. — Няма смисъл да ми плащаш, след като не върша почти нищо. Ще си намеря друга работа.

Тио се отпусна назад.

— Никой не ме познава, аз съм просто лакей на Хардънбърг: Трябва да намеря начин да си създам име.

— Как да ти помогна?

— Няма как, за съжаление.

Беше й неприятно, че е толкова безполезна и не може да направи нищо за него. Не се бяха докосвали, откакто тя се хвърли в прегръдката му, когато се видяха отново. Дори когато му носеше вестник или писмо, тя ги оставяше на бюрото, да не би пръстите им случайно да се докоснат.

Тио стана и отиде до прозореца, погледна навън.

— Представи си какво ще бъде след сто години, каква гледка ще има.

— Не мога. Летящи велосипеди може би.

— Това ще бъде неповторимо. Сградите ще бъдат една до друга, квартал след квартал. Ако не внимаваме, градът ще бъде истинска блудница. Миш-маш от стилове, от флорентински ренесанс до преходна готика и испанско-мавърски. Каква каша. Сега имаме възможност да планираме напред, да решим естетическата съдба на града. А никой не иска да започне промяната.

— Ти защо не го направиш?

Той се обърна и се подпря на прозореца.

— Че кой ще ме чуе? Какво съм постигнал?

— Речта ти — тя посочи недописаната страница на бюрото му.

— Защо не я посветиш тъкмо на това? Градът на бъдещето.

— За нещастие, публиката тази вечер няма да се интересува особено от това. Всички искат да знаят как да изкарат повече пари, като купуват земя в Уест Сайд.

— Тогава ги накарай да те чуят. Говориш толкова страстно по този въпрос — тя дръпна листа и мастилницата. — Хайде, ти говори, аз ще пиша.

— Няма смисъл.

Никак не харесваше този Тио. Той сякаш бе решил да се провали. В миналото тя навярно щеше да се съгласи с него, щеше да си каже, че той знае по-добре. След Блекуел обаче тя вече не приемаше толкова лесно чуждото мнение.

— Първо, какво не правят както трябва днешните архитекти?

Той се разхождаше из стаята напред-назад. Дългите му крака правеха десет крачки в едната посока, уверени и равномерни.

— Средата на острова в момента се намира в южния край. Съдът, пощата, търговията. Дори с железницата задръстванията са страшни, всички се стремят на юг сутрин, а на север вечер, в края на работния ден. Бизнес районът трябва да бъде изместен към улиците с номера около четиридесет, близо до Бродуей.

— Много напредничаво мислене. Какво друго?

Той изпъна рамене и погледна към тавана, дълбоко замислен.

— Няма смисъл всеки парцел земя да е на отделен човек. Трябва да продължим със строежа на жилищни блокове и да създаваме по-големи, вертикални, в които да се помещават десетки бизнеси. Трябва да прибавим съвършено нови измерения към начина си на мислене. Град от сгради, които се извисяват към небето, с бързи асансьори, които отвеждат работниците до офисите им.

Сара записваше с бързината, с която той говореше. Обичаше тази негова страна, обичаше устремения напред дързък мъж с убедително мнение. Как само ѝ се искаше отново да стане част от него. При тази мисъл усети замайване. Госпожа Камдън щеше да се върне скоро с децата и те нямаше да са близки никога повече. След като това ѝ беше приготвил животът, тя искаше да изпие чашата до дъно, въпреки че трябваше да спазва приличие. Щеше да уважава правилата, но щеше да се наслаждава на интелектуалната си близост с Тио, докато може. Тя добави един ред от себе си и прочете написаното, за да е сигурна, че той ще одобри.

— Намираме се на остров, няма път на север, юг, изток или запад. Затова ще растем нагоре.

Той щракна с пръсти.

— Добре казано.

Тя се замисли за семейството на Дейзи, за ужасната сграда, в която живееха.

— След като мислиш толкова грандиозно, какво ще кажеш за класите? Как да помогнем на бедните, тъй като трябва да живеем редом с тях на този пренаселен остров?

Той плесна с ръце.

— Да. Разбира се. Тук икономиката работи в полза на всички. Примерната сграда ще заеме цяла пресечка, всяка стая ще осигурява въздух и светлина. Постигнахме го в Дакота Билдинг с вентилационната система. Тъй като говорим за огромен брой жители в една сграда, може да бъде евтино, дори по-евтино от мизерните блокове, които съществуват в момента, които са тъмни и мръсни и там лесно се разпространяват болести.

— Съчетаваме икономиката с огромна структура, която е солидна и постоянна.

— Да! — Тио сви юмрук. — Запиши го. Великолепно!

Сара го записа, грейнала от гордост.

Тио отпусна ръка на рамото ѝ и го стисна.

— Изпитвах ужас от тази реч, а сега нямам търпение да я изнеса. Ще дойдеш ли с мен? Искам да присъстваш, за да ме слушаш.

— С удоволствие.

Тя облече рокля в маслиновозелено, която Нели ѝ беше дала, и се почувства като истинска дама, когато слезе от каретата с Тио. Сред публиката имаше доста жени, някои придружаваха съпрузите си или присъстваха като загрижени граждани. Всеки имаше мнение за това как трябва да изглежда Уест Сайд на Манхатън и форумът беше много оживен.

Тио се настани на сцената с още четирима архитекти, които бяха с поне два-сет години по-възрастни от него, със сбръчкани лица и сиви бради. В сравнение с тях той приличаше на ученик. Фактът, че беше поканен, бе наистина забележителен.

Речите започнаха в уречения час. Повечето говореха за положението в момента, изтъкваха страхотния дизайн на къщите на

милионерите по Пето Авеню като начин да се представи богатството на Ню Йорк Сити. Един настоя Ривърсайд Драйв да се превърне в следващото просторно авеню, тъй като се намираше до реката и край него имаше големи парцели. Мнозина от слушателите закимаха с глава.

След това стана Тио. Той започна, като сравни настоящото състояние на архитектурата на Ню Йорк с маскарад, в който архитектите грабеха от всички епохи и превръщаха сградите в карикатури. Присъстващите поизпънаха гърбове и се заслушаха внимателно.

— Ние сме като деца в магазин за играчки, замаяни от многото възможности, неспособни да направим избор.

Мъжът до Сара изсумтя при тези думи и измърмори нещо неприятно към мъжа от другата му страна.

Когато обаче Тио започна да описва града на бъдещето, настроението постепенно се промени. Щом заговори за идващия век, в който богати и бедни ще имат еднакви възможности да живеят в чиста, здравословна среда, някой от предните редици извика силно:

— Точно така!

След като той приключи, публиката изригна в аплодисменти, неколцина станаха на крака. Тио обходи с поглед залата, докато срещна погледа на Сара. Тя усети тръпка на желание и гордост. Тио беше успял.

Сара чака трийсет минути, докато тълпата около него се разпръсне. В ръцете му бяха напъхани десетки визитки.

— Сигурен съм, че работният ни ден утре ще бъде много различен от предишните. Всичко е благодарение на теб и на великолепната ти идея.

Вечерта беше топла и двамата се върнаха в Дакота Билдинг заедно, обсъждаха реакциите и останалите лектори.

— Ти беше забележителен, Тио.

— Обичам те.

Сара спря.

— Не. Вече казахме, че не е редно. Госпожа Камдън все някога ще се върне.

— Знам. Това е факт. Аз обаче те обичам и искам да го казвам на глас, често, иначе ще полудея.

— И аз те обичам, Тио.

— Няма да ме напуснеш, нали? Не мога да те пусна, след като най-сетне се върна при мен.

— Няма, разбира се.

Тио имаше нужда от нея и тя имаше нужда от него. Ако бе научила нещо през изминалата година, то бе да се възползва от всеки момент и да му се наслаждава. Дори това да означаваше да е влюбена в женен мъж. Тио беше неин.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Ню Йорк Сити, септември 1885 г.

Тио изруга тихо.

— Забравих вертикалното сечение.

Сара прерови кожената папка, пълна с бележки и чертежи.

— Сигурен ли си? Помня, че ги сложих снощи.

Отиваха на среща с най-големия си клиент досега, който искаше красива офис сграда на Шесто Авеню. През месеца след речта на Тио пред асоциация „Уест Енд“ те бяха залети с клиенти и той дори нае трима чертожници, за да може да се справи с поръчките.

Тио поклати глава.

— Тази сутрин на закуска ги извадих, за да проверя изчисленията. Оставих ги на масата. Сигурен съм.

На нея не ѝ беше приятно да го вижда толкова разтревожен, но пък обичаше истинското му аз, не маската, която показваше пред хората. Вечерта след речта си бяха легнали заедно, но тъй като семейството му го нямаше, това им се стори съвсем естествено продължение. Сара беше негов партньор във всички отношения и засега предпочиташе да си затваря очите пред факта, че съпругата и децата му не са в щата.

Тя се наведе напред.

— Свали ме тук. Ще се върна и ще взема такси, ще се видим на мястото на срещата.

Той ѝ се усмихна напрегнато.

— Сигурна ли си?

— Разбира се. Утрото е прекрасно, а ние едва тръгнахме. Няма да се бавя.

— Казал ли съм ти, че без теб нямаше да постигна успех.

— Всеки ден ми го казваш.

Той подвикна на кочияша да спре. Тя слезе и тръгна по Осмо Авеню, замислена над плановете. В тухлената сграда, обточена с

терако̀та, щеше да се използва нов вид стоманена колона, така че да се издига на височина на сравнително тесен терен.

Без вертикалното сечение величието на сградата нямаше да може да бъде представено пред клиента. Тя забърза към Дакота Билдинг и се качи в апартамента на Тио. Госпожа Хейнс тъкмо излизаше.

Жената се усмихна, но не и очите ѝ. Отношенията им след трогателната първа среща при освобождаването на Сара бяха охладнели заради близките ѝ взаимоотношения с Тио. Въпреки че двамата бяха дискретни, прислугата говореше. Винаги ставаше така.

Само че престоят на Сара в лудница и славата, която я споходи, ѝ осигуриха свобода, каквато дори не бе предполагала, че може да съществува. За нея вече нямаше значение какво казват или мислят хората. Болката и страданието ѝ я бяха имунизирали срещу клюките или поне те не ѝ въздействаха както преди. Това означаваше, че може да прави каквото пожелае, а в момента тя искаше да е партньорка на Тио не само в едно отношение.

Същевременно на Сара ѝ беше неприятно, че създава проблеми на жената, която си имаше предостатъчно задачи.

— Мога ли да ви помогна с нещо, госпожо Хейнс?

— Не, просто наглеждах доставка в детската стая. Погрижила съм се вече.

— Ясно.

Изобщо не ѝ беше ясно. Детската стая бе затворена, откакто госпожа Камдън и децата бяха заминали. Сара беше надникнала веднъж, когато се събуди рано, за да се качи в своя апартамент. Личеше, че стаята не се използва, сякаш единствените обитатели бяха куклите, подредени на грижливо оправените легла. Сърцето ѝ се сви, съвсем леко, при мисълта, че децата страдат заради болестта на майка си, но тя пропъди тази мисъл, завладяна от харизмата на Тио. Двамата не се съобразяваха с приказките и очакванията на обществото.

Госпожа Хейнс си тръгна, без да каже и дума повече. Сара откри чертежите на работната маса в библиотеката и ги пхна в една раница. Нямаше време за губене, но трясък откъм спалните привлече вниманието ѝ. Един от носачите, нов, тя не помнеше името му, бе застанал в средата на детската и разопаковаше някаква мебел.

— Извинете, не исках да ви притеснявам — усмихна ѝ се младежът.

— Няма нищо. Това ли е доставката, за която спомена госпожа Хейнс? — Тя не искаше той да си помисли, че тя не знае какво става. Въпреки че нямаше представа.

— Да, госпожо, бебешко креватче.

Сърцето ѝ подскочи към гърлото. Бебешко креватче.

Възможно ли бе госпожа Камдън да е родила друго дете, а Тио да не е споменал пред нея? Възможно ли беше да е скрил тази информация, тъй като е знаел, че това ще предизвика разрыв между тях.

Може би затова госпожа Камдън бе заминала. Не заради болест, а за да не разбере Сара веднага. За да може той да я ухажва и да се сближи с нея, преди да ѝ съобщи новината.

Тя накара кочияша да побърза към мястото на срещата. Конят, изглежда, усети колко е нервна, и затропа с копита, докато тя плащаше. В далечината Тио бе застанал по средата на парцела, където навремето бе имало ковачница и пивница. Собствениците бяха освободили мястото преди месеци и сградите бяха съборени. Когато приближи, той я посрещна, а мъжете кимнаха. Тя му подаде чертежите и отстъпи назад, защото знаеше, че ролята ѝ в момента е — да се държи като изпълнителна асистентка. Тио никога не се държеше пренебрежително с нея пред клиенти, но единствения път, когато тя направи предложение, той я сряза.

— Не, няма да стане.

По-късно се извини и използва идеята ѝ, но тя знаеше, че той е прав. Външният свят нито щеше да разбере как работят заедно, нито да одобри.

Срещата се проточи дълго и дори след като се върнаха в офиса, нямаше възможност да поговорят насаме. Последният чертожник си тръгна в седем, изстреля весело „приятна вечер“, докато си слагаше шапката и палтото.

Възелът в стомаха на Сара вече бе станал троен.

Тя мина направо към въпроса. Това бе едно от нещата, които Тио твърдеше, че харесва у нея.

— Когато отидох в Дакота Билдинг за плановете, госпожа Хейнс каза, че съпругата и децата ти се връщат.

Тио се отпусна на стола и потри очи.

— Да. Извинявай. Щях да ти кажа. Бяхме обаче толкова заети.

— Кога се връщат?

— Следващата седмица.

Тя кръстоса ръце.

— Кога възнамеряваше да ми кажеш? Когато се сблъскам с госпожа Камдън в двора ли?

— Не, не. Не, разбира се. Щях да ти кажа днес, на вечеря. Само че това няма значение. Нито за работата, нито за живота ни.

— Как е възможно да кажеш подобно нещо? Наистина ли мислиш, че тя ще се примири да обикаляш града и навсякъде да те виждат с мен?

Беше ѝ неприятно, че го казва, също като свадлива жена.

Тио наведе глава.

— Не искам тя да се връща. Знам, че това ме прави ужасно човешко същество, но така се чувствам. Обичам те. Онзи ден говорихме, че не ни интересува какво мислят другите хора. Сега обаче нещата се промениха.

Не беше това. Болката ѝ беше по-дълбока. Тя си пое дълбоко дъх.

— Вие с госпожа Камдън друго дете ли имате?

— Какво? Не.

Остана шокирана, че той отрича.

— В детската стая монтират бебешко креватче.

— Точно така — той заобиколи бюрото и седна на ръба му, протегна ръце. — Затова исках да ти кажа на вечеря, когато седнем, за да обясня.

Тя не трепваше.

— Обясни тогава.

— Докато я нямаше, Мини се сприятелила с жена, която също била болна и имала бебе. Жената починала, а Мини ѝ обещала да се погрижи за детето. Бях възмутен, не искам други деца.

— Ваш храненик ли ще бъде?

— Да.

— Момче ли е, или момиче? — Тя притаи дъх и се помоли да не е момче.

— Момче. Казва се Кристофър.

Тя усети как по гърба ѝ пролазва тръпка. Тъй като Сара не проговори, Тио продължи.

— Не бях много доволен, но това ѝ дава нещо, над което да се съсредоточи. Не разбираш ли? Това беше моята сделка. — Аз запазвам теб, а тя — детето. Това е споразумение.

— Значи си ѝ говорил за нас?

— Не по очевидния пряк начин. До нея обаче са стигнали слухове. Честно казано, съмнявам се, че е изненадана или разгневена. Ние и без това не се разбирахме. Пазим приличие заради семействата — и нейното, и моето. Тя обича децата, това е нейната страст. Аз те обичам. Ти си моята страст.

— Вие ще си живеете заедно, ние ще продължаваме, както досега, а тя ще се грижи за момченцето.

— Кристофър. Да. Ще видиш. Уговорката е чудесна.

— За теб може и да е. Ти получаваш вниманието на предана съпруга, докато любовницата ти е подръка.

Той се изправи. Беше възмутен.

— Ти не си ми любовница. Това е безполезна дума, когато трябва да опишем какви сме и какво правим. Ние сме бизнес партньори, любовници, какво ли не. Ти си задължителна съставка за щастието ми. Надявам се аз да съм твоята.

— Освен момчето.

— Какво е още едно дете? Ще се грижа за него, защото по този начин получавам теб — той пристъпи към нея и постави едната си ръка на врата ѝ, а другата на сърцето ѝ. Тя усети как я обхваща клаустрофобия.

Той безсърдечен ли беше, или практичен? Или и двете? Онова, което предлагаше, беше възмутително. Тя обаче не можеше да си представи да отиде другаде.

— Как ще се разбираме двете с жена ти? Няма ли да бъде безкрайно неудобно?

— Ще видиш, че няма да е толкова зле. В началото ще бъдем внимателни, докато нещата се утложат.

— Тио, ти си луд!

— Така е. Знам обаче какво искам. Ти да си до мен. Завинаги. Готов съм на всичко, за да стане така. След като вече изкарвам пари, мога да се грижа за теб и за семейството си. Искам да постъпя правилно с теб.

Той докосна с устни челото ѝ.

— Ще пробваш ли? Ако е ужасно, ще ти напиша блестяща препоръка и ще можеш да отидеш да работиш за друг архитект в града.

— Никой не би наел жена, за да прави онова, което правя аз.

— Ще направя всичко по силите си, за да те направя щастлива. Обещавам ти, Сара. Ще ми се довериш ли?

— Идеята е ужасна. Не се виждам в подобно положение. Няма да мога да вървя по улиците с вдигната глава.

— Бракът ми, както много други в нашите социални кръгове, е чисто и просто споразумение. Времената бързо ще се променят. Старата гвардия, която следеше какво правиш и с кого го правиш, вече си отива. Сега е век на насладите, парите и удоволствията.

Той пое лицето ѝ между дланите си.

— Моля те, направи го заради мен.

* * *

Тя не се съгласи открито с новата уговорка, но продължиха както преди. Сара се стегна за пристигането на семейството му. След две седмици пътищата на нея и на госпожа Камдън все още не се бяха пресекли, въпреки че един ден тя я видя да слиза от каретата и бързо заобиколи сградата, за да не се налага двете да влязат едновременно. Сара благодари безмълвно на господин Хардънбърг за разположението на Дакота Билдинг. Всеки път, когато минаваше през главния портал и пресичаше вътрешния двор, имаше опасност да се натъкне на госпожа Камдън и новото бебе, докато разговарят с оператора на асансьора, който обслужваше единствено нейния ъгъл на сградата. Работата, за щастие, я държеше ангажирана през деня, до късно вечер, така че докато се усети, си създаде нов ритъм. Тио никога не говореше за семейството си, а тя не питаше. Имаха по-важни въпроси за обсъждане.

Тио беше получил нова поръчка, този път за застрахователна фирма в Олбъни, управлявана от богат финансист. Беше огромна сграда, на двајсет етажа и щеше да донесе много пари. Постоянният приток на работа и творческата свобода го опияняваха и често, когато се прибираха късно, той оставаше при нея за два часа, след това я отвеждаше в леглото и я любеше. В това отношение непрекъснато я

изненадваше, защото беше нежен и мил, целуваше стъпалото ѝ, след като свалеше чорапите, преди да ѝ се нахвърли ненаситно. Откакто семейството му се върна, не беше стъпвала в апартамента му. Това беше добре. Тя обичаше своя апартамент и прекарваше много повече часове на ден в компанията на Тио, отколкото семейството му. Не ѝ беше приятно, когато той трябваше да стане и да си тръгне, да се върне в собственото си легло и да я остави сама.

Един петъчен следобед тя го придружи до „Гранд Сентръл“, откъдето заминаваше, за да прекара уикенда в Олбъни.

— Да прекараш добре — пожела му тя. — До понеделник.

Очите му блестяха хитро.

— Още по-хубаво е, че ще се отбия в неделя вечерта. Влакът ми пристига късно, но ще се отбия при теб, преди...

Преди да се прибере у дома. Нямаше нужда да довършва изречението.

В неделя вечерта Сара си приготви семпла вечеря от боб с препечен хляб и седна да почете с надеждата книгата да я залиса и да не мисли кога ще се почука на вратата. Влакът му трябваше да пристигне в девет и половина. Около единайсет тя започна да се разхожда. Беше глупаво от нейна страна да мисли, че той ще се сети да мине. Сигурно щеше да пристигне сутринта, да се извини и да ѝ донесе скици, които да прегледа.

Мислеше непрекъснато и за госпожа Камдън, и за децата, и за новото бебе. Какъв ли беше животът им? Тио липсваше ли им, усещаха ли отсъствията му? Дали той не се превръщаше в коренно различен човек, когато прекрачеше прага на дома си, дали нямаше усмивки и прегръдки, подаръци?

Сара не можеше да го понесе. Беше доста късно и децата сигурно си бяха легнали. Единственото ѝ желание бе да мине покрай вратата им. Тази врата, през която той влизаше и се превръщаше в непознато за нея присъствие. Болката, че са разделени, че не познава всеки сантиметър от него, я накара да излезе от безопасния си апартамент.

Заслиза на пръсти по стълбите и се насочи към западната страна на сградата. Когато зави зад ъгъла на техния коридор, застина на място. Малко детенце, също като призрак, бе застанало в средата на

коридора. Сара потисна вика си, както и призракът, и двамата бяха ужасени един от друг.

Докато се вглеждаше в сумрака, Сара позна едното от близначетата, Лула. Тя беше по нощница и хълцаше тихо.

На Сара не ѝ се привиждаше, това бе истинско човешко същество. Докато приближи, забеляза, че лицето на детето е зачервено и набраздено от сълзи.

— Лула? Какво правиш тук? — тя коленичи и хвана ръцете на детето.

Момиченцето поклати глава, неспособно да заговори. Сара прегърна разплаканото дете.

— Какво има? Къде е майка ти?

— Вътре. Болна е. Каза ми да повикам помощ, но не знам къде да отида.

— Защо не доведе някой от прислугата, защо не звънна долу?

— Всички са си тръгнали. А след като мама ме хвана да си играя с електрическия звънец, ми забрани да го пипам.

— Горкото момиченце. Сега съм тук.

Сара стисна ръката на Лула, докато влизаха. Няколко лампи бяха запалени, останалата част от апартамента тънеше в мрак и сенки. От далечните стаи се чуваше плач на бебе.

— Покажи ми къде е майка ти.

Посрещна я зловеща сцена, когато Сара отвори вратата към спалнята. Госпожа Камдън лежеше в леглото, кожата ѝ бе бледа като възглавницата. Емили и Лутър бяха застанали до нея и я галеха по ръцете. Почти не помръднаха, когато Сара приближи.

— Госпожо Камдън?

Жената отвори очи и се опита да говори, но дъхът ѝ заседна в гърлото.

— Не говорете, ще повикам лекаря.

— Благодаря — устните ѝ бяха напукани, клепачите трепнаха, след това се затвориха.

Сара отиде в кухнята, последвана от Лула като вярно куче. Защо нямаше никой у дома? Къде беше Тио? Тя звънна на нощния портиер и го посрещна в коридора, за да му каже веднага да повика лекар. Бебето плачеше по-силно, когато се върна.

Лула сви рамене.

— Не спира да плаче. Иска мама.

Буца заседна в гърлото на Сара. Не искаше никакъв контакт с новото дете на Тио. Сега момченцето беше част от семейството, а момченцето, което тя трябваше да има, вече го нямаше, погребано в гроб без име на онзи адски остров. Тя обаче не можеше да издържи на отчаянието, което се носеше с плача.

Детето беше отметнало завивките и размахваше пухкави ръчички и крачета, сякаш се опитваше да изплува до повърхността на езеро. Розовите устничи бяха отворени в огромно О, а очите — плътно затворени. Тя се наведе и го гушна. Тежеше повече, отколкото очакваше. Седна на люлеещия се стол до креватчето и го притисна до себе си, залюля го леко.

Лула заговори със страхопочитание.

— Почти никога не млъква.

— Сигурно е гладен.

Лула сви рамене.

— Къде е бавачката ти?

— Тази седмица я няма. Пътува някъде.

— Майка ви сама ли е с вас?

— Да.

— Отдавна ли е болна?

Момиченцето въздъхна.

— От цяла вечност.

Тио трябваше да се е върнал, да се погрижи за семейството си, което очевидно имаше нужда от него. Някой трябваше да се погрижи за тях.

Сара се изправи с бебето на ръце и се върна в голямата спалня. Госпожа Камдън отвори очи и погледна към тавана, сякаш се опитваше да си спомни къде се намира. Обърна бавно глава към Сара, наблюдава я няколко секунди, без да мига. В изражението ѝ нямаше нито благодарност, нито омраза. Тя обаче знаеше всичко, Сара бе сигурна.

Когато лекарят пристигна, последван от сестра и госпожа Хейнс, Сара с нежелание остави бебето в креватчето. То беше заспало дълбоко и не помръдна, въпреки това тя изчака няколко секунди, да не би липсата на допир да го изтръгне от съня. Част от нея искаше да се събуди.

Незабелязано се измъкна от апартамента на семейство Камдън и се върна в своя.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Ню Йорк Сити, септември 1985 г.

През следващата седмица работата по апартамента на Мелинда беше в разгара си, пристигнаха художници, които промениха тъмните стени и колони в цвят на мрамор и гипсова мазилка. Мелинда настоя да направят дълъг тромп л'ой на стената на хола, за да прилича на парижкия апартамент, който бе видяла във френски филм. Ставаше въпрос за онези апартаменти, които навремето са били елегантни, но сега бяха позападнали.

Междувременно Бейли успешно са разсейваше и не си позволяваше да започне деня с шот водка, като посещаваше срещите на анонимните алкохолици в Мидтаун, преди да тръгне да обикаля магазините за мебели. Дори намери спонсор — пенсионираната Лидия, театрален критик, която имаше дълбок гърлен смях и невероятна интуиция. Не беше ходила на срещите на Шейсет и девета улица и в малкото случаи, когато се натъкваше на Ренцо, се стараяше да се държи любезно, но не прекалено фамилиарно. Мелинда я беше предупредила да стои далече от него, докато адвокатите не постигнат съгласие.

Бяха в процес на преговори със съвета на съкооператорите и „Метрополитън“, за да определят кой притежава правата над канията, и всичко зависеше от ДНК теста.

Мелинда я предупреди да стои настрана от Ренцо, но не спомена нито дума за съветника на семейство Камдън.

Бейли го откри с помощта на Жълтите страници и си записа час за среща за два дена по-късно. Офисът му, както очакваше, беше забележителен за фирма, която бе поела обслужването и грижата за парите на поколения клиенти: махагонови стени, канапе от средата на века в чакалнята и рецепционистка, която изглеждаше така, сякаш смучеше лимони между телефонните обаждания.

— Госпожице Камдън?

Възрастен мъж в костюм с чудесна кройка я покани в кабинета си. Той имаше издължено лице и брадичка, която ѝ напомняше за Дик ван Дайк, по когото тя страшно си падаше като момиче.

— Аз съм Фред Осборн и ми е много приятно да се запознаем.

— Благодаря ви, че се съгласихте да ме приемете — тя се настани на стол срещу бюрото му и се огледа. Зад него, на перваза на прозореца се виждаха десетки трофеи, каквито децата получават от лигата по футбол. Той забеляза, че тя ги разглежда.

— На внуците ми са. Стайте им са пълни с какво ли не и те настояха да ги поставя тук.

Тя си каза, че вече го харесва.

— Господин Осборн, няма да отнемам много от времето ви, но искам да бъда тествана, за да разбера дали съм истински потомък на семейство Камдън. Не само по име, но и като кръвен представител на семейството.

Той я изгледа, но по лицето му не пролича какво мисли.

— Първо, наричайте ме Фред. Кажете ми сега какво ви кара да мислите, че сте от семейството. Знам за храненика, вашия дядо. Но вие мислите, че сте роднина на Тиодор Камдън и Мини Камдън.

— Не точно. На Тиодор Камдън, да. Предполагам, че е имал връзка с жената, която го е убила — Сара Смайт. Кристофър Камдън е тяхно дете — тя обясни какво е открила, и бръкна в чантата си, за да му покаже рисунката на къщата, писмото и снимката. — Аз открих костта и капията. Според мен е справедливо да бъда включена в ДНК изследването.

— Какво мислят Мелинда и Манвъл по този въпрос?

— Не знам за Манвъл, но знам, че Мелинда не е очарована.

— Сигурно — очите му бяха предпазливи, но тя долови известно нетърпение, когато спомена името на Мелинда. — Държа да ви предупредя, че произходът на канията не е ясен. Човек би казал, че правителството на Тибет ще прояви интерес, но Китай се опитва да ликвидира тибетската култура. Семейство Ръдърфорд, които са притежавали ножа през 1880 г., когато е бил откраднат, са измрели и нямат наследници. Сега може да се окаже в ръцете или на съвета на съкооператорите на Дакота Билдинг, или на Мелинда и Манвъл.

— Не разбирам защо съветът има претенции. Канията беше намерена в сандъка на човек, където беше и костта от пръста му.

— Главно, защото е прецедент. Да не говорим, че финансово съветът е на червено — той сви рамене. — Аз лично предполагам, че Мелинда Камдън не е много напред в списъка им с любими акционери.

— Знам, че Мелинда се вълнува за ножа, но моето мнение е, че мястото на канията е в „Метрополитън“, при ножа. Аз се интересувам повече от ДНК теста. Кога ще изпратите материала? — попита тя. — Или вече е готов?

— Заминава в понеделник. Ще изпратят и костта, която сте открили, и кръвните проби от чертежите и канията. Оказва се, че костта е ключът за теста. Без нея Мелинда няма почти никакъв шанс да получи резултатите — той потри брадичка. — През последната седмица научих предостатъчно за научната страна на тези тестове. Невероятно!

— Аз искам да разбера дали съм от семейство Камдън, или не. Надявам се, разбирате.

— Разбирам, госпожице Камдън. Доказателствата, които сте събрали, ако можем да ги наречем така, са доста интересни. Фондът е бил създаден, както е било прието в онези години, за „кръвни наследници“ на вложителя Тиодор Камдън. Днес, благодарение на научните открития, можем да го постигнем буквално. Моят дълг като попечител е да разпределя на равни порции фонда за всички живи наследници на Тиодор Камдън на трийсетия им рожден ден. Държа да подчертая, че като попечител, за мен ще бъде чест да ви тествам и да определя веднъж и завинаги дали имате право да бъдете сред наследниците. Но дори да имам желание, страхувам се, че няма да бъде възможно.

Сърцето ѝ се сви.

— Защо?

— Тестът трябва да бъде направен по мъжка линия. Ние например можем да свържем Тиодор Камдън с близнака на Мелинда, Манвъл, син на Лутър Камдън, дете на Тиодор. В този случай, заедно с вестникарските материали за убийството, можем да докажем, че канията е част от вещите на семейството. Но вие не можете да бъдете тествана, защото сте жена. Много съжалявам. Освен ако нямате брат.

Беше толкова близо.

— Нямам късмет. Какво ще кажете за баща ми? Ами ако той се съгласи да бъде тестван? Баща му е Кристофър Камдън, така че

връзката е пряка, ако Кристофър е наистина син на Тиодор Камдън.

— Така става. Той все още ли е жив?

Тя кимна.

— В този случай ще го тестваме и ако има съвпадение, ще бъде прибавен като ползвател на фонда. Вие ще наследите каквото остава и после за вашите деца. Баща ви ще се съгласи ли да бъде тестван?

— Ще го попитам — може би, ако обяснеше всичко както трябва, той щеше да се съгласи и да участва в откачения план. Трябваше да разбере, че става въпрос за бъдещето ѝ, за името на семейството, за техните права.

— За щастие на наследниците, архитектът Хари Хардънбърг е поел фирмата след смъртта на Тиодор Камдън и в тръста са влизали значителни суми всяка година. Семейната ми фирма се занимава с този въпрос още от самото начало и сме изключително успешни в прилагането на инвестиционни стратегии, които дадоха възхитителни резултати през изминалия век.

— А навремето са го създали, за да не може дядо ми Кристофър да наследи нещо.

— За съжаление. Тъй като не е бил кръвен роднина, не са направили нищо за него.

— Питам се дали Тиодор Камдън е щял да задели нещо за него, ако е бил жив.

— За съжаление, никога няма да разберем. Толкова трагична смърт, при това в началото на кариерата му.

Тя стана да си върви, тъй като нямаше търпение да се свърже с Джак по телефона. Фред обаче вдигна ръка, за да я спре.

— Още нещо. Ако баща ви се съгласи да бъде тестван, сама разбирате, че няма да ми бъде позволено да ползвам парите на семейство Камдън, за да покрия разноските.

— Да, разбира се. Колко струва?

Той сметна нещо в бележник на бюрото със стара писалка.

— Около хиляда долара.

Хиляда долара! Тя не разполагаше с такава сума. Дори да накараше Джак да се съгласи, нямаше начин да събере толкова много пари толкова бързо.

Затвори вратата след себе си и си тръгна.

Телефонът в къщата в Ню Джърси звънеше, но отговор нямаше, затова Бейли пробва в работилницата. Баща ѝ беше излязъл, но тя остави съобщение на Скоти да ѝ се обади веднага.

— Отиде на риба, сигурно ще се върне след няколко часа.

Браво, тъкмо когато времето беше от съществено значение, баща ѝ беше на риболов.

За да си намери работа, тя тръгна към апартамента на Кенет, където той бе поканил гости „на чай“. Вътре се бяха събрали десетина мъже и жени, бърбеха на групи и похапваха сандвичи с краставички и макарони. Кенет я целуна бързо по бузата, преди да отиде отново в кухнята, за да напълни отново подносите.

Бейли се сгуши на един от первазите на прозорец с изглед към Сентръл Парк с чаша чай и скоун и се замисли. Беше толкова близо до откриване на истината. Въпреки че ѝ предстоеше разговор с баща ѝ, нямаше смисъл да таи надежда. Дори той да се съгласеше, нямаше как да намери хиляда долара.

Познато сумтене я изтръгна от мислите. Ренцо бе застанал до камината и слушаше внимателно, докато госпожа Стелънбах, която живееше в студио на осмия етаж, обясняваше в подробности за някакъв ремонт и почти не си поемаше дъх.

Той срещна погледа ѝ, отправи ѝ бърза усмивка, след това се обърна и се престори, че слуша внимателно млад мъж, който изпълняваше „You Are My Lucky Star“^[1] на пианото. След няколко минути Ренцо постави ръка на рамото на жената, извини се и отиде при Бейли до прозореца. За пръв път бяха заедно след разправията в мазето с Мелинда и Тони.

— Май няма начин да отидеш на чай, без да те монополизират за запушена мивка.

— Шумен радиатор в този случай. Това са те, рисковете на професията. Старая се да не се сближавам с обитателите, но не мога да пропусна скоунс на Кенет — той се облегна на стената ѝ я погледна.

Бейли се изчерви. За да го разсее, му зададе въпроса, който я измъчваше от седмици.

— Как получи това уникално име?

— Лоренцо Дъфи уникално ли е?

Тя прихна.

— Баща ми беше ирландец, а мама — италианка. Смъртоносна комбинация, тъй като вероятността да се превърнеш в шумен пияница е два пъти по-голяма. Поне това е моята теория.

— Ти се справяш добре.

— На ръба съм. Ами ти?

— Среци всеки ден.

— Не съм те виждал.

Значи се е оглеждал за нея. Сърцето ѝ затрепка.

— Мелинда ме предупреди да стоя настрани, докато нещата не се решат по един или друг начин.

— Да стоиш настрани от мен ли?

Тя кимна.

— Ти обаче беше прав да прибереш канията в сейфа. Мелинда и Тони бяха готови да я продадат на черния пазар. Фактът, че е артефакт, при това важен, не означава нищо за тях.

— А за теб означава ли?

— Разбира се — тя погледна през прозореца към морето от блестящи листа. — Да, замисляла съм се за стойността. Според мен обаче най-важните вещи от онези сандъци бяха писмото и снимката. И колкото и да е откачено, пръстът.

— Какво е най-новото след битката в мазето?

— Съкооператорите са се съгласили да позволят резултатите от ДНК теста да определят на кого е. Ако ДНК от пръста и кръвта са като на Манвъл Камдън, значи канията е негова и на Мелинда.

— Откъде са сигурни, че онова в тубуса е било на Тиодор Камдън?

— Чертежите са с дата от месеца, когато е умрял, а има и материал във вестниците, че пръстът му не е бил открит, разни такива ужасни подробности.

— Всичко това звучи доста откачено.

— Знам. Странна смес от стари доказателства и съвременна наука. Резултатите ще бъдат получени до края на месеца. Аз обаче не мисля, че ще имам шанс моята ДНК да бъде тествана, и то не защото не съм опитала.

— Ами какво?

На нея не ѝ се говореше по този въпрос. Парите, фактът, че не беше мъж.

— Дълго е за разправяне. Вероятно няма да стане — тя замълча за кратко. — Виж, извинявай, че се държах на разстояние. Не бях сигурна какво мислиш.

— Не съм на страната на Мелинда и Тони, това е сигурно. Чувам, че апартаментът бил в пълна разруха.

Тя се намръщи.

— Господи, с всеки ден става по-зле. Кофти ми е, че трябва да правя каквото тя иска.

— Не си длъжна — нещо мрачно проблесна зад сивите очи.

— Докато не ми плати следващия месец, няма мърдане. След това ще имам достатъчно, за да преживявам.

— На мен пък ми се струва, че си търсиш извинения, за да запазиш тази отровна връзка, защото нямаш кураж да се откъснеш.

Тя не го беше молила за съвет и думите му я вбесиха. Както и дързостта да анализира решенията и мотивите ѝ. Намираше се в това положение, защото се обърна към Фред Осборн, а сега трябваше да моли Джак за услуга, която той сигурно щеше да откаже.

— Нямаш представа какво се опитвам да постигна през последните два дена. То ми отне всичкия кураж, който притежавам.

— Браво. Защото не мога да понеса начина, по който Мелинда и Тони се държаха с теб в офиса ми, все едно си нещо по-незначително от тях.

Все едно я поля със студена вода. Тя се почувства нападната, разголена. Той беше видял как се унижава пред онези двамата и я предизвикваше.

— Какво трябваше да направя? Да има кажа да ме включат в тестовите или ще напусна? Мелинда щеше да ми се изсмее в лицето. Властта е в техните ръце. Аз трябва да се съобразявам с действителността.

— Ти не виждаш у себе си онова, което виждам аз. Притежаваш много повече сили, отколкото си мислиш.

Той грешеше.

— Едва седържа. Какво ще стане, ако всичко се срути? Ти може и да се подиграваш на Мелинда, но тя беше до мен и ми даде шанс, когато никой друг не искаше. Това не мога да го забравя. Ако

настоявам да бъда тествана и се окаже, че не съм от семейство Камдън, ще изгубя единствените си приятели и ще бъде изметена завинаги от нюйоркската дизайнерска общност.

— Значи ще клекнеш, за да успокоиш Мелинда, така ли? Мислиш ли, че тя щеше да направи същото, ако ролите ви бяха разменени? — Той я докосна нежно по рамото и тя настръхна. — Понякога се питам дали не използваш това откачено ровене в стари неща, за да не се приемеш такава, каквато си в действителност. В края на краищата на кого му пука дали си наистина от семейство Камдън, или не? Ти си здрава, умна жена с чудесно бъдеще пред себе си. Това означава, че няма значение дали Мелинда създава проблеми. Ще си намериш друга работа, ще измислиш каква. Най-важното е да загърбиш трагедията от миналото и да започнеш на чисто.

Тя се запита за коя трагедия говори той, за Тιο Камдън или за майка ѝ. Шокът от смъртта на майка ѝ сякаш се бе случил преди дванайсет часа, не преди дванайсет години, бе нанесъл на Бейли удар в корема и тя се бореше, за да си поеме дъх. Това обикновено се случваше нощем, когато се събудеше, сърцето ѝ блъскаше и тя бе сигурна, че светът около нея се разпада. Не се беше случвало на парти.

Ренцо продължи, прие мълчанието ѝ за съгласие.

— Разбирам какво е да си на границата на трезвеността и едва да удържаш положението. Искам обаче да те видя как се изправяш сама и хората те ценят, не да те подмятат онзи кретен Тони и принцеса Мелинда.

— Объркана съм. Да не би да ми казваш да настоявам да ме тестват или да се откажа?

— Решението не е мое. Каквото и да правиш, не се впускай на сляпо поради грешните причини. Не очаквай това да разреши всичките ти въпроси. Само това ще ти кажа.

Преди да отговори, Кенет приближи и прегърна двамата си приятели.

— Колко още скици имаш, милинка? — Той посочи нейната, която бе закачена над камината в красива рамка.

— Прекалено много — през изминалите дни беше полудяла и се опитваше да улови сградата от всички ъгли, сякаш тя можеше да изчезне, когато нямаше да живее повече тук. Знаеше, че е глупаво, но тази мания притъпяваше болката, че трябва да се изнесе.

— И Рори, и Джон, и Едуард искат. Говорих със съседите вече продадох шест в сградата. Няма да ти взема комисиона. Все още.

Тя пресметна. Това щеше да свърши работа. Щеше да им достатъчно, за да плати за ДНК теста.

— Ти си невероятен, Кенет! Нямах представа — прегърна го силно, преди друг гост да обсеби вниманието му.

Ренцо се изправи и я поздрави, но тя го спря.

— Знам какво се опитваш да кажеш и го оценявам. Разбирам, че трябва да намеря пътя си сама.

Объркването по лицето му я смаза. Той я погледна мрачно и строго.

— На срещите казват да останеш от твоята страна на улицата. Поради някаква причина това ме задейства. Предполагам, защото всичко това — сградата, обитателите, историята зад тези стени, — всичко означава нещо за мен. Знам, че ти въздейства по същия начин — той вдигна и двете си ръце, след това ги отпусна тежко отстрани. — Всъщност ти означаваш нещо за мен.

Тя притаи дъх и извърна поглед. Беше победена.

Последната нота на пианиста се понесе към тях, преди да заглъхне. Ренцо направи няколко крачки назад.

— Извинявай, че навлязох в твоето платно. Обикновено съм много по-добър шофьор.

— Благодаря ти — ако притежаваше кураж, щеше да му покаже колко много означава загрижеността му, но той я беше хванал неподготвена. Освен това трябваше да се свърже с Джак, нямаше време да протака нещата. — Ценя казаното от теб, честна дума. Но трябва да вървя.

* * *

— Шегуваш се, нали?

Бащата на Бейли имаше уморен глас, когато тя най-сетне се свърза с него към осем вечерта. Очевидно риболовът не бе добър и той се беше прибрал без риба. Затова, ако можеше да съди по предишни случаи, щеше да бъде нетърпелив и раздразнителен.

Затова му разказа отгоре-отгоре за срещата с Фред Осборн и ДНК теста, а логиката се изгуби в потока от думи. Отначало Джак беше объркан, след това стана предпазлив, докато тя не стигна до въпроса колко е важно кръвта му да бъде изследвана, за да се разбере дали наистина е кръвен представител на семейство Камдън.

— Не се шегувам, татко. Надявам се да помислиш и да го направиш заради мен. Заради нас.

Беше се научила да използва *да помислиш* от Тристан, когато искаха да накарат някой клиент да надвиши бюджета си. Така и молбата ставаше по-мека и почти всички захапваха въдицата, уверени, че правят разумен избор, докато в действителност този избор бе вече направен вместо тях.

— Колко каза, че струва тестът?

— Не съм ти казала. Защото аз ще го платя.

— И колко струва? — настоя той.

Тя му каза.

— Значи ще профукаш една хилядарка заради надеждата да уловиш голяма риба ли? Защо, за бога, ти трябва да го правиш?

Тя не си направи труда да се пошегува с метафората с рибата.

— Разполагам с парите и нямам нищо против да ги похарча за това. Знам, че съм права. Напълно сигурна съм. Ще има изследване и документ, който да потвърди.

Ако тестът се окажеше отрицателен, не само че щеше да е с хилядарка по-бедна, ами нямаше да си получи парите за работата за Мелинда, която щеше да побеснее заради подмолния опит на Бейли. Щеше отново да се окаже на нулата.

Чуваше в слушалката как баща ѝ се задъхва.

— Баща ми не искаше да има нищо общо с онова семейство, и то поради напълно основателна причина. Съжалявам за деня, в който позволих на майка ти да ни върне под тяхно влияние! Не разбирам защо нито една от двете не се примирява с това, което има.

Говореше за майка ѝ така, сякаш бе все още жива. Това разкъса сърцето на Бейли и същевременно я ядоса.

— Гледаме различно на нещата — тя говореше спокойно, опитваше се да го убеди, не да го накара да заема отбранителна позиция. — И аз, и мама мислехме, че светът е голям. Вие с дядо сте се крили от него, за разлика от нас с мама.

— Не става въпрос за криене. Ти се опитваш да избягаш от мен още откакто беше в гимназията. Все едно те е срам от мен, от това кой съм.

Не можеше да отрече, че е така.

— Искам повече от живота си. Какво лошо има?

— Тогава върви и го постигни.

— Точно това правя. Но имам нужда от теб. Кръвната проба трябва да бъде по мъжка линия: от Тиодор Камдън към дядо и теб.

— Това не го разбирам. Изчезваш за месеци, след това ми звъниш и искаш да докажа, че съм роднина на семейството, което баща ми ненавиждаше.

Думите заседнаха в гърлото ѝ.

— Бях в рехабилитационен център, татко. Трябваше да ти кажа по-рано, но не знаех как. Извинявай.

— Кога излезе?

— Миналия месец.

Последва мълчание. Тя си го представи как клати глава, а раменете му увисват от разочарование.

— Ти се бориш със същите демони като баща ми. Видях какво му струваше.

Той отклоняваше разговора, а тя нямаше да го позволи.

— Може да има отдавна изгубени членове от семейството, които трябва да излязат на светло, за които баща ти дори не е знаел. Четох за лудницата, в която Сара Смайт е била изпратена. Страданията, на които е била подложена, са били ужасни. Тази жена може да се окаже твоя баба.

— Не е хубаво, че се опитваш да ме накараш да разровя миналото — раздразнението му бе ясно доловимо. — Случилото се тогава, дали в лудница, или в скъп жилищен блок, няма нищо общо нито с мен, нито с теб. Аз знам кой съм. Имам си авторемонтна работилница и когато ми остане свободно време, ходя на океана за риба. Това е всичко, но е истинско. Ти междувременно преследваш призраци. Престани да си пилееш живота с тези глупости.

Как смееше да ѝ казва какво да прави? Първо Ренцо, след това баща ѝ. Може и да е вземала грешни решения в миналото, но се опитваше да оправи нещата. Ето, имаше голяма вероятност да е наследила кръвта на жена, която се е борила със своите демони и е

изгубила. Бейли не беше съгласна това да се случи с нея, и Сара Смайт беше ключът да разбере как. Нямаше да е с помощта на мъжете в живота ѝ, които я бяха разочаровали, когато имаше най-голяма нужда от тях. Джак беше този, който се беше свил в черупката си след смъртта на съпругата си и беше позволил на дъщеря си да вилнее в града без надзор и без опора.

Гласът ѝ стана приглушен както винаги, когато беше бясна.

— Признах, че съм алкохоличка. Ходя на сбирки и се старая да остана трезва. Ти може и да нямаш същия проблем с пиенето, но аз научих, че има и сухи пияници, докато бях в рехабилитационния център. Те се крият, негативни са, винаги са опозиция. Ти си такъв. Не мисля, че си по-добър от нас с дядо. Нито пък че си избягал от миналото.

В продължение на няколко секунди тя не чуваше нищо, освен кръвта, която туптеше в ушите ѝ. Накрая се чу щракване, когато Джак затвори, и тихият шум по линията.

[1] Ти си щастливата ми звезда (англ.) — песен в оригинално изпълнение на Джин Кели и Деби Рейнолдс. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Ню Йорк Сити, октомври 1885 г.

— Къде беше?

Когато Тио дойде на работа следващата сутрин, Сара го последва в офиса му и затвори вратата. От него лъхаше на пот и алкохол, въпреки че изглеждаше добре. Имаше почти свеж вид.

— Добро утро и на теб!

— Съпругата ти беше болна снощи, нямаше кой да се погрижи за нея. Дъщеря ти беше излязла в коридора, момчето плачеше в креватчето си.

Тио въздъхна дълбоко и закачи палтото и шапката си на стойката. Не отговори веднага, вместо това прегледа кореспонденцията, която тя бе оставила на бюрото.

— Пристигна ли чекът от господин Смит-Робъртс?

Нахалният въпрос и това, че не отговори на нейния, я поразиха.

— Да не би да се опитваш да смениш темата?

Той потри очи и за кратко пълното изтощение му пролича.

— Не, не се опитвам да сменя темата. Мини трябва отново да замине, лекарят настоява. Сумата ще покрие част от плащането.

— Ясно — тя седна на стола срещу него. Все още нямаше желание да го успокои. — Да, дойде и ще го депозирам днес.

Той се усмихна и я погледна за пръв път.

— Ти си богиня, Сара. Извинявам се за онова, на което съм те подложил снощи. Опитвах се да ви държа разделени със семейството ми, както обещах.

— Къде беше?

— Натъкнах се на двама потенциални клиенти във влака на връщане. Те ме поканиха в хотел „Мъри Хил“ да пийнем по чаша и тъй като планират да строят на терен, който притежават на Бродуей, си казах, че няма да е зле да отида. Добре е за бизнеса. За нас.

Значи се беше измъчвала без причина. Дакота Билдинг притежаваше способността да ти причинява тъкмо това, да те накара

да си мислиш, че си единственият човек между стените ѝ, и да желаеш контакт с друго човешко същество, най-вече нощем. Самотата щеше да се разпилее, когато се събудеше на следващия ден, както ставаше през други нощи.

Той се възползва от несигурността ѝ.

— Знам, че ти се струвам неблагодарен, но съм много доволен, че си тук. Мини изпратила прислужницата у дома, а след това треската ѝ се влошила. Ужасна каша — очите му се напълниха със сълзи, лицето му почервения. — Трябваше да си бъда у дома. Нямах представа.

Тя се изправи така, че чертожниците да не виждат нищо през стъкления прозорец, и сниши глас.

— Нямало е откъде да знаеш. Извинявай, че се държах така. Беше страшно.

Той извади кърпичка и попи очи.

— За пореден път ни спасяваш. Мини помоли да ти благодаря.

— Тя ще се оправи ли?

— Поне така мисли лекарят. Каза, че често се случвало пациенти да имат нови пристъпи. Тази сутрин, преди да излезе, изглеждаше добре.

— Ами децата?

— Гувернантката се връща. Прислужниците се грижат за тях. Това е привилегия, когато живееш в блок, където прислужниците могат да поемат работата в спешни случаи.

Тя се замисли за децата в огромния апартамент, сами, без майка си.

— Кога се връща гувернантката?

— След два дена. След всичко, което ти направи за мен, мога ли да те моля за друга услуга, Сара?

— Може — тя притаи дъх, тъй като не знаеше какво да очаква от него.

— Тази сутрин Лула попита за теб. Много ли ще те затрудня, ако те помоля да се отбиеш в апартамента, за да ги видиш? Имам една проклета вечеря с Обществото на строителите. Става ли?

Сара си спомни сладкия аромат на бебе, начина, по който пръстчетата му се свиха около нейните. Трябваше да откаже, но нямаше как да обясни отказа си, без да изглежда безсърдечна.

— Разбира се.

— Няма да мога да се справя без теб.

— Благодаря, Тио. Извинявай, че бях толкова ядосана.

По-късно същата сутрин той спря пред бюрото ѝ и постави лист, обърнат наопаки. Тя го обърна и видя адрес на Трийсет и девета улица.

Вдигна поглед към него.

— Да?

— Защо не си тръгнеш по-рано и не се отбиеш там. Попитай за господин Кармайкъл.

— След това какво?

— Ще видиш. Не искам да издавам тайната.

Тя пхна адреса в чантата си и тръгна. Вече се чувстваше много по-добре. Нямаше нищо общо с факта, че госпожа Камдън отново е заминала, каза си тя. Това, че Тио бе само неин, също нямаше нищо общо.

Усмихна се, когато стигна до мястото. **ТУК СЕ ПРОДАВАТ ШЕВНИ МАШИНИ „СИНГЕР“**. На витрината бяха пръснати всякакви панделки и тъкани, игли и конци, а в средата бе поставена красива черна машина, същата като на шивача в Дакота Билдинг.

Господин Кармайкъл се усмихна, когато тя каза, че я изпраща господин Камдън.

— Да, разбира се, тук е. Ще накарам едно от момчетата да ви помогне до каретата.

Тя обясни, че няма карета.

— Нищо, ще ви повикаме такси. Няма как да я носите сама.

Огромната кутия беше опакована в кафява хартия и завързана. По нищо не личеше какво има вътре. Тя нямаше търпение да отнесе пакета у дома — все едно бе станала отново малко момиченце и бе Коледа. Въпреки че подаръците на майка ѝ винаги я разочароваха — възглавничка за игли или престилка — разопаковането неизменно ѝ носеше удоволствие.

Двама носачи пренесоха пакета горе, отвориха кутията и извадиха съвършено нова шевна машина „Сингер“. Черното тяло бе декорирано с ябълкови цветове и сини букви, крачетата от ковано желязо бяха свързани с горната част със сложен обков. Инкрустации от дъб ѝ придаваха вид на скъпа мебел, не на практична машина.

Кошницата ѝ с материали за шиене бе прибрана в един шкаф и тя я вадеше единствено когато спешно ѝ се налагаше да кърпи нещо. Сега

обаче я извади и наниза черен конец, след това сложи парче плат. Започна да напompва с крак и наблюдаваше как конецът се плъзга по средата на тъканта в съвършен шев. С тази машина можеше да прави каквото пожелае. Можеше да направи покривка за издрасканата маса в трапезарията или да си ушие нов халат.

Старият часовник на семейство Рембранд отброи седем удара. Сара си спомни обещанието да провери децата и с нежелание прибра кошницата с шивашките материали и покри машината. Долу, в апартамента на семейство Камдън, цареше хаос. Емили и близнаците си крещяха в стаята им, а бебето ронеше едри сълзи в ръцете на прислужницата. Сара я беше наела, преди да я изпратят на Блекуел. Момичето беше ирландка, казваше се Шевон и изглежда, не можеше да се справи с шума и хаоса.

— Дай го на мен — Сара пое момченцето и го сложи на рамото си, погали го по гърба.

— Много се извинявам, госпожо, не съм сигурна за какво се скараха децата, но не мога да ги накарам да спрат.

Момичето изглеждаше уморено и нещастно.

— Вечеря ли, Шевон?

— Не, госпожо, нямаше време.

— Тогава върви в трапезарията за прислугата. Вземи си нещо за ядене. Дотогава аз ще се справя с децата.

— Благодаря ви, госпожо. Няма да се бавя — Шевон кимна и се измъкна бързо от апартамента.

Щом вратата се затвори, Кристофър се оригна шумно, след това въздъхна.

— Значи си бил нещастен, момчето ми. Сега вече всичко е наред — тя го целуна по главата, покрита с фини черни къдрици. Красиво момченце в толкова тъжно положение. Сираче.

В стаята на близнаците Емили беше взела всички кукли и ги беше натрупала на леглото си. Седеше пред тях, скръстила ръце, стиснала устни в гневна линия. Близнаците изтичаха при Сара, щом тя влезе в стаята.

— Емили не ни дава нищо! — И двете личица бяха с извити надолу устнички, също като красиви кукли.

— Не давам, защото ги чупите. Виж — за доказателство Емили подаде порцеланова кукла на Сара.

И наистина на главата на куклата имаше пукнатина, която минаваше отстрани.

— Не исках да стъпя върху нея — изплака Лутър.

— Напротив, настъпи я нарочно.

Сара погледна децата, задържа погледа си на всяко поотделно.

— Първо, да престанем да се караме. А ти, Емили, трябва да даваш куклите си. Може да ги разделим, така че всеки да има еднакъв брой. Всеки ще се грижи за своите и ако нещо се случи, няма да се сърди на другите.

Емили я погледна несигурно.

— Къде е Шевон?

— Слезе долу да похапне. Баща ви ме помоли да ви наглеждам. Знам, че ви е трудно, докато майка ви я няма, но госпожица Хъникът ще се върне до ден-два и всичко ще бъде нормално.

— Ами ако мама умре? — попита тихо и уплашено Емили.

— Да, какво ще стане, ако мама умре? — повториха въпроса близнаците.

— Сигурна съм, че лекарят ще се погрижи добре за нея — Сара трябваше да спре да говори. Не знаеше нищо за ситуацията и вероятно им даваше фалшива надежда. Нейно задължение обаче беше да ги успокои и това бе най-доброто, което можеше да направи при създалите се обстоятелства. — Засега ще разделим куклите, след това ще позвъня да ни донесат сладки — днес беше четвъртък, денят, когато готвачката правеше пудинг с ананас.

— Да, моля те! — Лутър се завъртя възторжено. — Аз ще взема куклата със спуканата глава. Нямам нищо против.

Сара се усмихна. Тя постави Кристофър в креватчето му и той ги загледа, докато те си деляха кукли с различни размери. Последната, направена от парцали, беше виждала и по-добри времена, затова децата бяха единомислени, че трябва да остане в креватчето на Кристофър и да бъде първата му кукла.

Когато тя остави куклата до него, той я дари с глупава усмивка.

Сара позвъни за пудинг и четиримата си направиха чаено парти в стаята, докато се кискаха и шегуваха. Когато чу стъпките на Шевон в коридора, Сара с неудоволствие се сбогува с тях и обеща да се върне отново.

Кристофър вече спеше дълбоко.

Дори след завръщането на госпожица Хъникът Сара се отбиваше всеки ден, за да види децата, или преди работа или след като се върнеше. Когато госпожица Хъникът имаше нужда от почивка, тя ги водеше на покрива и ги оставяше да потичат, а Кристофър носеше на ръце.

Въпреки че госпожа Камдън я нямаше по-малко от седмица, нещо в отсъствието ѝ, това временно затишие направи двамата с Тио по-дръзки. Повечето вечери той спеше при нея и тя се радваше на присъствието му, въпреки че, докато той беше при нея, тя не можеше да спи. Лежеше будна и се питаше колко още време им остава. Той пък нямаше нищо против, че тя се сближава все повече с децата му.

През изминалите две нощи, вместо да лежи будна в леглото и да слуша хъркането на Тио, Сара ставаше, обличаше си халата и сядаше пред шевната машина. Бръмченето ѝ караше сърцето ѝ да пее. Късно през нощта тя работеше на чудесната си нова машина с плат, който купи от магазин „Стюарт“. Първо направи колани на момичетата и вратовръзка за Лутър, всички в различни нюанси на синьото, от тюркоазено до наситено небесносиньо. За Кристофър беше ушила моряшко костюмче с тъмносиня яка и вратовръзка в същия цвят.

Дълбоко в себе си знаеше, че го прави заради бебето, което изгуби. Опитваше се да докаже на Тио, че е съвършената майка, много по-добра от съпругата му. Тази сутрин, точно преди зазоряване, ѝ се прииска жената да умре. За малко да убоде пръста си. Сякаш машината разбра егоистичното ѝ желание и реши да я накаже.

В петък вечерта Сара слезе долу, за да завие децата, а Тио съобщи, че има изненада за всички за следващия ден. Децата настояваха за информация и той им каза, че не може да издаде тайната, защото нямало да спят.

Това, разбира се, ги развълнува още повече.

— Моля те, кажи ни! — Емили се беше изправила в леглото и скачаше.

— Най-добре им кажи, сега изобщо няма да заспят — настоя Сара.

— Добре тогава. Утре ще отидем да видим кораба, който пренася Статуята на свободата.

Сара бе прочела за това във вестниците и знаеше, че огромна скулптура на части се превозва с френски кораб и най-сетне пристига в пристанището на Ню Йорк. За събота бяха планирани много събития, включително парад на яhti.

Децата се развиха възторжено, но си легнаха, след като обещаха да бъдат готови точно в седем следващата сутрин.

В каретата, с която пътуваха в събота, Сара седна до Тио, сложи Кристофър в скута си, а Емили и близнаците се настаниха от другата страна и не спряха да си говорят. Кристофър беше с красивото моряшко костюмче, момичетата настояха да си сложат новите колани, а Лутър беше с вратовръзката.

Приличаха на съвършеното семейство. За съжаление, не бяха.

Сара не можеше да се отърси от чувството на неловкост.

— Тио, сигурен ли си, че трябва да присъствам с теб?

— Че кой друг? Госпожица Хъникът е скучна.

— Искам да кажа, че хората ще говорят.

— Остави ме аз да се притеснявам по този въпрос. Ти се забавлявай. Заслужаваш малко развлечения, след като те товаря с толкова много работа, госпожице Смайт.

Тя бе започнала да използва обръщението „госпожица“ след завръщането си от Блекуел и сега, когато той го изрече, й се стори нелепо претенциозно и младежко.

Тио слезе пръв от каретата, след това се обърна, за да помогне на Сара и бебето. Емили беше следващата, а Лула скочи след нея.

Тио се обърна подразнен към Лутър. Детето се изтръгна от ръката му, за да скочи като сестра си. Тогава Тио протегна ръка и стисна силно неговата.

— Дръж се като джентълмен!

— Добре, папа.

Момчето потри ръка и застана до близначката си, като мърмореше тихо.

Може пък Тио да не беше чак толкова загрижен за представянето им заедно. Не й хареса никак как се отнася с децата.

Той ги поведе към площадка до огромна яхта. Преди да се качат на борда, един фотограф предложи да ги снима. Тио отказа, но децата

настояха Сара да застане до тях и да държи бебето. Човекът си записа адреса им и обеща да изпрати снимката, след като Тио му плати двайсет и пет цента.

Корабът се напълни с пътници. Сара и децата си намериха място за сядане отзад, докато Тио обикаляше и общуваше с видни личности и бизнесмени. Когато яхтата излезе извън пристанището, Емили, Лула и Лутър изпискаха от удоволствие, а Кристофър заспа в ръцете на Сара, приспан от полюшването на вълните.

Колко различно бе това пътуване от последното. Когато пристигна преди малко повече от година, Сара беше нищо и никаква икономка. Сега беше асистентка на архитект и живееше в апартамент в една от най-новите и елегантни сгради в Ню Йорк Сити. Колко много път бе изминала.

— Ето го!

Капитанът извика и посочи огромен кораб с бял корпус близо до тесния канал. Сара посочи френските флагове и тяхната яхта се присъедини към истински парад от други подобни, всички подредили се зад френската фрегата. Оркестър на съседна яхта свиреше „Марсилезата“, но музиката скоро бе заглушена от сирените на кораби и оглушителния тътен на оръдеен огън от Форт Уадсуърт и Форт Хамилтън.

Шумът бе прекалено силен за Кристофър и той започна да мърда нервно.

Най-сетне Тио се върна.

— Какъв ден! Малките забавляват ли се?

— Разбира се. Но им идва в повечко.

Двойка, която живееше на третия етаж на Дакота Билдинг, мина покрай тях. Сара им се усмихна, но мъжът само ги изгледа, съпругата му извърна очи.

Тя се изчерви.

— Струва ми се, че се излагаме. Това може да навреди на бизнеса ти.

— Знаеш ли какво ми се иска? — Тио отпусна ръка върху нейната. Тя искаше да я дръпне, да не позволи никой да види тази интимност, но той я стискаше здраво. — Искан ми се Мини изобщо да не се връща.

Кристофър се заплака. Тя го залюля нежно.

— Шумът е прекалено силен за него. Не бива да говориш така.

— Защо не? И двамата си го мислим. Знам, че това ме прави ужасен човек. Но тогава ще мога да се ожения за теб и ти ще се преместиш при мен, където ти е мястото. Не ми е приятно онова, което правя с живота ти.

— Обичам живота си. Обичам децата. Обичам и теб.

— Мила моя, все ще измислим нещо, уверявам те. Като си помисля, че едва не те изгубих. Каква грешка щеше да бъде! Моля те, имай ми доверие.

От известно време насам за пръв път говореше така открито за чувствата си. И двамата бяха подложени на огромен стрес.

Сякаш по команда, Кристофър ревна. Корабът приближаваше сушата и Сара предложи да го върне в апартамента, за да могат Тио и другите деца да останат до речите пред кметството! Искаше ѝ се да продължи да разговаря с него, но моментът не беше подходящ, двамата бяха пред очите на всички.

Когато се върна в сумрака на Дакота Билдинг, въздухът беше тежък, застоял, а от госпожица Хъникът нямаше и следа. Кристофър се беше успокоил в каретата, но бе станал отново неспокоен. Тя го съблече, издърпа костюмчето през главата му. Той въздъхна дълбоко и бързо заспа. Кожата му беше светла и гладка като на яйце, сините вени под нея бяха като карта от пресичащи се реки. Той не беше ничие дете, така че можеше да бъде и неин.

Входната врата се отвори и затвори. Гувернантката се връщаше, след като най-вероятно бе клюкарствала за „уговорката“ на Тио и Сара с другите от персонала. Беше ѝ все едно. Тио я обичаше. Това беше най-важното.

Въздухът се промени осезаемо. Разнесе се аромат на розова вода. Сара се завъртя рязко.

Госпожа Камдън се беше върнала.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Ню Йорк Сити, октомври 1885 г.

Жената, която се вглеждаше в Сара, бе съвсем различен човек от болнавата пациентка, която бе откарана преди седмица. Госпожа Камдън изглеждаше почти като кралска особа, облечена в красива рокля в черно и кремаво. Единственото, което издаваше болестта ѝ, бяха бръчките под очите, сивите сенки, които се виждаха дори под пудрата.

— Добър ден, госпожице Смайт.

— Добър ден, госпожо Камдън — Сара премести ръка от креватчето и се изправи неуверено. Беше хваната в капан.

Госпожа Камдън пристъпи към креватчето и Сара се отдръпна, за да може тя да се приближи. Само че госпожа Камдън не протегна ръце, не приглади одеялцето, не направи нищо майчинско. Просто наблюдаваше момченцето, сякаш не го беше виждала досега. Моряшкото костюмче бе метнато на таблата над главата на детето.

— Какво е това? — Госпожа Камдън опипа материята.

— Уших моряшко костюмче, докато ви нямаше. Госпожица Хъникът ме помоли да помогна с децата в труден момент и аз си казах, че това може да му отива.

— Вие ли го направихте?

— Както и дребни неща за другите — искаше да покаже, че вниманието ѝ е било насочено към всички деца, но ако можеше да съди по стиснатите устни на госпожа Камдън, изглежда, беше преминала границата. — Не исках да се натрапвам.

Госпожа Камдън огледа Сара от краката до главата. Сигурно знаеше. Разбира се, че знаеше. Слугите говореха, другите съседни сигурно бяха виждали Тио да излиза от апартамента ѝ сутрин. Сара не беше с нищо по-добра от майка си, която се беше оставила на граф Чичестър, а резултатите бяха катастрофални. Смисълът да дойде в Америка беше да избяга от старите навици, от проблемите. А ето че се беше озовала в още по-голяма каша.

— Прекалих. Моля да ме извините — Сара се надяваше госпожа Камдън да разбере многопластовото значение, което вложи. Беше създала хаос в дома на болна жена. Също като майка си тя щеше да изгуби всичко. Щеше да вземе коланите, вратовръзката и моряшкото костюмче и да ги прибере в сандъка си, за да не се виждат. — Трябва да вървя — Сара понечи да си тръгне.

— Не, чакайте! — гласът на госпожа Камдън прозвуча заповеднически. Неочаквано обаче тя наведе глава. Притисна разтреперана ръка към челото си.

— Не сте добре, позволете да ви помогна — Сара я прегърна и жената се облегна на нея.

— Призля ми.

Нищо чудно, след като се връща у дома и заварва любовницата на съпруга си в детската стая.

— Моля ви, позволете да ви направя чаша чай.

Сара я поведе към кухнята. Известно време мълчаха, тя запари чай, след това наля. Тъй като бяха в кухнята, а не в някоя от официалните стаи, тя се почувства по-спокойно и по-уютно.

Госпожа Камдън отпи глътка, след това остави чашата в чинийката.

— Къде са останалите?

— Излязоха с Тио, искам да кажа с господин Камдън, отидоха на празненството по случай пристигането на Статуята на свободата.

— Емили ми изпращаше писма всеки ден, докато ме нямаше, и ми разказваше какво правите. Заедно.

— Искях да помогна. Господин Камдън май не беше на себе си, а госпожица Хъникът... — тя замълча.

— Напоследък госпожица Хъникът е прекалено заета с вниманието на новия портиер Давин.

Давин беше наперено момче с черни очи. Наблюдателността на госпожа Камдън учуди Сара.

— Май сте права.

Госпожа Камдън се разсмя.

— Той е красиво момче.

— Липсват на децата. Те са прекрасни. Също и Кристофър.

— Да. Моят храненик — Странен начин да говориш за момче. Или пък тонът ѝ, сякаш бе захапала плод, който се оказа неузрял. —

Така и не ви се извиних лично, че ви обвиних в кражбата на колието. Извинявам се. Не бях сигурна как да повдигна въпроса. А трябваше да го направя.

Колко отдавна й се стори това.

Госпожа Камдън продължи.

— Все още се възстановявам и искам да се грижите за децата, както досега.

— Сигурна ли сте? Не искам да се натрапвам — може пък да не я беше чула правилно. Или може би госпожа Камдън го казваше, за да се покаже по-благородна.

— Трябва да продължите да се грижите и за Тио.

При тези думи Сара усети как сърцето й започва да блъска.

Жената я наблюдаваше без следа от злоба или укор. Лицето й беше ясно.

— Господин Камдън е труден човек. В момента нямам енергия да му обръщам вниманието, от което се нуждае.

Тя да не би да казваше онова, което Сара мислеше, че казва? Разговорът се отклони в опасна посока.

— Радвам се, че работя като асистентка на господин Камдън във всяко отношение.

— Не, искам да се грижите за него извън работата — госпожа Камдън отпусна ръка на масата, сякаш се канеше да покрие ръката на Сара, но се отказа. Вместо това започна да барабани с пръсти по дървото. — Подобни уговорки се правят непрекъснато — погледна през прозореца, преди да продължи: — Съвсем простичко е.

— Не ви разбирам.

Тя впи очи в Сара. Близнаците имаха същите лешникови очи, същите златни точки близо до ирисите.

— Напротив. Не бъдете шокирана. Така е най-добре. Тио откликва на вас по начин, по който никога не е откликвал на мен.

Жената сигурно имаше висока температура.

— Не се чувствате добре, трябва да полегнете и да си починете.

Госпожа Камдън изпъна гръб.

— Не, слабостта премина. Възстановила съм се, поне според лекаря. Болестта не беше свързана с предишната. Немоощна съм, да, но това е, защото си дадох сметка, че през всичкото време съм искала тъкмо това. Най-добре е да бъдете с Тио. Той е изцяло ваш.

Месец след разговора на Сара с госпожа Камдън уговорката се превърна в рутина. Тио спеше в апартамента на Сара всяка вечер и вечеряше с нея, когато нямаше среща по бизнес. Сара посещаваше децата в събота, когато госпожа Камдън ходеше на гости и ако случайно се разминеха в двора, си кимваха и продължаваха.

Междувременно Тио бе като полудял в офиса, лавираше между постъпилите поръчки, бе затрупан с работа. След разходката с яхта нямаше повече излизания, нито с децата, нито те двамата. Сара предложи една събота да излязат с велосипеди, но той или не я чу, или се престори.

Тя се утешаваше с мисълта, че ще бъде така, докато бизнесът му стъпи на крака. Догодина Тио щеше да може да понамали темпото и да се забавлява. Тя непрекъснато се питаше дали госпожа Камдън знае какво става, когато ѝ предаде тази роля.

Една вечер, когато знаеше, че госпожа Камдън се е качила на влака, за да отиде на гости при приятели, Сара слезе, за да почете на децата приказка за лека нощ. За тях тя беше специална приятелка. Сара оценяваше факта, че госпожа Камдън не е направила нищо, за да прекрати това приятелство.

Тио седеше в стол с широка облегалка и пушеше лула, четеше вестник.

— Ти си истински пример за преуспял, доволен мъж.

Той се намръщи.

— Този проклет проект за Олбъни ще ме довърши. Искат нови промени по чертежите. И за капак, „Макким, Мийд енд Уайт“ са получили поръчката за Голет Билдинг. Няма да постигнем никакъв успех, ако продължават да ни измъкват поръчките изпод носа.

— Сам каза, че било малко вероятно да я получиш ти. Те имат поне десет години опит преди нас — тя пристъпи към него и се наведе, за да го целуне бързо.

Той стисна ръката ѝ.

— Разбирам, че сам си го причиних.

— Мога ли да помогна с нещо?

Той целуна китката ѝ от вътрешната страна, преди да я привлече в скута си. Тя обаче се спъна в крака на стола и едва не падна, но той протегна ръка и я подхвана.

— Ох! Бъдете внимателен, господине — тя потри ръката си. Мястото вече се зачервяваше.

— Извинявай, любов моя! — Той вдигна ръката ѝ и целуна мястото. — Напоследък се превръщам в звяр. Оплаквах се, че нямам достатъчно работа, а сега, че имам прекалено много.

— След като наемем нов чертожник и още един младши архитект, ще се притесняваш по-малко.

— Както обикновено, си права. Върви да кажеш лека нощ на децата, след това ела да пием по едно шери.

На децата вече им се спеше. Кристофър се усмихна, когато се наведе над креватчето му. Лутър се сгуши по-близо, когато Сара седна на ръба на леглото му.

— Тук имаш нещо — посочи той лакътя на Сара, където утре щеше да има синина.

— О, да.

— Сега сме еднакви.

Лутър нави ръкава си, за да покаже пурпурен кръг на горната част на ръката си.

Ръката му не беше по-дебела от краставица и бе също толкова крехка.

— Госпожа Хъникът ли го направи?

— Не — Лутър погледна Емили, сякаш чакаше разрешение, за да заговори.

— Нищо му няма — отвърна по-голямата му сестра. — Играеше си в библиотеката с нещата на татко. Татко никак не обича такива неща.

— Баща ти те е стиснал, така ли?

Спомни си деня с разходката на яхта. Когато слизаха от каретата, Лутър се дръпна, когато Тио му подаде ръка, за да му помогне. Стана за секунда.

Емили изви очи и въздъхна с отегчение.

— Лула и Лутър винаги си навличат неприятности.

Въпреки че се изкушаваше да повдигне въпроса пред Тио, докато пият шери, тя не го направи. По-късно, когато се качи в апартамента

си, Сара се замисли над думите на Емили. Шевната машина беше поставена в ъгъла. Нямаше нито енергия, нито време, за да направи нещо ново. Разходката в нюйоркското пристанище ѝ се струваше преди цяла вечност.

Когато бяха на яхтата, Тио бе казал нещо странно. Както и за трепването на момчето, тя не се беше замисляла.

Грешка.

На яхтата Тио бе казал: „Каква грешка щеше да бъде“, ако я беше изгубил. Странен избор на думи. Чия грешка?

Тя бе изпратена в лудницата по погрешка, така ли? След това Дейзи бе обвинена в същото престъпление. Дейзи, с нейните романтични стремежи и готовност да помага.

Ами ако Дейзи е била обвинена несправедливо, също като Сара, и сега бе в затвора за престъпление, което не беше извършила?

Сара въздъхна. Чувстваше се безкрайно уморена, мислеше прекалено много. Тио беше избухнал, както правят много мъже, и си го беше изкарал на детето си. Това бе най-обикновена синина, нищо повече, и той сигурно съжаляваше.

Тази нощ обаче сънува, че Дейзи я вика. Показа ѝ синините по белите си ръце.

Плачеше за помощ.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Ню Йорк Сити, септември 1985 г.

Работата на Бейли в апартамента на Мелинда добиваше някакъв вид. За щастие, повечето значителни промени по дизайна вече бяха направени, тъй като Мелинда се разсейваше с планове за предстоящото ѝ умопомрачително парти за рождения ден, което щеше да се проведе в зала „Майкъл Тод“ на „Палейдиъм“ след два дена. Ренцо се отби в апартамента с архитекта няколко дена по-рано, за да огледа — виждаха се за пръв път след чаеното парти у Кенет — и отначало се държаха любезно напрегнато. Само че смехът му ставаше все по-силен и поточачен след всяка стая, в която влизаше. Това разсмя и Бейли. Бе истинско облекчение да се подиграят на ремонта, вместо да се чувстват виновни, задето правят безумен фейслифтинг на старата дама.

На следващия ден се видяха на кафе и водиха непринуден разговор. Ренцо прояви съчувствие заради отказа на баща ѝ да бъде тестван и не зададе никакви въпроси повече, но когато видя разочарованието в очите му, ѝ се прииска да избухне в сълзи. Той знаеше истината за нея. Познаваше и слабите, и силните ѝ страни. Това бе достатъчно основателна причина за Бейли да се държи на разстояние. Тя разполагаше с предостатъчно време да мисли през изминалите два дена, и бе стигнала до заключението, че и баща ѝ, и Ренцо са били прави за мотивите ѝ. Това лудешко препускане да установи произхода си, бе начинът ѝ да не приеме коя е в действителност, и криворазбраният опит я остави изтощена и изгубена.

Не се бе чувала с Джак след катастрофалния разговор за ДНК теста, но възнамеряваше следващия уикенд да се прибере, да оправи нещата и да се извини. Най-добре беше да го направи лично.

— Къде отиде? Имам нужда от помощ за това.

Гласът на Мелинда прекъсна мислите на Бейли. Така. Дръжките за кухненските шкафови трябваше да бъдат избрани. Тръгнаха към железария „Саймън“ на Трето Авеню рано, за да може Мелинда да

отиде в офиса на Фред до единайсет. Бейли посочи няколко възможности, които и се струваха подходящи, но не настоя, когато Мелинда се спря на лимоненозелени пластмасови дръжки.

— Забравих да ти кажа, че Фред иска да присъстваш на днешната среща.

Паника, предизвикана от чувство на вина, нахлу в гърдите на Бейли.

— Защо?

— Нямам представа. Може да иска да останеш като свидетел, тъй като си била на мястото, когато сме намерили нещата. И Тони ще присъства.

Когато *Бейли* намери нещата. Дори не си направи труда да я поправи.

Браво. Поредното унижение, което трябва да изтърпи. Но пък през изминалите две седмици Мелинда се държеше изключително мило. Сигурно съжаляваше бедната си объркана роднина и дори ѝ предложи да остане за два месеца в стаята за гости. Бейли обаче знаеше накъде води тази работа: сутрин щеше да се събужда и да намира чаши от вино, натрупани в мивката, и бял прахец по стъклената масичка. Животът ѝ едва се крепеше след рехабилитационния център, а Дакота Билдинг се беше превърнала в убежище от бурите, които вилнееха извън дебелите ѝ стени. Време беше да продължи живота си и да започне отначало.

За пръв път от години тя имаше план. Беше си намерила апартамент на петия етаж в западната част на улиците с номера осемдесет и можеше да го ползва от следващия месец. Уговори се с хазяина да закъснее с първия наем. Щом работата при Мелинда приключеше, щеше да се запише в агенция и да вдига телефоните или да пише на машина писма, каквото трябваше, за да се издържа и да плати дълга си към Тристан, докато търсеше клиенти за новия си бизнес — „Бейли Камдън Дизайн“.

От чакалнята на Фред се разкриваше чудесна гледка на север. Бейли застана близо до прозореца, висок от пода до тавана, и зарея поглед към Ню Джърси, Бронкс и Лонг Айлънд, докато Тони и Мелинда бърбореха за предстоящото парти, гласовете им се чуваха прекалено силно в тишината.

Асансьорът се отвори и излезе мъж, който изглеждаше странно. Беше в опърпано дънково яке и долната част от лицето му беше скрита под рижава брада.

Очите обаче бяха в същото небесносиньо, както на Мелинда.

— Манвъл! — Бейли се изправи и го прегърна. Миришеше на кожа и мента. Открай време ѝ беше приятно да прекарва време с близка на Мелинда, въпреки че в повечето случаи сестра му настояваше да си играят на криеница, а след това бягаха на покрива на Дакота Билдинг и го оставяха. Сега обаче Бейли знаеше, че те двамата с Манвъл са приятели с Кенет, че Манвъл е намирал убежище в апартамента на долния етаж и се чувстваше по-близка с него, отколкото с Мелинда. — Как си?

— Добре — почеса се по брадата. — Нямам търпение да се махна оттук и да се върна на юг.

Мелинда го прегърна по задължение и го представи на Тони.

— Извинявай, че те извиках в големия лош град, неугледни братко, но тук стават вълнуващи неща и реших, че ще ти се отрази добре.

Манвъл поклати глава.

— Екшънът не ми е в кръвта. Всичко това е заради теб, сестричке.

Мелинда измърка от удоволствие.

— Благодаря ти.

— Няма нужда да ми благодариш. Знаех, че ти лично ще довтасаш в Монтгомъри и ще ми вземеш кръв, ако не го сторех аз.

— Колко добре ме познаваш. Ето че сме отново заедно. Ще получим резултатите, които ще потвърдят, че сме богати, по-точно казано, безумно богати.

Секретарката заговори и в тихия ѝ глас прозвуча укор.

— Той ще ви приеме.

Групата влезе в кабинета на Фред по старшинство: Мелинда, Тони, Манвъл, накрая Бейли.

— Чичо Джак?

Бащата на Бейли бе на същия стол, на който тя беше седяла преди няколко седмици. Беше облечен в костюма, с който бе отишъл на погребението на съпругата си, включително вратовръзката, която

Бейли му беше избрала, обляна в сълзи, докато се опитваше да не гледа дрехите на майка си в огромния дрешник.

Мелинда погледна към Фред.

— Какво става?

Бейли захапа палец, навик от детството, който мислеше, че вече е забравила. Баща ѝ беше тук, значи бе направил онова, за което го помоли. Но защо? Това нямаше смисъл.

— Моля ви, седнете всички — нареди Фред.

Бейли се настани на лежанката до стената и се почувства като натрапница. Мелинда зае стола, до бащата на Бейли. Тони се отпусна на ръкохватката на канапето със скръстени ръце, а Манвъл остана близо до вратата, сякаш нямаше търпение да избяга колкото е възможно по-скоро.

— Защо е тук чичо Джак? — попита Мелинда.

Фред прочисти гърлото си, преди да отговори.

— Искях да съм сигурен, че всички страни присъстват.

— Всички страни ли?

— Надявам се, имате предвид, че разполагаме с някои от отговорите, но въпросът съвсем не е уточнен, тъй като произходът на канията е неясен, меко казано. Може да се явят други, които да я поискат, както и ножа.

— Какви други? — попита Мелинда.

— Тибетското правителство, потомци на онези, които са я притежавали, преди да попадне у семейство Ръдърфорд например.

Тони махна с ръка.

— Това е било преди стотици години. Това няма значение. Какви са резултатите от теста?

Фред отвори папката на бюрото, след това ги погледна над очилата за четене.

— Лабораторията в Англия е изследвала задълбочено костта и остатъците от кръв. След това е проследена генетичната линия от мъжка страна. Ако нямаше съвпадение, канията щеше да бъде приета за част от вещите на семейство Камдън и щеше да остане собственост на съвета на съкооператорите на Дакота Билдинг.

— Добре, и какво открихте? — Мелинда му говореше, сякаш е на дванайсет.

Фред вдигна поглед от бележките си.

— Съветът няма права над канията.

— Фантастично — извика Мелинда. — Знаех си аз, че Ренцо говори глупости. Сега ще го уволним — тя се обърна към Бейли. — Знам, че го харесваш, но той изобщо не трябваше да се меси. Сега си заминава.

— Не бързай чак толкова — Фред вдигна ръка и преглътна, а адамовата му ябълка подскочи над вратовръзката. — Собствеността не е твоя, Мелинда.

— Какво, по дяволите, означава това? На кого е?

Фред погледна Бейли.

— На Джак Камдън.

Мелинда се въртна и погледна Джак и Бейли, също както питон наблюдава мишка.

— Те не участваха в тестването.

— Джак участва — Фред обърна листа на бюрото така, че тя да види резултатите. — Кръвта на Джак Камдън отговаря и на кръвните проби, и на пробите от костта.

Бейли имаше чувството, че пропада в плаващи пясъци, не само защото лежанката заплашваше да я погълне цялата.

— Това, не беше част от уговорката — изписка Мелинда. Обърна се към Джак с ококорени очи. — Как, по дяволите, твоята кръв е попаднала в резултатите от теста?

— Какво си направила? — озъби се Тони на Бейли.

Бейли се наведе напред и се опита да се изправи, но възглавниците на лежанката бяха твърде меки. Тя се отпусна отново назад и се опита да заговори.

— Споделих с Фред какво съм открила. Той каза, че тестът трябва да се направи по мъжка линия, затова помолих татко. Той обаче отказа.

Фред се намеси.

— Всъщност това не е изцяло дело на Бейли. Бях заинтригуван от доказателствата, които тя представи, и реших да прегледам старите файлове. Тъй като представляваме семейството над сто години, архивните документи са все още при нас. Там открих писмо от 1900 г., писано от Мини Камдън, в което тя заявява, че иска да се определи годишна рента за Кристофър Камдън, когато той навърши двайсет и една. Тя обаче е починала, преди това да бъде направено.

Значи Кристофър е бил смятан за част от семейството. Не е бил нарочно пропъден. Бейли въздъхна дълбоко. Не бе усетила, че е притаила дъх.

Фред продължи.

— Това, както и доказателствата, представени от Бейли, ме убедиха да поискам кръвна проба от баща ѝ за тестване.

Тя гледаше главата на Джак отзад. Значи той все пак се беше съгласил. Искаше ѝ се той да се обърне и да я погледне, за да разбере какво мисли. Все още ли ѝ беше сърдит, задето му бе казала истината?

Ноздрите на Мелинда се разшириха.

— Не сме съгласни да плащаме за това. На теб не ти е позволено да плащаш за подобни прищевки с пари от фонда.

— Аз платих лично — дълбокият баритон на Джак прогърмя в стаята. Бейли помнеше този глас, същия, както когато съседите се отбиваха, за да изкажат съболезнованията си след смъртта на майка ѝ. Той ги беше отпратил с тенджерите, които носеха, докато Бейли се криеше в стаята си.

Но това, което каза Фред, не бе възможно да е истина. Ако Мелинда и Бейли бяха роднини, тогава и при двете страни на семейството щеше да има съвпадение. Ако Бейли не беше роднина на Тиодор Камдън, Мелинда щеше да е, но не и Джак. Това бяха единствените възможности, над които Бейли бе мислила.

— Ти, гаднярка такава! — Мелинда изглеждаше така, сякаш бе готова да погълне Бейли.

— Достатъчно! — Фред насочи пръст към документите на бюрото. — Ти подписа документ да се съ согласиш с резултатите. Всичко е направено както трябва.

Огромните халки на ушите на Мелинда се полюшваха с всяко трепване на главата ѝ: първо се обърна към Бейли, след това към Фред.

— Значи, сега Бейли и баща ѝ получават канията.

Бейли не даваше пет пари за канията. Тя искаше да е част от наследството, да почувства връзката с миналото.

Но пък си струваше да види изражението по лицата на Тони и Мелинда — така им се падаше, задето съсипаха семейния апартамент.

Тони пребледня.

— Не става въпрос единствено за канията, нали?

Обещите се люшнаха отново по посока на Тони.

— Как така?

— Това означава, че Бейли и баща ѝ получават фонда. Не вие с Манвъл.

Мелинда скочи и се извиси над всички на десетсантиметровите си токчета.

— Не е вярно. Аз съм правнучка на Тиодор Камдън. Двамата с Манвъл ще си получим парите след два дена, когато навършим трийсет. Винаги е било така. Това не се променя.

Фред заговори стегнато и ясно.

— Това променя всичко. Фондът е единствено и само за *кръвни* наследници на Тиодор Камдън. Вие с Манвъл не сте. Затова вече нямате собственост, госпожице Камдън.

Бейли погледна Манвъл. По лицето му се беше разляла широка усмивка при този обрат на събитията. Или поне при възмущението на сестра му.

— Тогава коя съм? — Мелинда огледа стаята. — Ако Тиодор Камдън не ми е пралядо, тогава кой, по дяволите, ми е пралядо?

Фред не падна на нейното ниво на агресия.

— Понякога не знаем отговорите. Случило се е отдавна.

Мелинда изписка няколко пъти, докато най-сетне гласът ѝ се върна.

— Ще оспорваме. Нали, Тони? Ще наемем адвокат и ще оспорваме. Пет пари не давам какво съм подписала или какво твърди ДНК-то. Аз знам коя съм.

Тони местеше очи от Мелинда към Фред и обратно. Тъй като той не умееше да прикрива чувствата си, Бейли веднага разбра, че прибавя цената на ремонта към заемите, които вероятно бе отпускар на Мелинда през изминалата година.

— Ще оспорваме — повтори Мелинда, този път по-настойчиво. — Все пак тъпата идея за ДНК тест беше твоя, Тони. Длъжник си ми заради тази работа.

Фред се прокашля.

— Има и добра новина.

— Каква? — сопна се Мелинда.

— Апартаментът в Дакота остава ваш, на теб и Манвъл. Той е извън фонда, така че и двамата притежавате добър имот.

— Браво! Пиклив апартамент в гадната част на града. Много благодаря.

Мелинда грабна чантата си и изфуча навън. Преди да излезе от стаята, тя се наведе към Бейли, която бе все още приклепена на канапето.

— Ще съжаляваш, че се намеси. След всичко, което направих за теб. Ще те смажа толкова бързо, че ще се окажеш на улицата и ще просиш.

Тони я последва и я извика да го чака.

Бейли си пое отново дъх, а след това го изпусна, за да се отърси от кавгата и грубите думи. Мелинда, дори с недостатъците си, ѝ беше приятелка, единствената, която бе до нея след рехабилитационния център, и несправедливостта от разкритието болеше. Трябваше да намери начин да оправи нещата. Измести се до края на лежанката и остана да седи там.

— Значи, ние с татко сме наследниците.

Фред се усмихна.

— Да. Според условията на фонда парите са за баща ти, а когато той почине, стават твои.

Манвъл седна до нея и я погали по гърба.

— Честито, Бейли. Добре свършена детективска работа.

— Не исках двамата с Мелинда да изгубите всичко. И фонда, и самоличността си.

— Ти шегуваш ли се? С удоволствие свалям бремето да съм Камдън. За мен никога не е означавало много. Може да си измисля ново име, като Бауи.

Джак се изправи и протегна ръка.

— Ние наистина ще се реваншираме. Ще те включим по някакъв начин.

— Можем да дарим нещо на твоите аутсайдер художници — предложи Бейли.

Манвъл се изправи и стисна ръката на Джак, покри я със своята.

— Онова, което те правят, не е за пари. Научих много. Тези хора искат да създават изкуство, защото имат образ или идея в главата и това просто трябва да излезе. Те рисуват или превръщат идеята в огромно парче ненужен метал, но всичко идва оттук — той докосна

главата си. — Те не се интересуват кариерата им да получи тласък, нито пък да изкарват купища пари.

Вълна от нежност заля Бейли.

— Кенет е толкова горд с теб и с всичко, което си постигнал.

— Запознала си се с Кенет? Ще се отбия да го поздравя, преди да си тръгна. Да му съобщя ли новината?

— Разбира се. В апартамента ли ще останеш, докато си в града?

— Не, той вече не ми е дом. Никога не е бил. Предпочитам да пътувам.

— Това ми харесва — обади се Джак. — Аз се смятам за аутсайдер артист, като работя по коли по цял ден. Това си е наш вид изкуство.

Манвъл го бодна закачливо в гърдите.

— Това е то, мой човек!

Благодари на Фред за отделеното време, метна раницата на рамо и излезе. След това Бейли и Джак се настаниха на столовете срещу бюрото на Фред.

Манвъл беше прав: новината, че са истински представители на рода Камдън, се оказа колкото горчива, толкова и сладка, след като знаеха какво е ужасното наследство в семейството. Бейли се обърна към Фред, като избягваше погледа на баща си.

— Как така Мелинда и Манвъл не са част от семейството? Аз си мислех, че ако сме роднини, ще можем да си разделим фонда. Кой са тогава? — Снимката на Сара и децата придоби ново значение.

— Както казах и на нея, това е една от тайните, които може би никога няма да разгадаем.

Бейли почувства болка, когато си помисли, че може никога да не научи цялата истина. Какво точно се беше случило между Тиодор Камдън и Сара Смайт? Бейли си представяше, че жената е била докарана до ръба от любовта си към женен мъж, че след като е била освободена от Блекуел, е изчакала известно време, преди да убие мъжа, когото е смятала за виновен. Нямаше съмнение, че има още.

— Според мен „Метрополитън“ трябва да получат канията — заяви тя. Джак кимна в знак на съгласие, но не каза нищо. Истината сякаш бе отчуждила единствения близък, който ѝ беше останал. Какво беше направила?

Фред надраска бележка.

— Добре, ще им съобщя.

— Извинявай, че те нападнах, татко — очите на Бейли се напълниха със сълзи и тя беше доволна, че Мелинда си е тръгнала, за да не я види уязвима. — Знам, че те накарах насила да го направиш, че не искаше да бъдеш част от това семейство или каквото е останало от него. Кълна се обаче, че пет пари не давам дали фондът е две хиляди, или двайсет хиляди долара. Не го направих за парите. Искях да знам истината.

Джак заговори бавно и предпазливо:

— След като се чух с Фред, дълго време седях на доковете и размишлявах. Май и двете с майка ти съм ви задържал, таях същата злъч, която побъркваше баща ми години наред. Наблюдавах как те трови, като някакво рождено право, което се предава от поколение на поколение. Извинявай, че се затворих и не направих нищо, за да ти помогна. Не знаех какво да направя, какво да кажа, как да оправя нещата — той наклони глава и се подсмихна. — Скоти, разбира се, ми каза, че съм луд, след като подминавам потенциална възможност за богатство.

Тя взе ръката му в своята.

— Благодаря ти, че покри разходите по теста. Надявам се, има достатъчно, за да те компенсира.

Фред се разсмя.

— О, няма да имате този проблем. Доволен съм, че днес нося добри новини — той се отпусна за пръв път от началото на срещата. — Сега притежавате три милиона долара.

Бейли извика.

— Три милиона!

Джак примигна няколко пъти.

— Не съм сигурен, че ще мога да се справя с толкова пари.

— Не се притеснявай, тук сме, за да помагаме — предложи Фред. — Ще получиш колкото искаш съвети.

Джак се обърна към Бейли:

— Първо, искам да приемеш тези пари за наши. Твои и мои. Ще вземаме решенията заедно, обещавааш ли?

Тя обеща.

— И второ?

— Да се грижим по-добре един за друг — каза го шепнешком. —
Майка ти щеше да се зарадва.

Бейли зарови лице в гърдите му и заплака.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Ню Йорк Сити, ноември 1885 г.

Остров Блекуел. Единственото място, на което Сара се бе зарекла никога да не се върне. Но това бе начин да разбере миналото. Да научи истината. Всички странни сънища и размишления през изминалите няколко седмици не спираха да я измъчват. Бе настъпил моментът да затвори тази глава от живота си веднъж и завинаги. Ако Дейзи беше несправедливо обвинена, Сара щеше да оправи нещата. Щом видеше лицето на момичето, щеше да разбере.

За малко да не познае приюта, ако не беше октагона. От дясната страна имаше нещо като градина, където десетки жени в прилични рокли и престилки плевяха и разговаряха в неочаквано топлото ноемврийско време, почистваха цветната градина за идващата зима и събираха едри кратуни, които товареха в колички.

Сара мина покрай сградата към южния край на острова, стиснала в ръка документа, който Нели ѝ изпрати. Приятелката ѝ откликна бързо на молбата. Сара ѝ каза за днешното си посещение, за да има поне един човек, който да знае къде е. Съжаляваше донякъде, че не прие поканата на Нели да я придружи, тъй като я завладяваше нерационалният страх, че може отново да се озове в лудницата.

Само че Нели беше журналистка. Сара не искаше да разкрива много. Все още не.

В изправителния дом Сара изчака в неугледна стая с изтрити стени. Документът на Нели веднага даде желанния резултат. Вратата се отвори и Дейзи се затътри след жена пазач с каменно изражение.

— Имате десет минути — заяви пазачката и излезе.

Дейзи изгледа намръщено Сара. Косата ѝ, навремето лъскава и къдрава, сега представляваше сплъстено мръсно гнездо. Липсваха ѝ два зъба и така изглеждаше още по-млада, приличаше на седемгодишна с оковани ръце и крака. Седна тежко на стола срещу Сара.

— Дейзи! — Сара се наведе напред, готова да се разплаче.

Дейзи остана загледана в нея за момент. След това се подсмихна и се изплю на земята.

Сара се дръпна отвратена. Беше си представяла как момичето ще си излее душата и ще ѝ каже, че е невинна, ще я моли за помощ. Бе готова за всичко, но не и за тази студена гримаса.

Не знаеше как да започне, какво да каже. Въпреки че Дейзи бе изкривила устни на една страна, Сара позна в очите ѝ отчаяното желание да осъществи контакт. Беше се чувствала по същия начин в приюта, изпитваше животинската нужда да общува с някого, за каквото и да било. Да открие човечност във всекидневната строгост.

Тя започна отново.

— Дейзи, какво се е случило със зъбите ти?

— Избиха ги. Това да ти е последната грижа. Повярвай ми.

— Братята и сестрите ти добре ли са?

— Не знам — тя изрита крака на стола с пета.

— Мисля, че знаеш защо съм тук. Искам да разбера какво точно се случи миналата година.

— Защо да ти казвам?

— Защото навремето бяхме приятелки. Искам да разбера. Трябва да разбера.

Гласът на Дейзи омекна.

— Сигурна ли си?

Сара мълчеше, остави мълчанието между тях да се проточи. В продължение на цяла вечност единственият звук беше воят на вятъра.

Най-сетне Дейзи въздъхна и тялото ѝ се отпусна.

— Господин Дъглас трябваше да направи онова, за което го помоли, когато мама почина.

— Съжалявам, че не го направи.

— Тогава нямаше да бъде толкова отчаяна.

Сара се приведе напред.

— Ти така и не каза, че нещо не е наред.

— Защото ти не можеше да направиш нищо. Пробва, опита. Тъпият Шеймъс. На Коледа взеха че го арестуваха, защото обирал хората, и аз трябваше да го извадя от затвора, да се погрижа за малките. Взех назаем огромна сума, а след това трябваше да измисля как да я върна. Нямах избор.

— Избор за какво?

Тя вирна предизвикателно брадичка.

— Казах на господин Камдън, че си бременна, и го уведомих, че ако не ми плати, ще кажа на жена му.

Не може да бъде! Дейзи лъжеше. Тио не знаеше за бременността на Сара. Бе станала грешка. Горката Дейзи. Покрай всичките й приказки да си намери богат съпруг, да се издигне, се беше превърнала в грозно, противно човешко същество.

— Хич не ме гледай така! — Гласът на Дейзи заприлича на страшно ръмжене. — Нямах представа какво е да трябва да храниш толкова гърла.

Щеше да я подложи на изпитание.

— И какво направи господин Камдън, когато му каза?

— Известно време мълча. Каза, че нямал изход, че не можел да направи нищо, въпреки това нещо трябвало да се направи. Започна да крачи, развълнува се, но тогава на мен ми хрумна една идея. Предложих аз да се погрижа, а след това той да ми плати за тази работа. Така щях да разреша проблемите и на двамата.

Тио чакаше одобрението на Хардънбърг по това време. Скандал с любовница и бебе щеше да му съсипе шансовете да започне свой бизнес.

Тя усети как ужасът я завладява.

— Ти какво направи?

— Реших, че ще бъде най-лесно да те заведа на лекар. Ти обаче все отлагаше. Затова взех едно шише с нещо, което лекарят даваше на мама, когато беше в твоето състояние. Сложих го в горчивката, която пиеше.

Тя помнеше онези седмици, преди да я отведат. Не можеше да се съсредоточи, не помнеше какво прави.

— Какво ми даде?

Дейзи сви рамене.

— Не знам. Чувствах се зле, докато те гледах как се мотаеш като муха без глава, как ти прилошава, но първата вноска за дълга на Шеймъс приближаваше. Затова свих колието на госпожа Камдън. Лесно е в голям апартамент, където непрекъснато влизат и излизат хора. Реших да го продам и да приключа. Само че никой не го искаше — по лицето й премина раздразнение. — Шеймъс каза, че съм тъпачка да

открадна нещо толкова скъпоценно. Затова го бутнах в чекмеджето ти в деня, в който господин Дъглас трябваше да дойде.

Сара затвори за момент очи и си представи онзи кошмарен ден, колко разсеяна беше от болестта, как бе дала на Дейзи свършената възможност да я натопи.

Дейзи казваше истината.

Тио е знаел от самото начало.

Искаше ѝ се да се върне назад във времето, когато не знаеше нищо и не подозираше нищо. Да се върне, преди истината да излезе наяве.

Тио бе манипулирал и двете, беше се отнесъл към Сара като към марионетка. Беше я използвал за собствените си цели, а тя послушно бе приела глупостите, които той ѝ беше пробутал, и бе решила, че става въпрос за любов. Ярост се надигна в гърдите ѝ като гъста, мръсна мъгла.

Хлопването на врата някъде в затвора я върна към настоящето.

— Дейзи, как можа да ми го причиниш? Аз ти бях приятелка.

— Бях обещала на мама да останем в жилището. Какво щяха да правят малките, ако ни изхвърлеха на улицата на студа? Ако беше дошла с мен на лекар още в началото, всичко щеше да бъде наред. Трябваше да направиш, както ти казах.

— Ти си ужасна.

Дейзи се изсмя ехидно.

— Не се преструвай, че си по-добра от мен, след като ти имаше връзка и беше забременяла. Еднакви сме.

— Не е вярно — канеше се да каже, че е била влюбена, но Тио не го заслужаваше. — Защо продължи да крадеш, след като ме отпратиха?

— Казаха, че си заминала за Англия. Аз реших, че ще си получа своето, но господин Камдън ме разкара, обеща да плати, но така и не го направи, а аз нямах с какво да го заплаша. Започнах да задигам дребни нещица оттук и оттам, колкото да разкарам копоите.

Колкото и да бе тежко чутото, Сара не можеше да се отърве от мисълта какво момиче бе Дейзи. Бе готова да угоди на всеки, мила и добра. Нямахше нищо общо с това мръсно изчадие. Към края на престоя си в приюта Сара бе не по-малко безсърдечна. И към себе си, и към останалите. Зад настръхналата Дейзи се криеше огромна мъка и загуба.

— Къде е семейството ти сега?

Момичето наведе брадичка, за да скрие как трепери.

— Не знам. Пръснали са се. Изгубили са се някъде.

— Дейзи, ти направи нещо ужасно. Въпреки това ми е мъчно, че си се озовала тук. На този остров. Мястото е ужасно. Жалко, че си изгубила семейството си.

Момичето си върна самообладанието бързо, отправи на Сара грозна усмивка с дупка между почернелите зъби и сухите устни.

— Разбрах, че приютът е бил като скъп хотел в сравнение с това, което ние, престъпниците, търпим тук. Нищо не знаеш ти. Никога не си знаела. Не ме съжалявай. Мога да се грижа за себе си.

Влезе пазачката.

— Времето изтече.

Тя сграбчи Дейзи за врата и я изтика от стаята. Крясъците на Дейзи отекнаха по коридора.

Сара се върна на кея, за да се качи на ферибота. Дишаше тежко. Дейзи. Тио. Никога повече нямаше да се довери на друг човек. Всеки можеше да се обърне срещу теб, по всяко време. Като нищо можеше да се върне в приюта след всичко, което ѝ беше поднесъл животът. Нека сестрите да ѝ казват какво да яде, кога да спи. Не искаше да живее и ден повече. Бе изгубила всичко, което ценеше.

Страданията на майка ѝ трябваше да ѝ послужат като предупреждение, но Сара бе убедена, че нейната история ще има различен край.

Нямаше обаче такъв късмет. Мъжете предаваха, жените търпяха.

Разполагаше с четиридесет минути, преди фериботът да тръгне. Вдигна пола и закрачи бързо към сградата, в която двете с Наталия бяха надничали през прозореца. Показа им пропуска от Нели и една сестра записа нужната информация.

— Той е роден в приюта, има ли значение? — попита Сара.

— Не, пазим сведения за всички деца тук. И за мъртви, и за живи — жената изричаше думите с мелодичен глас.

Сара чакаше и поглеждаше часовника си. Не можеше да си тръгне, без да посети гроба на детето си. Искаше да каже молитва над купчинката пръст, която притискаше малките кости.

Най-сетне сестрата се върна.

— Мъртвородено, казвате.

— Да. Роден е през юли тази година. От Сара Смайт.

— Няма мъртвородени. Момченцето беше живо.

— Значи е било живо, но след това е издъхнало — нямаше смисъл да спори за подобни неща.

— Не, било е отнесено. В приюта на Лексингтън и Шейсет и осма.

Стаята се завъртя и Сара се подпря на дървения плот, за да не падне.

— Било е живо? Защо не са ми казали истината?

— Никога не го правят. Това е закон тук. Няма смисъл лудите да обезумяват още повече. Така е по-лесно, струва ми се.

Докато пресичаше реката, Сара стискаше здраво твърдата пейка и ѝ се искаше фериботът да напредва по-бързо. Бе минало толкова много време. Дали щеше да е все още там? Дали бе все още жив? Тя нямаше представа какво ще направи, след като го открие, нито пък как да докаже, че детето е нейно. Щяха ли да ѝ го дадат? Тя изстена и останалите пътници я погледнаха. Момчето сигурно също е страдало без майка си. Бебето ѝ беше живо. Мислите ѝ се вихреха като пясъчна буря.

Още чакане, още седене. Сестрата в приюта не бе по-любезна от онази на остров Блекуел. Сигурно бяха закоравели, щом не им въздействаше плачът на бебетата и децата, който ехтеше по стълбите.

Подадоха ѝ бланка. Думите заплуваха за момент пред очите ѝ, преди да се фокусират, и тя зачете тихо, но на глас. Момчето е било взето от семейство тъкмо когато Сара е била освободена от Блекуел.

Тя позна подписа върху документа. Същият, който бе виждала на безброй писма и договори.

Тио е знаел от самото начало.

Кристофър беше негов син.

* * *

— Къде е той?

Сара се втурна по дългата галерия в апартамента на Тио. Най-важното беше да намери Кристофър, да го измъкне от ръцете на Тио, да го отведе някъде на безопасно място. На ферибота имаше

предостатъчно време, за да измисли план, също и в таксито на път към Дакота Билдинг. Първо щеше да отиде с Кристофър до офиса на „Ню Йорк Уърлд“ и да разкаже на Нели всичко. Нели щеше да ги защити и да им осигури убежище, докато Сара уредеше отпътуването си за Англия. Единствено, след като океанът ги отделише от Тио, тя щеше да се успокои.

Беше планирала да се държи спокойно, да предложи да изведе Кристофър на разходка в парка, след това да избяга с него, но колкото повече доближаваше Дакота Билдинг, толкова по-силна паника я завладяваше. Щом влезе в апартамента, спомените за всичко, което Тио беше казал и направил, я връхлетяха. Вечерта след бала, пикникът. Предателството.

Госпожа Камдън излезе от детската стая, а трите деца подтичваха след нея. Тя забеляза изражението на Сара и се обърна.

— Идете да си играете, деца. В хола, ако обичате.

Децата отидоха тихо, очевидно усетили вибрациите, които излъчваше Сара.

Сара влетя в детската, последвана от госпожа Камдън. Кристофър беше в креватчето си. Спеше.

— Къде е Тио? — попита Сара.

— Ще се върне всеки момент. Струвате ми се разстроена. Да седнем и да пийнем чаша чай.

На Сара ѝ се прииска да я удуши.

— Вие сте знаели. Гледали сте моя син и сте знаели, нали? Как ви е накарал да се съгласите?

Госпожа Камдън не отговори, но цялата се разтрепери.

— Защо ви е да правите подобно нещо? Нямате ли срам?

— Той каза, че съм му длъжница.

— Длъжница ли? И вие сте луда като него. Той ми е взел детето. Искам си го.

— Никога няма да ви го позволи.

Детски писък прорязва тишината.

— Лутър?

Госпожа Камдън хукна към библиотеката и този път Сара я последва. Лутър седеше на бюрото на Тио и гледаше отворената си длан.

— Господи, какво се случи? — изкрещя госпожа Камдън.

Сара пое ръката на момченцето в своята. Всичко бе наред, освен малко убождане.

Госпожа Камдън коленичи.

— Недей, недей.

Когато плачът на детето утихна и се превърна в тихо хлипане, Сара се огледа, за да види как се е наранил. Посегна да вдигне нож за писма, паднал от бюрото, и ахна.

Беше нож, остър, с извито острие. Беше го виждала преди.

В библиотеката на семейство Ръдърфорд.

— Откъде го взе? — попита тя Лутър.

Той посочи отворено чекмедже.

— Татко обикновено го държи заключено — обясни госпожа Камдън. — Как го отвори?

— Открих ключа в горното чекмедже — измърмори той. — Искях да проверя дали става. След това видях играчката.

— Милото ми момче, можеше да се порежеш лошо — госпожа Камдън взе ножа от Сара и го разгледа. — Това не е играчка. Какво, за бога, прави в бюрото на Тио?

Сара си представи как Тио го е пхнал в джоба си на бала, докато я е разсейвал с докосванията си. Взел си е първия лъскав предмет, който е харесал. Разгневен е бил от обидите, които богатшите редяха за бедните улични деца, и е искал да си отмъсти. Смяташе, че всички му дължат нещо.

Входната врата се отвори.

Тио.

Той спря и огледа сцената пред себе си.

— Какво, за бога, става тук? — говореше ведро, беше в добро настроение.

Сара изпъна гръб. След като знаеше за ножа, имаше с какво да го държи. Щеше да заплаши да го издаде, ако не й позволи да си тръгне с Кристофър.

— Лутър едва не се поряза с ножа от бюрото ти — госпожа Камдън говореше с острота, каквато Сара не бе чувала досега.

— Казал съм на момчето да не играе тук. Той добре ли е?

— Лутър, вземи сестра си и идете в детската — нареди госпожа Камдън. — Затвори вратата.

Детето хукна и се провикна към Емили и Лула.

Тио го погали по главата, докато минаваше.

— Струва ми се добре. Сигурен съм, че нищо не е станало.

Сара посочи ножа в ръката на госпожа Камдън.

— Какво търси това в бюрото ти?

За пръв път, откакто пристигна, Тио се обърка.

— Така. Това е спомен от важна вечер, която искам да запомня — погледна я многозначително.

— Това е ножът на семейство Ръдърфорд — Сара беше ужасена, но се удиви от дързостта си: — Ти си го откраднал!

Госпожа Камдън се обърна към Сара.

— За какво говорите?

— Ходихме на един бал. Заедно, вечерта преди да се върнете от Англия. Видях ножа там. Той е част от колекцията на семейство Ръдърфорд.

— Стига глупости! — Тио махна пренебрежително с ръка. — Не е това.

Тя не обърна внимание на лъжите му.

— Това не е всичко, което си направил, нали?

— Какво имаш предвид?

— Говорих с Дейзи. Тя ми каза, че се е опитвала да те изнуди. Уредил си да ме затворят. След това си взел детето ми — дъхът ѝ излизаше на пресекулки. Тя не успяваше да изрече повече от няколко думи наведнъж и чувствата заплашваха да я връхлетят.

— Видяла си Дейзи? В затвора ли? — Тио пристъпи напред, след това спря. — Не знам какво да кажа. Момичето е мошеничка.

— Тя ми каза всичко.

Раменете му увиснаха и той заприлича повече на момче, на което ще се скарат, отколкото на възрастен човек. Дързостта го беше напуснала.

— Допуснах ужасна грешка.

— Помня, че си го казвал и преди. Онзи ден на пристанището. Тогава не те разбрах. Как си могъл да направиш подобно нещо?

Той избегна погледа на съпругата си, насочи думите си към Сара.

— Когато Дейзи ми каза, че си бременна, аз разбрах, че всичко може да бъде съсипано. И бизнесът, и репутацията ми. Тя обеща да се погрижи и аз реших, че ще те заведа на лекар.

— Опитва се — призна Сара, — но ти беше страхливец, който се опитваше да защити себе си.

Той продължи.

— След това обаче стана онази разправия с колието. Не знаех какво да мисля, докато господин Дъглас не ме уведоми, че си решила доброволно да се върнеш в Англия. Тогава реших, че така е най-добре.

Сара поклати глава.

— Защо му е да те лъже?

— Сигурно защото и той като мен е искал всичко да се покрие. Да няма скандал. Но след като прочетох ужасната статия във вестника, разбрах, че не си в Англия. Била си в онзи приют за луди през всичкото време. Бях много нещастен. Разбрах, че аз съм задействал всичко и вината е моя. Веднага намерих репортерката, за да те открия.

— Намерил си не само мен, но и Кристофър. Видях подписа ти, когато си го взел от приюта — Сара се обърна към госпожа Камдън. — Вие знаехте ли, че гледате сина ми?

— Подозирах — тя погледна злобно Тио. — Но нямах избор. Той ми каза да го взема и така и не спомена дума за обстоятелствата.

— Как можахте да се съгласите на подобно нещо? — Сара се обърна отново към Тио. — След като се опита да се отървеш от детето, защо ти е трябвало да се занимаваш?

В гласа на госпожа Камдън долови горчивина.

— Защото е момче. Тио искаше син.

— Вече имате Лутър.

Ужасно мълчание надвисна в стаята. Единственият звук беше металическото тиктакане на стария часовник в ъгъла.

— Кажи й — нареди Тио на госпожа Камдън. — Кажи й истината.

Госпожа Камдън се изчерви.

— Близнаците се родиха, когато бяхме разделени за известно време. Не са на Тио.

Спомените нахлуха в ума на Сара. Тио се отнасяше с по-малко обич към близнаците, отколкото към Емили. Синината на ръката на Лутър. Начинът, по който пастрокът на Тио се е отнасял към него. Ами онзи ден в „Лангъм“, когато бавачката настояваше, че Тио е трябвало да гледа близнаците. Тя е казала истината. Той е излязъл и ги е оставил сами в стая с отворен прозорец.

Тио крачеше и думите започнаха да се леят като на актьор, който упражнява монолог.

— Не съм ужасен човек. Допуснах една грешка и всичко щеше да се срути. Бях паникьосан. Виждате какво означава работата за мен; ти беше до мен през всичкото време. Половината от това е твое дело, Сара. Ти си го изкарала.

— Парите няма да разрешат проблема, Тио.

— Не става въпрос за парите. Създавам нещо феноменално, ние създаваме нещо феноменално и аз искам син, истински син, който да продължи започнатото от мен — той вдигна насълзените си очи. — Ще го науча на всичко, което знам, за да продължи след мен. Заклевам се да се грижа добре за него, и за теб, да оправя нещата. Ако знаех, че Дъглас те е затворил там, щях да преплувам Ийст Ривър, за да те спася. Не виждаш ли? Проявих момент на слабост, паникьосах се. След това се опитах да поправа всичко, да спася и теб, и момчето.

— Кой тогава е бащата на Лутър и Лула?

Тио погледна госпожа Камдън, която стоеше, без да мига, побесняла.

— Тя се влюбила в някакъв романтичен поет, който ѝ признал любовта си, а след това я зарязал бременна. При това с близнаци.

Госпожа Камдън се разтрепери, раменете ѝ се тресяха.

— Ти си звяр, нетърпим звяр! — Обърна се към Сара: — Стараех се, доколкото мога, да стоя далече с децата. Не исках да оставам, тази ситуация ми действаше зле, но шансовете ми бяха ограничени.

Преди да научи истината, Сара бе готова да даде какво ли не, за да стане съпруга на Тио, да бъде до него денонощно. Отровната ѝ завист я бе направила сляпа и тя не виждаше истината.

Госпожа Камдън все още държеше ножа, стискаше го здраво.

— Никога не бях достатъчно умна за него. Той ми носеше книги и вестници, настояваше да ги чета. Изпитваше ме за политика, за Толстой. Първоначално се стараех, но никога не беше достатъчно — тъй като Сара мълчеше, несигурна какво да каже, госпожа Камдън се обърна към Тио, трясеща се от гняв: — Никога не те зарадвах. Никога не си ме обичал, наказваше ме, когато търсех утеха другаде.

— Успокой се, Мини! — Тио не откъсваше поглед от дясната ѝ ръка. — Погледни какво съм направил — той посочи стаята. — Погрижих се за теб и децата. Живеем на това велико място, където

можеш да получиш всичко, което искаш, само като позвъниш. И двамата сме проявявали слабост, но аз най-сетне успях. Успях да покрия скандалите и на двамата. Имам всичко, което искам. Сега го имате и двете. Това, в известен смисъл, е облекчение.

— Всичко, което искам ли? — избухна госпожа Камдън. — Живея с тиранин, дели ме един океан от страната ми. Семейството ми е накъсано, съсипано и не мога да се отделя в собствен дом. Вместо това живея в тази чудовищна сграда, а любовницата ти живее до нас и всички съседи и слуги знаят, че не съм ти достатъчна. И това ми го причинява човекът, който се закле да ме обича и защитава.

Първоначално Сара реши, че госпожа Камдън излиза от стаята, далече от опротивелия си съпруг. Тя обаче се спусна право към Тио, замахна с ножа. Той вдигна ръка, когато тя приближи, и за секунда изглеждаха така, сякаш започват страховит кадрил. Докато Мини не замахна като обезумяла.

Сара изкрещя на госпожа Камдън да спре, но когато чу как ножът прониза плътта, тя инстинктивно извърна глава, усети, че ѝ прилошава. Тио извика, стисна едната си ръка с другата, а кръвта закапа между пръстите му, потече по бялата риза, изцапа жилетката. Госпожа Камдън замахна отново, този път към гърдите.

— Госпожо Камдън, спрете!

Сара се втурна към нея и изтръгна ножа от ръката ѝ.

Тио падна върху чертожната маса. Тя се срути под тежестта му, моливите се пръснаха в стаята, когато той се просна по корем. Лицето му бе обърнато настрани, устата — отворена.

Мигна веднъж. След това застина.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Ню Йорк Сити, юли 1886 г.

Все още чака. Търпи.

Този път обаче чакането е различно, защото няма надежда. А това е освобождаващо в много отношения. През изминалите осем месеца Сара усъвършенства изкуството да не прави нищо, да остави ума си да се рее, докато тялото ѝ седи неподвижно. Умът ѝ може да отиде където пожелае. Стрелка се по тъмните коридори на Дакота Билдинг, в детската стая, по алеите на Сентръл Парк. Тя затваря очи и вижда света навън, онзи свят, който няма да види отново.

Представите са по-хубави от действителността. Ако се постарее достатъчно, си спомня аромата на дъха на бебето Кристофър, как гука, как се движеше вътре в корема ѝ, докато бяха едно.

Звънна звънец. Вратата към килията ѝ се отвори. След това тя тръгна през отделението, съпроводена от подвиквания и крясъци, които обикновено не чува. Това е какофонията на затворените.

След процеса не я изпратиха на Блекуел. Качиха я в каруца, с оковани ръце и крака, и я откараха на сто и петдесет километра от града в един затвор в гората.

Понякога Сара си спомняше деня, в който госпожа Камдън уби Тио. Опитваше се да определи къде сбърка. Можеше да оправи нещата. Само че нападението на госпожа Камдън я изненада. После допусна грешки.

След като Тио падна, Сара и госпожа Камдън се гледаха дълго, цяла вечност, преди госпожата да започне да трепери, да се тресе цялата, сякаш щеше да полети във въздуха и да изскочи през прозореца. Затова Сара пое нещата в свои ръце. Каза ѝ да отиде при децата, докато тя измисли какво да правят, какво да кажат.

Нямаше начин да представят нещата така, сякаш Тио случайно е паднал върху ножа. Спомни си нощта с Дейзи и натрапника. Да, щеше да се получи. Влязъл е натрапник. Те са го открили тук мъртъв. Тя излезе от библиотеката и затвори вратата след себе си, нареди на

госпожа Камдън и децата да се качат на покрива. Да минат по стълбите, да останат там. Да не се връщат, преди тя да им каже.

Върна се в библиотеката и взе ножа, който беше паднал по средата на килима, където госпожа Камдън го беше изпуснала. Така нямаше да стане, щяха да задават прекалено много въпроси. Тя го пхна в джоба на роклята си и слезе долу, мина през вътрешния двор и навлезе в парка, където го зарови под едни храсти. Никой не биваше да го намери.

Когато се върна, мина покрай портиерите, които я зяпнаха и попитаха дали е добре. Тя погледна отражението си в огледалото на фойето и едва сега забеляза, че и полата, и бузите ѝ са червени, все едно е брала малини. Тио лежеше в локва кръв, с отворена уста и пребледняло лице. Блясък на метал привлече погледа ѝ. Беше поставен върху чертежите, целите в кръв. Канията на ножа. В бързината я беше пропуснала.

До нея се търкаляше отрязан пръст.

Тя вдигна канията и я пусна в един от кожените тубуси, където се съхраняваха чертежите. Тези чертежи нямаше да видят бял свят. Всички идеи и сгради на Тио бяха загубени.

Пръстът беше мек, все още топъл. С него бе сътворявал шедьоври, с него бе чертал прави линии. Прииска ѝ се, колкото и да беше неразумно, да го върне върху ръката му. Тъй като не знаеше какво да прави, тя го пхна в тубуса и затвори капака.

Сложи тубуса под бюрото. Щеше да каже на госпожа Камдън да го изхвърли.

Чу гласове в коридора. Мъжки гласове.

Вратата на апартамента се отвори. Беше заключила след себе си, но Фицрой имаше шперц. Той влезе с двама полицаи. Внимателно, любезно, сякаш не искаха да вдигат шум и да цапат копринения килим и лъскавото дюшеме. Не очакваха да видят хаос и тяло. Жена с червени петна по ръцете, лицето и роклята.

Фицрой заговори вместо нея, когато тя не отговори на нито един от въпросите. Каза името ѝ, коя е и кой е Тио. Нямаше представа къде са останалите от семейството. Един от полицаите отиде да провери другите стаи, уплашен от онова, което може да открие.

Не, искаше да каже тя. Останалите са в безопасност. Само Тио е мъртъв.

А Сара беше червена. Червена от кръвта.

— Сара.

Беше в стаята за посетители на затвора. Не бе сигурна как е попаднала тук, не помнеше да е изминала пътя от килията си.

Пред нея бе застанала госпожа Камдън. Изглеждаше бледа и слаба. Не беше добре. Трябваше да пази здравето си заради децата. Заради Кристофър. Беше обещава.

— Извинявай, че ми отне толкова много време, докато дойда. Не исках от вестниците да разберат, затова, чаках.

— Разбира се.

Седнаха от двете страни на малка дървена маса. Преди време Дейзи беше окована, а Сара беше свободна. Тио беше повлякъл всички със себе си.

Не и госпожа Камдън. Не и децата. Сара се погрижи те да са добре.

— Как е Кристофър? — Гласът ѝ бе прегракнал, тъй като не го използваше.

Госпожа Камдън се усмихна.

— Прекрасен е. Преди две седмици празнувахме първия му рожден ден. Расте бързо, здрав е. Добро момче. Имаш добро дете.

Сара кимна. Напоследък рядко говореше. За да измисли кои думи да употреби, ѝ бе нужно голямо усилие.

— Сара, трябваше да си призная — госпожа Камдън огледа стаята с мокри зачервени очи. — Аз трябваше да съм тук, не ти. Аз трябваше да поема вината. Ти не си направила нищо, абсолютно нищо.

— Не. Разбрахме се, когато дойде да ме видиш преди процеса. По-добре е ти да отгледаш Кристофър. Аз нямаше да мога да му осигуря всичко, което ти можеш. Той ще има шанс за хубав живот.

— Ще го направя, обещавам — гласът ѝ пресекна.

Заслепена от любов. Каква глупава, измислена от поетите фраза! Ала нищо не беше подготвило Сара за предаността, която изпитваше към Тио. Той я беше приласкал с интелекта и чара си, беше я накарал да се чувства неразделна част от живота му. И тя беше такава част, поне за известно време. Той я искаше близо до себе си, като отражение на всички негови добри качества, защото съпругата му, по това време, отразяваше най-лошите. Раздражителността му, злобата му, стремежа му към успеха. Сара бе отказала да види недостатъците му, не бе

питала защо отношенията му с госпожа Камдън са толкова обтегнати. Сигурно е отделял същото внимание и на съпругата си в началото, преди да се настрои срещу нея, когато се е оказало, че тя не отговаря на стандартите му.

Но всичко това вече нямаше значение. Момчето бе най-важното и тя бе решена да му осигури всички шансове да успее, да се откъсне от отвратителната история на родителите си.

— Намери ли рисунката в стаята ми?

Госпожа Камдън извади кърпичка и попи очите си.

— Закачих я над креватчето му, както пожела. Това е първото, което вижда, когато се буди, и последното, което вижда, преди да заспи.

Нейната мечтана къща, за да може детето ѝ да сънува прекрасни образи. Тио може и да я бе предавал неведнъж, но бе оставил много красиви творения, включително рисунката. И техния син.

— А писмото ми, нали пазиш писмото ми?

— На сигурно място е и обещавам да го дам на Кристофър, когато стане на двайсет и една. Тогава ще научи всичко и ще може да дойде и да те посети.

Сара се усмихна. Имаше двайсет години дотогава. Нея нямаше да я има. Усещаше го в костите си. Нещо я разяждаше. Може би чувството на вина. След като бе използвана така грозно. Изпитваше гняв към себе си. Вътрешностите ѝ представляваха размазана каша и накрая щяха да я убият.

Нямаше какво повече да се каже. Имаха споразумение. Госпожа Камдън говореше за Кристофър и Лутър, за момичетата, разказваше ѝ какво са казали и направили, какви думи е казал той, как се е клатушкарал на дебелиите си малки крачета. Сара попиваше всяка дума, всеки образ, за да си ги представя по-късно. До следващото посещение, докато енергията ѝ не се стопеше и душата ѝ не преминеше в нощния въздух. Последният ѝ спомен беше как прегръща момченцето си в моряшкото костюмче на покрива на Дакота Билдинг, а светлините на града блестят под тях.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Ню Йорк Сити, септември 1986 г.

Година след официалното откриване на Ягодовите полета хълмчето се превърна в кошер от дейности през повечето часове на деня, мозайката Imagine^[1] в сиво и бяло, пълна с цветя и свещи.

Истината бе, че Бейли избягваше района, стига да имаше възможност. Не се чувстваше комфортно да минава оттук, да заобикаля туристите и фотоапаратите им. Все едно минаваше през Сикстинската капела, за да стигне до „Свети Петър“. Под покроба на клоните на американски брястове, сред бръшлян и планинска лавровишна, това бе място на почит и уважение.

Тя седна на пейка, освободена от двама колежани в скъсани дънки, понесли раници. Червени рози описваха символа на мира и трима китаристи седяха на отсрещната пейка и свиреха пред тълпата. Тя наблюдаваше как едно момиченце танцува, подскача и размахва ръце в такт с музиката.

Една година трезва. Беше успяла. Не само че беше успяла, ами беше приела предизвикателството, поддържаше други на сбирките, новодошли, които идваха разплакани и уплашени, или онези, които си изпускаха нервите и влизаха, обзети от омраза към самите себе си. Всеки път, когато помагаше на друг, тя анализираше отново собственото си пътешествие, отбелязваше прогреса си, припомняше си какво е било. И се заричаше да пази здравето си и да бъде силна.

Скоро след сблъсъка в офиса на Фред Бейли се свърза с Мелинда. Не ѝ беше приятно как се разделиха и можеше единствено да си представи какво ѝ е на Мелинда, след като е изгубила всичко, да бъде изхвърлена от семейната история. Тя не бе искала Мелинда да страда.

Затова Бейли и Джак предложиха да купят апартамента в Дакота Билдинг от Мелинда и Манвъл. Мелинда поиска крупна сума, която те платиха с радост, с надеждата по този начин да ѝ осигурят спокойствие и да помогнат на аутсайдерите на Манвъл. Доколкото Бейли знаеше,

Мелинда беше тръгнала на боен поход и организираше диви партита в апартамента си в Ийст Сайд. Бейли ѝ звъня няколко пъти, опита се да се сдобрят, да обясни действията си, но Мелинда не желаше да отговаря на обажданията ѝ. Бейли се надяваше, че с времето двете ще подновят приятелството си, но вече като равни.

Тя погледна часовника си. Не бе типично за Ренцо да закъснява. Но пък и Ренцо не бе от хората, които ще ѝ определят среща на едно от най-посещаваните от туристи места в Тъпър Уест Сайд. Обикновено обикаляха езерото, сравняваха клиенти и наематели. Съветите му бяха безценни и той дори се отби на няколко пъти на мястото, където беше последната ѝ поръчка, за да предложи второ мнение, когато някой електротехник или водопроводчик искаше прекалено висока цена.

Ренцо и Бейли заедно възстановиха апартамента в Дакота Билдинг и възвърнаха старото му величие. Нямаше ги бамбуковите пръти и боядисаните стени, на тяхно място бяха върнати оригиналните детайли, дори чугунените мивки и здравите медни елементи. Тя организира Ден на отворените врати за останалите обитатели, след като приключиха с работата, и тогава заваляха молби да помогне с опита си. За една година Бейли се превърна в интериорен дизайнер за възстановяването на градски къщи, пентхаус апартаменти и апартаменти от предвоенните години в цял Манхатън — ниша, която я отделяше от постмодернисти като Тристан. Фактът, че му възстанови пълната сума за престоя си в Силвър Хил, улесни връщането ѝ в дизайнерската общност.

Тиодор Камдън щеше да остане доволен, надяваше се тя. Също и Сара Смайт. Фред беше поразровил допълнително семейните архиви и беше открил, че Мини е починала неочаквано от инфлуенцата през 1900 г. Това обясняваше защо Кристофър така и не е получил писмото и годишната си издръжка.

Сара бе издъхнала в затвора от рак, няколко години след като е била осъдена. Бейли беше доволна, че двамата с Джак най-сетне знаеха конкретни подробности около семейното минало, макар и тъжни. След като вече бяха наясно, че Мини се е опитала да се погрижи за Кристофър във финансово отношение, баща ѝ беше по-спокоен. Щом парите от фонда му бяха прехвърлени, Джак купи съседния парцел и разшири авторемонтната си работилница, купи си и лодка.

— Простички удоволствия — каза той един ден, след като изведе двамата с Ренцо да поплават.

Толкова много неизвестни оставаха. Но както каза Фред, някои неща просто си оставаха изгубени в историята.

Ренцо се показва в далечния край на площада. Усмихна й се и й помахна. Тя също помахна, а след това остана с отворена уста. До него ситнеше кученце с пухкаво кожухче в прасковен цвят и големи кафяви очи. То хапеше каишката, докато вървеше до Ренцо, преди една роза от мозайката да привлече погледа му. То я захапа, задържа я в уста, също като испански танцьор на танго. Кученцето дотича при Бейли със спокойното щастливо изражение на животно, за което всичко е или играчка, или забавление.

Тя посегна и взе розата.

— Това ли е изненадата? — Бейли погали кученцето по главата, а то се опита да я захапе по ръката.

— Да. Искам да те запозная с най-добрата си приятелка, Елинор Ригби. Ще й казваме Ригби, защото Елинор е като от XIX век.

— Съгласна съм — Бейли грабна животинчето и го прегърна. — Прелестна е.

— Да се надяваме, че ще се поуспокои и няма да изяде дюшето.

— Работата ти е опечена. Вече съм изместена като най-добрата ти приятелка. Много мило да ми го съобщиш на това спокойно място.

— Точно така — Ренцо седна на пейката до нея. Ригби легна върху коленете на Бейли, очарована от групата, която аплодираше музикантите. — Мислих по този въпрос.

— Така ли?

— Реших, че заслужаваш повишение от най-добра приятелка. Все пак цяла година вече си трезва.

Ренцо знаеше добре, че е минала година. Той беше на сбирката снощи, грейнал от гордост, докато тя споделяше историята си. Всъщност последните няколко месеца бяха истинска агония, двамата дори не се държаха за ръцете в опит да изчакат да мине годината.

— Точно така. За какво повишение говориш? Най-най-добри приятели ли?

Не се сдържа и се пошегува. Знаеше какво следва не по-зле от него. Бяха приятели и си доверяваха тайните от повече време,

отколкото всеки от тях предполагаше, че е възможно, така че моментът беше настъпил. Слава богу, защото тя не можеше да чака повече.

Той се наведе и я целуна нежно по устните.

Беше чудесно, съвършено, сладко.

Докато не се намеси друг език. Ригби се опита да се включи.

Двамата се отдръпнаха и се разсмяха тъкмо когато китаристът засвири In My Life^[2].

Сякаш хипнотизирано от музиката, кутрето се успокои, а Ренцо запя тихо, нежно до ухото на Бейли.

[1] Представи си (англ.) — по едноименната песен на Джон Ленън. — Б.пр. ↑

[2] Песен на „Бийтълс“ от 1965 г. — Б.пр. ↑

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

„Наследницата от Дакота Билдинг“ е съчетание от исторически факти и измислица и аз си позволих известни волности, които почитателите на Позлатения век^[1] със сигурност ще забележат. Статуята на свободата пристига в Ню Йорк през лятото на 1885 г., не през есента, а Нели Блай влиза под прикритие в приюта за луди на остров Блекуел през 1887 г. Къщата на семейство Ръдърфорд е създадена на базата на дома на Уилям и Алва Вандърбилт, а речта на Тио е извлечена от речта на Едуард Кларк от 1879 г. пред асоциация „Уест Енд“.

Няколко книги ми послужиха за вдъхновение, включително „Живот в Дакота“ от Стивън Бърмингам; „Дакота: история на най-известния жилищен блок в света“ от Андрю Олпърн, „Ню Йорк, Ню Йорк: как жилищният блок променя живота на града“ от Елизабет Хауз; „Десет дена в лудница“ от Нели Блай и „История на икономката: жените, които управлявали английските провинциални домове“ от Теса Боуз.

Благодаря на всички експерти, които помогнаха в проучванията ми, всички грешки са изцяло мои.

[1] Период в края на XIX в., през който рязко се увеличава стремежът към забогатяване. — Б.р. ↑

В ЗНАК НА БЛАГОДАРНОСТ

Благодаря на всички, които ми помогнаха да дам живот на тази книга, включително на агентката ми Стефани Либърман, на издателката Стефани Кели и на невероятния екип на „Дътън“, включително Лайза Касити, Беки Одел, Елина Вайсбейн, Кристин Бол, Аманда Уокър, Бен Севиър и Алис Далримпъл. Благодаря и на Катлин Зрелак и Моли Стайнблат.

По отношение на проучванията съм задължена на Коко Арнесън, Тони Конвърс, Андрю Алпърн, Дженифър Д. Порт, Джефри Ай Ди Луис, доктор Анджелик Кортал и доктор Мехтилд Принц. Лайза Никълъс, Мадлин Рисполи, Джес Ръсъл, Дилис Дейвис, Джгули Миезиончек и Хоуп Тар прочетоха ранните варианти и предложиха блестящи идеи. Том О'Брайън предложи опита си в архитектурата, разказа ми много по време на дълги разходки и ме окуражаваше на всяка крачка. Анджелиз Самбула ме караше да се смея, а родителите ми, както винаги, ме вдъхновиха с любовта и състраданието си.

Издание:

Автор: Фиона Дейвис

Заглавие: Наследницата от Дакота Билдинг

Преводач: Цветана Генчева

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Кръгозор“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2017

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска

Печатница: „Алианс Принт“, София

Излязла от печат: 20.11.2017 г.

Редактор: Светла Маринова

Технически редактор: Ангел Петров

Коректор: Светла Маринова

ISBN: 978-954-771-390-1

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/9895>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.